

HALKIN KURTULUŞU

20 Şubat 1978
400 KURUŞ
96

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Ecevit Hükümeti IMF'nin dayattığı koşullara tümüyle boyun eğiyor

Ecevit hükümeti bir yandan yeni ekonomik "tedbirleri" açıklar ve bunları kademe kademe uygulamaya sokarken, bir yandan da Uluslararası Para Fonu (IMF) ile görüşmelerin yakında başlayacağını açıklamıştır. Maliye Bakanı Ziya Müezzinoğlu, son yaptığı açıklamalarından birinde. IMF ile görüşmelerde bulunmak üzere Maliye Bakanlığından bir heyetin önümüzdeki günlerde Amerika'ya gideceğini söylemiştir.

Bilindiği gibi bugün, egemen sınıflar büyük bir "döviz darboğazı" içindedirler, ve dış borçlar alabildiğine artmaktadır. Merkez Bankası dış ödemeleri yapamayacak duruma gelmiştir. Emperyalist mali kurumlar, bankalar komprador burjuvaziye kredi verebilmek için IMF ile anlaşma yapılmasını, onun şartlarının aynen kabul edilmesini şart koşmaktadırlar.

Bugün Ecevit hükümeti de, "tarihin en büyük ekonomik bunalımından kurtulmak", "devralınan enkazın altından kalkabilmek" için, IMF ile anlaşma yapmaya ve onun tarafından ileri sürülen şartları resmen kabul etmeye hazırlanmaktadır.

Zaten emperyalistler ve onların kredi kurumu IMF, MC hükümetini "güvenilir" bulmadığı için, imzalanacak anlaşmayı Ecevit hükümeti dönemine ertelemişlerdi. Emperyalistler ve yerli egemen sınıflar böyle bir anlaşmanın imzalanması için, şartların olgunlaşmış olduğunu hesaplamaktadırlar. Ve Ecevit hükümetine şartları dayatmaktadırlar.

Gelişen olaylar, hükümetin pek uzak olmayan bir gelecekte IMF'nin şartlarına resmen boyun eğeceğini ve önüne sürülen anlaşmaya imza atacağını göstermektedir.

"Resmen" diyoruz, çünkü fiiliyatta Ecevit hükümeti, ekonomik-politikasını IMF'nin dayattığı koşullar ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının istekleri doğrultusunda hazırlanmakta ve uygulamaya sokmaktadır.

Ecevit hükümeti, DÇM ve Kabul Kredilerinde kur garantisini kaldırarak IMF'nin isteklerinden birini yerine getirmiştir. Daha önce de gene IMF'nin "telkinleri" doğrultusunda iki önemli uygulamaya gidilmişti. Bunlardan birincisi, 1978 yılı bütçesinin 260 milyar lirada dondurulması, ikincisi de 1978 programında kalkınma hızının % 5,5 olarak sınırlandırılmasıdır.

Öte yandan Ecevit hükümetinin bugün izlediği ekonomik-politikanın Mart ayında yeni bir devalüasyonla sonuçlanacağı ortadadır. Yeni bir devalüasyon uygulaması ile IMF'nin dayattığı koşullardan biri daha yerine getirilmiş olacaktır.

Tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulmasıyla-bunun ilk uygulamasına tütün fiyatlarının tesbitinde tanık olduk- Ecevit hükümeti, IMF'nin dayattığı koşulları tümüyle yerine getirmeye kararlı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Böylece Ecevit hükümeti, emperyalistler tarafından öne sürülen koşulları daha şimdiden uygulamaya sokmuştur.

Komprador burjuvazinin çeşitli temsilcileri, hükümetin izlediği ekonomik politikayı "memnunlukla" karşıladıklarını belirtmekten geri durmuyorlar.

IMF'nin isteklerinin resmen de gerçekleşmesiyle birlikte, ülkemizdeki emperyalist sömürü daha da artacak, ezilen halk kitleleri daha büyük bir oranda açlığa ve sefalete mahkum edilecektir.

Ülkemizi emperyalist sömürü ve yağmaya daha fazla açan ve ezilen halk kitlelerine açlık ve yoksulluktan başka bir şey vaadetmeyen Ecevit hükümeti, böylece gerçek yüzünü açıkça ortaya koymaktadır.

Bağımsız ve demokratik bir Türkiye ezilen halk kitlelerinin nasırlı kolları üzerinde yükselecektir.

Bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin gerçekleşmesini hiç bir güç engelleyemeyecektir.

ECEVİT HÜKÜMETİ, SOSYAL-EMPERYALİSTLERLE YENİ BİR KREDİ ANLAŞMASINA HAZIRLANIYOR

Önümüzdeki günlerde Sovyet sosyal-emperyalistleri ülkemize yeni bir heyet yollayacaklarını bildirdiler. Onlar ülkemiz üzerindeki hegemonya emellerinden asla vazgeçmiş değillerdir. Nitekim heyetin getirdiği tekliflerin başında 1 milyar dolarlık kredi yer almaktadır. Sovyet sosyal-emperyalizmi ülkemizde ekonomik bakımdan ilerlemek için bu krediyi açmak istiyor. Diğer yandan yeni demir çelik tesisleri ve Karadeniz'de bir rafineri de heyetin getirdiği teklifler arasında. Sovyetlerin yaptığı tesisler, ileri değil, çok geri bir teknolojinin ürünüdür ve Seydişehir Alüminyum Tesislerinde görüldüğü gibi, hem çok fazla enerji tüketmekte, hem de elektrik enerjisi gerektirmektedir. Elektrik enerjisini sağlama vaadiyle de Sovyetlere bağımlılığın yolları açılmaktadır. Karadeniz kıyılarındaki rafinerinin işletmeye girmesinden sonra Sovyetler buraya giriş çıkış için gemilerine liman isteyecek ve gelecekteki üslerine zemin hazırlayacaklardır. Gerek kredinin, gerekse diğer tekliflerin faturası ise emekçilere sunulacaktır.

Ülkemizdeki hakim sınıflar, buhranın derinleşmesi şartlarında, bütün emperyalist tekliflere dört elle sarılıyorlar. Bir yandan IMF ve Dünya Bankası'nın önerileri uygulanırken, diğer yandan Sovyet sosyal-emperyalistleriyle de anlaşıyorlar. CHP hükümeti, bütün emperyalistlerle uzlaşma siyaseti uyguluyor. Son Sovyet teklifleri bu uzlaşma çerçevesindedir. Ülkemizde Sovyet sermayesinin artması

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Hükümetin yeni ekonomik "tedbirleri" halk kitlelerini daha fazla açlığa ve sefalete itecektir

Kapitalist-revizyonist dünyanın bütününde olduğu gibi ülkemizde de hakim sınıfların içine düştüğü siyasi ve iktisadi buhran derinleşiyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, buhranın bütün yükünü emekçilere yıkmak için pespeşe aldıkları tedbirler sonucunda, halkın hayat şartları gittikçe kötüleşiyor, işsizlik ve sefalet artıyor.

MC hükümetleri döneminde paranın değeri birçok defa düşürüldü. 1975-1977 arasında fiyatlar % 280 arttı. Halk kitlesinin satınalma gücü çok düştü. 77 seçimlerinden önce CHP halkın işsizliğe, pahalılığa ve bütünüyle faşist diktatörlüğe karşı direnişini kendi reformcu emelleri peşine takmaya çalıştı. O dönemde Ecevit halkın taleplerini savunan umut meleği pozunda, Kontr-Gerilla'dan hesap sormaktan tut halk iktidarını kurmaya kadar her türden demagojiye sarılıyordu. O dönemde tütüne 70-80 lira baş fiyat isteyen Ecevit ve 141,142'nin kaldırılmasını isteyen gene Ecevit'ti. Bu içi boş sözlerle bugünkü hükümet kuruldu.

CHP HÜKÜMETİ SAHTE VAATLER ÜZERİNDE KURULMUŞTUR

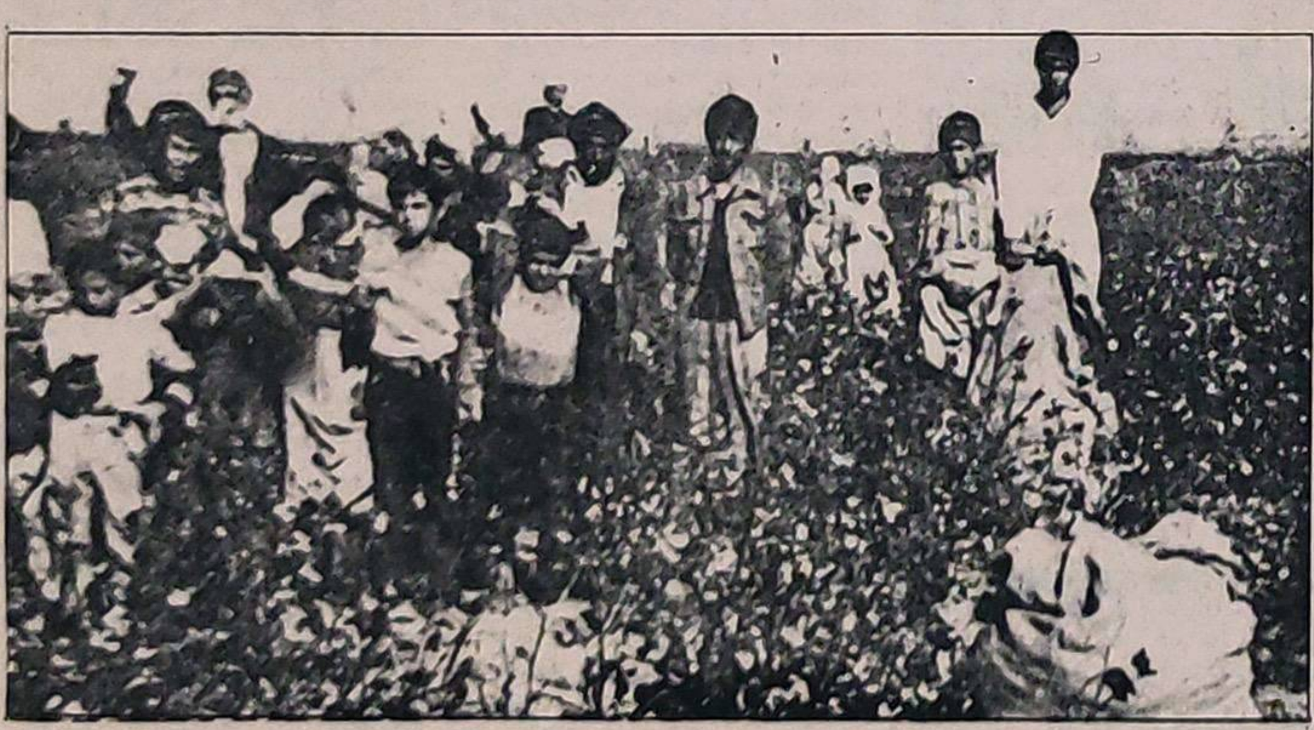
Bugün bütün bu vaatler bir kenara atılmıştır. Sık sık "enkaz devraldık", "Cumhuriyet tarihinin en büyük bunalımını yaşıyoruz" gibi sözlerle kemerleri sıkma politikasının kaçınılmaz olduğu kabul ettirilmek istenmektedir. Nitekim komprador burjuvazi yeni zamlarla hükümetin kapısını çalmıştır. Son bir yıl içinde 4 defa zam [illegible] için Vehbi Koç'lar % 65 daha zam istemektedir. Vapurdan trene ve otobüse kadar her şey, her şey zam görecektir. Buna karşılık yükü iyice halka bindirmek için, Ecevit hükümeti bir dizi yeni tedbir alacağını açıklamıştır. CHP hükümetinin sahte vaatlerinin gerçek yüzü bu tedbirlerde açığa çıkmaktadır. Maliye Bakanı'nın açıkladığı ve 1 Mart tarihinde yürürlüğe girecek bu tedbirler IMF ve komprador burjuvazinin MC hükümetine getirdiği tek[illegible]lifler doğrultusundadır.

YENİ EKONOMİK TEDBİRLER IMF'NİN ÖNERİLERİNİN AYNIDIR

Bu tedbirlerde ilk dikkati çeken emekçiler üzerindeki vergi yükünün artırılmasıdır. Bugün gelir vergisinin % 82'sini, bütün vergilerin % 66'sını işçiler, memurlar ve ücretliler ödüyor. Ücretliler, ödemeleri gerekenden 12 kat fazla vergi veriyor. Vehbi Koç gibileri ise, ihracatta vergi iadesi [illegible] altında ücretlilerin ödediği vergileri kendi sermayelerine katıyorlar. Getirilen tedbirlerde ihracatta vergi iade oranlarına esneklik kazandırılacağı, başka bir deyişle komprador burjuvaziye hazineden daha kolay ve daha fazla yağma imkanı tanınacağı belirtiliyor. Yanı sıra en yüksek vergi veren gelir kesimi 1 milyondan 2 milyo-

Dev.sa.7.sü.1'de

TÜTÜN BAŞFİYATININ DÜŞÜK TUTULMASI, EMPERYALİSTLERE VE EGEMEN SINIFLARA HİZMET EDİYOR



Ege tütün piyasası açıldı ve CHP hükümetinin, MC döneminden farksız önlemleriyle üç gün içinde kapandı. Bu yıl da, tütün üreticisi köylünün değil, tefeci ve faizci tüccarın, ihracatçı komprador burjuvazinin cebi dolmuştur. Üretici köylüler üzerindeki sömürü devlet eliyle meşrulaştırılıp, ağırlaştırılmıştır.

Tütün, Türkiye'den ihraç edilen belli başlı tarım ürünlerindendir. 4 milyona yakın köylü tütünden geçimini sağlar. Tütünün çoğu Ege bölgesinde üretilir. Bellibaşlı tarım ürünlerinde olduğu gibi baş fiyat, yani köylüye verilebilecek en yüksek fiyat, komprador burjuvaların ve toprak ağalarının devleti tarafından tespit edilirken, en düşük fiyat hiç bir zaman belirlenmez. Ege bölgesinde bu yıl baş fiyat 57 liradır. Oysa köylünün tükettiği günlük maddelerin fiyatı bir yılda % 50 artmıştır. Bu nedenle geçen yıla göre 7 lira fazla olan baş fiyat fiyat artışlarının çok gerisinde kalmıştır ve köylülerin üzerine pahalılığın yükü daha da bindirilmiştir. Böylesine düşük baş fiyat tespiti, Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Vehbi Koç'ların isteğine tam tamına uygundur. IMF, aylardır tarım ürünlerinde düşük fiyat tespitini, yeni krediler açmak için bir önşart olarak getirmektedir. Geçen ay Vehbi Koç da pamuk ve tarımda taban fiyatının düşük tutulmasını istemişti. Emperyalistlerin ve kompradorların isteklerine uyan Ecevit hükümeti, daha görüşmelere başlamadan IMF'nin emperyalist siyaseti doğrultusunda davranmaktadır. MC hükümetleri döneminde Ecevit, tütün için 70-80 lira baş fiyat istiyordu. Bugün ise IMF'nin ve Koç'un tespit ettiği baş fiyatla, üretici köylüler üzerindeki sömürüyü sürdüren siyasetini artık gizleyemiyor.

Gerçekte köylüye ödenen para baş fiyattan çok düşüktür. Örneğin ilk iki gün yapılan alımlarda 30-35 lira verilmiştir. Hatta fiyat 18 liraya kadar düşmüştür. Büyük çoğunluğu 5-10 dönüm toprağa sahip olan köylü, çoluk çocuğuyla bir yıl çalışmakta ve gittikçe artan hayat pahalılığını hiç değilse karşılayabilecek bir fiyat beklerken, tefeci, faizci, ihracatçı tüccarlara ve onların devletine çok düşük fiyatla tütününü satmak zorunda kalmaktadır.

Bu yıl Ege tütün ürününün % 40'ını tütün tüccarları satın aldı. Tütün alım-satımını elde tutan emperyalist tekellerin ve IMF'nin tespiti doğrultusunda 8 Şubat günü yapılan toplantıda tütün tüccarları, hükümet temsilcilerinden, dış alıcılarla anlaşma sağlandığı için fiyatın yüksek tutulmamasını istediler. Bunun yanı sıra Ecevit hükümeti tütün ihracatçısı tüccara verilen % 10 vergi iadesini sürdürdü. İşçilerin, memurların, tüm ücretlilerin alınterinden kesilen vergiler, devlet eliyle birkaç komprador burjuvanın sömürüsünü artırmak için kullanılmaktadır. Bununla da yetinmeyen CHP'nin sözde "halkçı" hükümeti, köylünün tütününü yok pahasına kapatan tüccara verdiği krediye, piyasanın açılışının üçüncü günü 650 milyon lira daha kredi ekledi. Aracı, tefeciyi kaldırma vaadiyle 77 seçimlerinde nutuk atan Ecevit, köylüyü iliğine kadar sömüren tütün toplayıcısı faizci, tefeci tüccara bu ek krediyle de bayram yaptırmıştır. Ecevit hükümeti, üretici köylüyü değil, aracı, tefeciyi desteklediğini bir daha ispatlamıştır.

Yalnızca faizciler değil, ihracatçı tütün tüccarı da sömürüden büyük payı almaya hazırlanmaktadır. IMF'nin ve komprador burjuvazinin önerileriyle CHP hükümeti yeni bir devalüasyonu mart ayında halkın omuzlarına

Dev.Sa.7.Sü.7'de

İşçi sınıfı CHP reformistlerine ve sendika ağalarına boyun eğmeyecektir

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları içine yuvarlandıkları ekonomik çıkmazdan "kurtulmak" için her gün yeni yeni tedbirlere yöneliyorlar. Derinleşen buhranın bütün sonuçlarını, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kitlelerinin sırtına yüklemeye çalışıyorlar. Bunun için de işçi ücretlerini en asgari düzeyde tutmaya, işçi grevlerini çeşitli yol ve yöntemlerle bastırmaya çalışıyorlar.

Emperyalistlerin ve onların kendi kurumlarından IMF'nin istediği de budur.

İşçi ücretlerinin en alt düzeyde tutulması ve işçi grevlerinin çeşitli yollarla engellenmesi konusunda emperyalistlerin ve komprador burjuvazinin en büyük "yardımcıları"ndan biri de sendika ağalarıdır. Kendileri burjuvazinin bir parçası olan sendika ağaları, başına çöreklendikleri sendikalar ve sendika konfederasyonları aracılığıyla, işçi sınıfı mücadelesini engellemeye ve pasifize etmeye, işçi sınıfının mücadelesini düzenin sınırları içerisinde tutmaya ve işçi sınıfını burjuvaziye peşkeş çekmeye çalışmaktadırlar.

Bunun en güzel örneğini, son dönemde, DİSK'e bağlı Maden-İş'in başına çöreklenmiş sosyal-faşist sendika ağaları verdiler. Onlar, sekiz aydan beri MESS patronlarına yiğitçe direnen yiğit maden işçilerini, burjuvaziye açıkca satmışlardır.

Şimdi de TÜRK-İŞ içinde kendilerine "Sosyal Demokrat Sendikacılar" diyen reformist sendika ağaları, "toplu iş sözleşmelerinde işverenlerden daha az ücret istenmesi yolunda diğer sendikalara çağrı yapmaya" hazırlanmaktadırlar. Böyle bir çağrı hazırlığına gerekçe olarak da, "Türkiye'nin tarihin en büyük ekonomik bunalımını yaşaması", "ülke koşulları", "milli birlik ve beraberlik" gösterilmektedir.

Ecevit hükümetinin yeni kurulduğu günlerde, Başbakan Ecevit'le görüştükten sonra bir demeç veren DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ile, TÜRK İŞ Genel Başkanı Halil Tunç, "yeni hükümet döneminde işçi sınıfının üzerine düşen görevleri yapacağını", "hükümete yardımcı olacaklarını" söylemişlerdi.

Bugün Ecevit hükümeti, işçi sınıfının ve halkın çıkarları yönünde değil, emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarları yönünde bir ekonomik politika uygulamakta ve bu politika her geçen gün daha da somutlaşmaktadır.

DİSK'li ve TÜRK-İŞ'li sendika ağaları ise, bu politikaya "toplu iş sözleşmelerinde işverenlerden daha az ücret isteyecek", yani işçi ücretlerini en asgari düzeyde tutmaya çalışarak ve yükselen işçi mücadelesinin önüne barikatlar kurarak katılmaktadırlar.

Ama Türkiye'nin yiğit işçi sınıfı, reformistlere ve sendika ağalarına boyun eğmeyecektir.

İşçi sınıfının mücadeleci geleneği bunu her dönemde ispatlamıştır.

Bütün cinayet şebekeleri dağıtılmalıdır

HALKIMIZ FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAKTIR

Bir yandan Amerikan emperyalizminin besleme örgütleri olan MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistlerin saldırıları sürerken, diğer yandan halk düşmanı yüzleri de açığa çıkıyor. Ankara'da MHP İl Yönetiminden bir avukatın, Ülkü Ocaklarının şubesini kurmak için kiraya verdiği Sıhhıye'deki yazıhanesinde yapılan aramada, halka karşı kullanılacak dinamitten, çalınmış kimliklere kadar birçok belge bulundu. Bunlar, MHP ile Ülkü Ocakları'nın ortak çalışan sivil faşist cinayet şebekeleri olduğunu açıkça gösteriyor. İstanbul Teknik Üniversitesinden üç profesörün evine bomba atanlar onlardır. Yakalandıkları zaman gazetecileri tehdit edenler onlardır.

Sivil faşist cinayet şebekelerinin, özellikle eğitim enstitülerinde ve öğrenci yurtlarında yuvalandıklarını sayısız yazımızda duyurmuştuk. İşte Kıbrıslı bir öğrenciyi katledip, diğerini kurşuna dizdikten sonra ölü diye bırakan iki faşist katil Zihni Açba ve Nihat Uluslu, İstanbul Edirnekapı öğrenci yurdunda yakalandılar. İstanbul Büyükçekmece'de ölü diye yola atılan Kıbrıslı öğrenci olayı şöyle anlatıyor: "Bizi vuran kişiler, arkadan sol kollarıyla boynumuzu sarıp dizlerimizin üzerinde yere çökerttiler. Daha sonra sağ ellerindeki tabancaların namlularını ağzımıza sokarak ateşlediler." Diğer yandan kurşuna dizmeden önce iki öğrenciye işkence yapan MHP'li faşistlerden birisi de Ülkü Ocakları İstanbul Şubesi Başkanı Mehmet Acar'dır. Bütün bu Ülkü Ocaklı faşistlerin, kendilerini kurtarmak için her cinayeti anlatmalarından korkarak polise koşanlar ise MHP'li milletvekilleridir. MHP'li milletvekillerinin kurduğu faşist komisyon, polis ve savcılarla iş-

Dev.Sa.7.Sü.7'de



Şantaj ve saldırı politikası sürüyor

ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, kendi saldırgan ve askeri NATO ve Varşova Paktı blokları çerçevesinde bir dizi zirve görüşmeleri düzenlemişlerdir. Onların şefleri ve askeri kadrolarının generalleri sık sık biraraya gelmektedirler. Saldırgan bloklardan biri ya da ötekinin maraşalleri, başkomutanları, çok defa, kendi gizli askeri kadroları içinde geziler ve bir dizi toplantılar düzenlemektedirler. Kuzeyde Norveç Denizinde, Avrupa kıtasının çeşitli ülkelerinde ve güneyde Akdeniz ülkelerinin karasularında ve kıyılarında bir dizi manevralar düzenlenmiştir.

Bu olgulara değinerek, Zeri i Popullit gazetesi, bir makalesinde, iki süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği'nin, bütün bu eylemlerini, Avrupa'da "güvenliğin garantisi" olarak bir "denge"nin korunması veya kurulması maskesi altında meşrulaştırmaya çalıştıklarını yazmaktadır. Fakat süper devletlerin "denge"leri, onların etki, tehdit ve korku alanlarının meşrulaştırılmasından başka bir şey değildir.

Her gün olaylar göstermektedir ki, NATO ve Varşova Paktı, savaşa hazırlanmanın ve savaşı yürütmenin aletleri olmuşlardır ve hala da öyledirler. NATO, Waşigton'un hegemonyacı ve yayılmacı politikasının dayandığı ve ona dayanarak gerçekleştirildiği ana direktir. Varşova Paktı da, Kremlin'in hizmetinde aynı rolü oynamaktadır. Süper devletlerden biri ya da ötekisi için tersini iddia etmek, halklara karşı savaş hazırlığı emperyalist politikasına hizmet etmek, devrime ve sosyalizme karşı gericiliğin karanlık güçlerine hizmet etmek demektir.

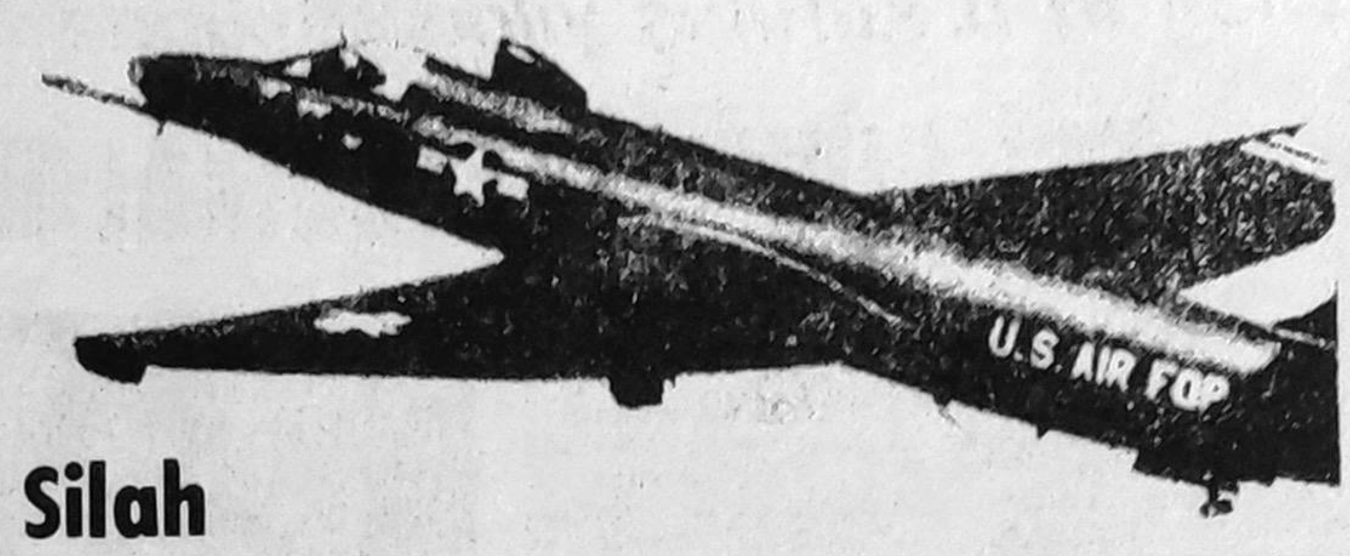
Makale daha sonra şunları söylüyor: NATO'nun saldırgan potansiyelinin güçlendirilmesi, Waşington'un eyleminin ana hedeflerinden biri olmuştur ve hala da öyledir. Ciddi ekonomik bunalımın bir sonucu olarak, büyük güçlükler içinde bulunan ABD emperyalizmi, NATO'nun harcamalarının daha büyük bir kısmını "müttefik"lerinin üzerine yıkmayı amaçlamaktadır. Aynı zamanda, NATO üyesi ülkelerin silahlarının standartlaştırılması ve ulusal yapı ve güçlerinin birleştirilmesi çabaları aracılığıyla, ABD emperyalizmi, bu ülkeler üzerindeki askeri, ekonomik ve siyasi egemenliğini pekiştirmeyi ve askeri maceralar tehlikesi ile dolu olan yeni bir silahlanma yarışını meşrulaştırmayı amaçlamaktadır. Waşigton aynı zamanda, Sovyet sosyal emperyalizmiyle rekabet içinde, hegemonyacı emellerini gerçekleştirmek için, NATO üyesi diğer ülkeleri de bu maceralara çekmeyi amaçlamaktadır.

Gazete daha sonra, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin, aynı hedefler ve aynı niyetler doğrultusunda, Varşova Paktı çerçevesi içinde aynı yolu izlemekte olduğunu, yazmaktadır. Sayısız toplantılarda, onlar, uydularından, Varşova Paktının "yapısının güçlendirilmesini" istemişlerdir, ki bu, bu bloğa üye ülkelerin ulusal ordularının Sovyet ordusuyla daha fazla bütünleştirilmesi, Sovyet diktasının güçlendirilmesi ve bu orduların tümüyle onun hegemonyacı ve yayılmacı çıkarlarının hizmetinde ve tümüyle halkların özgürlük ve bağımsızlığına karşı ABD emperyalizmi ile rekabet için hazırladığı yeni muhtemel askeri maceraların hizmetinde yerleştirilmesi anlamına gelmektedir. Bu çerçeve içinde, kendi buluşları olan, sözde "Varşova Paktı Üyesi Ülkeler Savunma Bakanları Komitesi"de bulunmaktadır.

Bu komitenin Budapeşte'de yapılan son toplantısı ile ilgili olarak, Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onların uyduları, bu toplantının uğraştığı sorunlar hakkında herhangi bir resmi açıklama yapmamışlardır. Görüşmelerini, kendi nedenlerini içinde saklayan, bir büyük gizlilikle sürdürmüşlerdir. Halkların bağımsızlık ve özgürlüklerine karşı entrikalar ve saldırılar düzenleyenler, gizliliğe gerek duyarlar.

Amerikan emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin her günkü pratik faaliyetleri, siyasi manevraları ve yeni askeri hazırlıkları, Beyaz Saray ve Kremlin'in, Helsinki ya da Belgrad, Cenevre ya da Viyana konferanslarının sis perdesiyle ve silahsızlanma ve barış üzerine eskimiş sahte sloganlarla gizlemeye çalıştıkları, tehlikelerin artışını kanıtlıyor, diye bitiyor "Zeri i Popullit". Halklar, bu iki uluslararası jandarmanın, halkların bağımsızlık ve özgürlüğünün, devrim ve sosyalizmin yeminli düşmanları, ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin bu sloganlarının ve konferansların ardında gizlenen şeytanca amaçları görmemezlik edemez.

Silah ticareti: iki süper devletin denetim ve sızma aracı



Haber ajanslarının bildirdiğine göre, Washington ve Moskova'nın temsilcileri arasındaki, silah ticaretinin "sınırlandırılması" pazarlıklarının birinci bölümü geçtiğimiz yıl sonunda Washington"da sona erdi. Sonuçta, hiç bir somut sonuç alınamadığı bildiriliyor.

Bilindiği gibi, ABD emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, bugün dünyanın en büyük silah tüccarlarıdır. Onların yıllık silah ticareti 24 milyar dolara erişmiştir. Yayılmacı, hegemonyacı amaçlarından kaynaklanarak, ABD ve Sovyetler Birliği, silah ticaretini, diğer ülkeleri tümüyle denetim altına alma ve sızma aracı olarak kullanmaktadırlar. İki emperyalist süper devlet, silah ticaretinde, ABD yanlısı ve Sovyet yanlısı rejimlerin gereksinimlerini karşılamayı esas almaktadırlar. Çünkü, bu yolla silahlar hegemonyaya karşı çıkan geniş emekçi kitlelere karşı, halkların kurtuluş mücadelelerine karşı ve çeşitli ülkeler arasındaki düşmanlıkları ve anlaşmazlıkları kışkırtmak amacıyla kullanabilir.

Bu ölüm tüccarları, saldırgan NATO ve Varşova Paktı bloklarının ana silah kaynağıdırlar. ABD emperyalistleri, NATO ülkelerinden ithal ettiklerinin on misli silah satmaktadırlar. NATO silahlarının sözde standartlaştırılması yolundaki baskılarla, ABD emperyalistleri, bu dengesizliği daha da derinleştirmeyi ve bu saldırgan bloğun üyeleri üzerinde denetimlerini yoğunlaştırmayı amaçlamaktadırlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri de, saldırgan Varşova Paktı bloğunun ana silah kaynağıdırlar ve saldırgan bloğa üye ülkelerin, Doğu Avrupa'nın uydu ülkelerinin tüm silah endüstrisini denetimleri altında tutmaktadırlar.

Bundan başka, iki emperyalist süper devlet, silah ticaretinde de birbirleriyle yarışmakta ve işbirliği yapmaktadırlar. Washington'da düzenlenen son toplantı, silah ticareti alanında ABD ve Sovyet hegemonyasını koruma amacında olduğu kadar ikisi arasındaki vahşi rekabeti gizleme amacını da gütmektedir. Silah ticaretinin "sınırlandırılması" konuşmaları sırasında, diğer ülkeleri bir kurşun için bile Washington ve Moskova'ya bağlı olmaya zorlamak için, diğer ülkeler üzerindeki tehditlerin yoğunlaştırılması, konuşmaların ilgi merkezini oluşturuyordu. Beyaz Saray'ın sözcüsü, bu sorun üzerinde durarak, Sovyetler Birliği ile bir anlaşmaya varmayı ümit ettiklerini ve diğer ülkeleri bu şartları kabul etmeye ikna edebileceklerini, açıkça vurgulamıştır.

ASHC TEMSİLCİSİ ABDİ BELETA YOLDAŞIN BİRLEŞMİŞ MİLLETLER GENEL KURULUNUN 32. OTURUMUNDA YAPTIĞI KONUŞMADAN

Halklar ve onların düşmanları arasında yumuşama (detant) olamaz

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun Birinci Komisyonunda, Sovyet sosyal emperyalistlerinin ısrarı sonucu bu oturumun gündemine alınan, "detant" ve "nükleer savaşın önlenmesi" sorunlarının tartışılması sırasında, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti temsilcisi Abdi Baleta da söz aldı ve diğer şeylerin yanı sıra şunları söyledi:

"Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, sözde detant üzerine büyük bir propaganda yürütüyorlar. İki emperyalist süper devlet, sözümona, detantın başlamış olduğu ve şimdi dünyada en hassas sorunun sözümona, onun (detantın -HK) başarılarının korunması ve detant sürecinin derinleştirilmesi olduğu izlenimini yaratmak istiyorlar.

"İki emperyalist süper devlet ve diğer gerici güçler telaşla savaş ve saldırı hazırlıkları yaparken, çılgınca silahlanma yarışı sürdürürken, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin askeri bütçeleri artarken, dünyada detant olamaz."

"Detantın, özgürlüksever ve barışsever halkların özgürlük, bağımsızlık ve egemenlik haklarının zararına aralarındaki pazarlıklar aşamasında, emperyalist süper devletler arasındaki ilişkilerin bir görünümünden başka bir şey olmadığı, halkların gözünde gitgite daha açık bir hale gelmektedir.

"Haklarını savunmak ve kazanmak için, halklar, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme bağlı olan iç düşmana karşı olduğu kadar, birinci planda iki emperyalist süper devlet ABD ve Sovyetler Birliği tarafından temsil edilen dış düşmana karşı da savaşmışlardır ve savaşmaktadırlar. Halklar ve onların düşmanları arasında detant olamaz. Halkların elde ettikleri başarılar, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin iddia ettikleri gibi detantın sonucu değil, kendi mücadelelerinin ve çabalarının sonucudur."

Fakat halklar, kendi tecrübeleriyle, iki emperyalist süper devletin kendilerinin en vahşi düşmanları olduğunu, aynı derecede ve aynı ölçüde, eşit olarak tehlikeli olduklarını kavramışlardır. Kendilerini sömürgeci baskı ve egemenlikten kurtarmak için, uzun ve sert mücadeleler yürütmek zorunda kalan halklar, ne sözümona bir süper devletin egemenliği altına düşme tehlikesinden korumak için diğer süper devletin yeni-sömürgeciliğini kabul edebilir, ne de kendilerini yeni sömürgecilerin niyetleri karşısında savunabilmek için umutlarını eski sömürgecilerin desteğine bağlayabilirler.

"İki süper devlet, detanta bir örnek olarak, sürekli Avrupa ve Helsinki Konferansından bahsediyorlar. Hatta, iki emperyalist süper devlet, bu tür detantı Akdeniz'de de, ve daha sonra, yavaş yavaş diğer bölgelerde de yaygınlaştırmaya hazır olduklarını iddia ediyorlar. Fakat, Avrupa'nın bütün tarihi ve bu kıtadaki bugünkü durum, orada barış ve istikrarın, iki emperyalist süper devlet arasındaki denge ve pazarlıklar yoluyla gerçekleştirilemeyeceğini göstermektedir. Ne Helsinki Konferansı ne de onun kararları, iki emperyalist süper devletin bazı Avrupa ülkelerinin topraklarında kendi ordularının ve askeri üslerinin varlığını sürdürmelerine, cephaneliklerini artırmalarına, askeri manevralar düzenlemelerine, ve donanmalarını dolaştırmalarına, saldırgan NATO ve Varşova Paktı bloklarını güçlendirmelerine engel olamamıştır."

"Detant üzerine sözler ve sloganlar saf demagojidir. Arnavutluk halkının önderi Enver Hoca yoldaşın vurguladığı gibi: "Dünya, bugüne kadar hiç bir zaman, bugün emperyalistlerin ve sosyal—emperyalistlerin yürütmekte oldukları cinsten bir propaganda ve diplomatik saptırma kampanyasına tanık olmamıştır, ki bu kampanya, süper devletlerin hegemonyacı ve yayılmacı politikalarını şirin göstermeyi, saldırılarını meşrulaştırmayı ve savaş hazırlıklarını gizlemeyi amaçlamaktadır. Doğuda ve Batıda, emperyalist ve sosyal-emperyalist hakim çevreler, insanlığın "azaltılmış gerginlik" döneminde yaşadığını, süper devletler arasında bir çatışma tehdidi yaratan "soğuk savaş" ve düşmanlığın yerini "detant"a, barış içinde bir arada yaşamaya "uluslararası dayanışma"ya, "genel güvenlik"e vs. bıraktığını, tehlikelerin geçtiğini ve savaş ve felaket bulutlarının dağıldığını iddia ediyorlar. Bu tumturaklı sloganlar aracılığıyla süper devletler, uluslararası burjuvazi ve gericilik, halkları aldatmaya, direnişlerini zayıflatmaya ve emperyalist denetim ve egemenliklerini kurmaya çalışıyorlar."

"İki emperyalist süper devlet nükleer savaşın kötülüklerinden çok söz ediyorlar ve diğer halklara böyle bir savaşı önlemenin kendi çıkarlarına olduğunu söylüyorlar. Nükleer savaşın hayali olarak önlenmesi bahanesi altında, süper devletler, halkları, kurtuluş mücadelelerini, özgürlük, bağımsızlık ve egemenlik haklarının savunulmasını bırakmaya zorlamak istiyorlar. Bir nükleer savaş patlarsa, nükleer silahlara sahip olmayan halkların ve devletlerin sorumlu olacağını söylemek, ne kadar alaycı bir şey."

"Özgürlüksever ve barışsever halkların yalnızca nükleer savaşa karşı değil, fakat hangi silahlarla yürütüldüğüne ve bölgesel veya geniş çaplı bir savaş mı olduğuna bakmaksızın, her türlü saldırgan savaşa karşı olduğu bilinmektedir. Esas sorun, saldırgan savaşların tehlikesine karşı nasıl savaşılacağıdır. Bu doğrultuda, halkları yanlış yöne çekmek için, büyük spekülasyonlar yapılmaktadır. Bir yandan, çok büyük miktarlarda nükleer silahların ve kitle imha silahlarının varlığının, bu silahların sahiplerinin geniş çaplı bir savaş çıkartmaya cesaret edememelerine yol açtığı yolunda hayaller yayılmaktadır. Diğer yandan da, kaderci bir biçimde, dünya savaşı kaçınılmaz olarak sunulmakta ve en fazla yapılabilecek şeyin bu savaşın patlamasını geciktirmek olduğu söylenmektedir. Aynı zamanda, emperyalist devletlerin liderlerinin akılcı olmaya başladıkları ve onların huzur içinde çalışmaya bırakılmaları ve savaşı önlemek için uzlaşmaları gerektiği yolunda teoriler de yaygınlaştırılmaktadır. Bütün bu tehlikeli düşünceler, savaşların gerçek nedenlerini gizlemek, savaş hazırlıklarını maskelemek, halkların özlemleri üzerinde spekülasyonlar yapmak, onların savaşa karşı başarıyla savaşılabileceği yolundaki güvenlerini zayıflatmak amacıyla yayılmaktadır.

Savaş, emperyalizmin ve sosyal - emperyalizmin doğasındadır. Onların saldırgan politikaları, egemenlik ve hegemonya için rekabetleri onları savaşa yöneltir, ki savaş Avrupa'da başlayabilir; fakat Asya'da, Ortadoğu'da veya Afrika'da da başlayabilir. Bugün savaş tehlikesi bir gerçektir. Fakat halklar, bu tehlikeler karşısında ellerini kollarını bağlayıp bekleyemezler, eylemsizliğe ve kadercilliğe düşemezler, savaş hazırlıklarının seyircileri olamazlar ve savaş tehlikesine karşı başarıyla savaşamayacakları yolunda ki yanıltıcı ukalalıkların kurbanı olamazlar. Halklar, özgürlük, kurtuluş ve bağımsızlık mücadelesini bırakarak değil, fakat, emperyalist devletlerin savaş hazırlıkları karşısında uyanıklıklarını artırarak ve onlara kararlılıkla karşı koyarak, savaş kışkırtıcısı planlarını gerçekleştirmeleri için onlara fırsat vermeyerek, saldırgan savaşa karşı başarıyla savaşabilirler.

(10 ARALIK 1977 TARİHLİ ATA AJANSINDAN ÇEVRİLMİŞTİR.)

İKİ SÜPER DEVLETİN ASKERİ DENİZ MANEVRALARI

İki emperyalist süper devlet, Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği, gerek ayrı ayrı gerekse onların güdümündeki askeri blokların çerçevesinde, askeri deniz manevralarını yoğun bir şekilde yürütmektedir. Örneğin, Amerikan emperyalistlerinin filoları, Brezilya, Uruguay, Şili, Kolombiya filolarıyla Latin Amerika kıtasının sularında sürekli manevralarını yürütmüşlerdir. Geçtiğimiz günlerde, Hint Okyanusu, Amerikan, Avustralya ve İngiltere filolarının manevralarının bir merkezi haline gelmiştir. Bu manevralara Amerikan Diego Garcia'daki Amerikan emperyalistlerinin savaş gemileri katılmıştır. Amerikan emperyalistleri, Akdeniz'de İngiltere, Batı Almanya ve İtalya saldırgan kuvvetlerinin katılmasıyla deniz manevralarını düzenlemişlerdir. Sovyet sosyal—emperyalistleri de deniz manevralarının yürütülmesinde Amerikan rakiplerine oranla geri kalmamaktadırlar. Bir Sovyet uçak gemisi, Akdeniz'de geçtiğimiz günlerde bir askeri tatbikatı yürütmüştür. Hint Okyanusu'nda çıkartma gemileri dahil bu bölgede üslerine sahip olan çeşitli Sovyet gemileri büyük deniz manevralarını yürütmüşlerdir. Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal—emperyalistleri arasındaki hegemonya için rekabetin gittikçe daha güçlü emperyalist süper devlet, ABD ve Sovyetler Birliği, denizler ve okyanuslarda varlıklarını artırırlarken ve çeşitli ülkelerin özgürlüğü ve bağımsızlığını tehdit ederken, sözde barış ve silahsızlanma hakkında bir yaygara koparmaya devam etmektedirler.

Kolombiya Komünişt Partisi (M-L)'in açıklaması:

Biz emperyaiizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz

Bir süre önce Kolombiya Komünist Partisi M-L'nin merkez yayın organı "Revolucion" (Devrim)'da, Partinin Merkez Yürütme Komitesinin çağımızın "Üç Dünya Teorisi" tarafından oportünistçe tahrifatına karşı Marksist-Leninist değerlendirmenin savunulmasına ilişkin bir açıklama yayınlandı.

Kolombiya Komünist Partisi(M-L) şunu vurguluyor: "Biz çağımızın başlıca çelişmelerinin yalnızca devrimci yolla, yani proletarya önderliğinde halkların sömürücülere ve ezenlere karşı zafere ulaşmalarıyla çözümleneceğine kesinlikle inanıyoruz. Açıklamada emperyalizme karşı zaferin, revizyonizmin her türlü görünümüne karşı amansız bir mücadele verilmeden sağlanamayacağı"vurgulandıktan sonra, şöyle devam ediliyor:"Halkları sömüren ve yağma eden ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi halkların baş düşmanıdırlar. Biz, hangi emperyalist ülke söz konusu olursa olsun, emperyalist sistemin tabiatının her yerde aynı olduğu görüşündeyiz. ABD emperyalizminin savunma durumunda ve Sovyet sosyal-emperyalizminden daha az tehlikeli olduğu iddiası somut gerçeklere uymuyor ve yanlış sonuçlara götürüyor... Sovyet sosyal-emperyalizmi Amerikan emperyalizmi kadar tehlikeli ve onun gibi çöküş içindedir. Bu çöküş bütün kapitalist sistemi tanımlamaktadır."

Açıklamada sonra şöyle deniyor: "Biz emperyalistler arasında çelişkilerin olduğunu ve çelişkilerden devrimin çıkarına yararlanmanın Marksist-Leninistlerin görevi olduğunu biliyoruz. Fakat biz aynı zamanda emperyalistler arasındaki çelişkiler ile emperyalizm ve halklar arasındaki çelişkilerin niteliklerinin farklı olduğunu ve bunların yerlerinin değiştirilmesinin ve birinin diğerine tabi kılınmasının yanlış olduğunu biliyoruz. Emperyalistler arası çelişkiler halkın mücadelesini olumlu yönde etkiliyorsa, o zaman bu gericiliğin güçlerinin kendi içinde zayıfladığı, ya da devrimin güçlerinin güçlendiği anlamına gelmektedir. Bu çelişkilerden yararlanmayı devrimin esas olarak emperyalistler arası çelişkilere değil, devrimci kitlelerin mücadelesine bağımlı olduğu gerçeği temelinde değerlendirmek gerekir."

" 'Üç Dünya' teorisyenleri ise,"diye devam ediyor açıklamada; "emperyalistler arası çelişkileri ön plana çıkarırken, çağımızın diğer başlıca çelişkilerini yok sayıyor. Böylece sosyalizmin güçleri ile emperyalizmin güçleri arasındaki uzlaşmaz ve amansız mücadele unutuluyor. Halklar ile emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki mücadele ortadan kaldırılıyor. İşçi sınıfı ve halk kitlelerinin egemen sınıflara karşı mücadelesi unutuluyor." Daha sonra açıklamada şu vurgulanıyor: "Açıktır ki, devrimin perspektifi, sözümona "Üçüncü Dünya"ya hiç fark gözetmeden, sosyalist ülkelerden başlayarak gerici rejimlere kadar farklı toplumsal sistemler dahil edildiğinde, kaybolacaktır. Sözümona "Üç Dünya" teorisyenleri, bu dünyaya dahil olan ülkelerin tarihin itici gücü olduğunu iddia ederek açıkça Marksizm-Leninizme sırt çeviriyorlar. Oysa, Marksizm-Leninizm bize toplumsal gelişmeyi ileri götürenin sınıf mücadelesi olduğunu öğretiyor. Bu Marksist-Leninist öğretinin doğruluğunu gerçek komünistler de vurguluyor ve devrimci pratik bunu tümüyle ispatlıyor. Sınıf mücadelesinin yumuşaması değil, onun keskinleşmesi, işçi sınıfını ve halkları düşmanlarına karşı zafere götürecektir. Böylece devrim hazırlanacaktır. Biz, bir süper devlete karşı mücadele etmek veya ondan korunmak için diğeriyle birleşmenin büyük bir yanılgı olduğunu düşünüyoruz. Biz halkların en vahşi düşmanlarını parçalayabilmek için halkların seferber edilmelerinin zorunlu olduğunun altını çiziyoruz. Böylece onlar devrimci şiddeti uygulayabilecek ve ileri adımlar atacaklardır."

"Üç Dünya" teorisyenleri sınıf mücadelesine sırtlarını çeviriyorlar ve ABD emperyalizmine teslim olmayı ve her ülkede sınıf uzlaşmasını öğütlüyorlar. Sınıf düşmanı ile birleşme ve ona imtiyazlar tanıma, proletaryaya yön veren çizgi olamaz. Bunlar, devrimci güçlerin belli ittifaklar yapmak zorunda oldukları bahanesi altında proletaryanın genel çizgisi haline getirilemezler. Dış düşmana teslim olma ve egemen sınıflar ile uzlaşma, zorunlu olarak, söz konusu her ülkede, sınıf düşmanları, devrimin düşmanları ve toplumun kendiliğinden gelişmesi ile işbirliğine yol açacaktır. Oysa bu, biz komünistlerin reddetmemiz gereken bir revizyonist siyaset ve pratiktir.

Bugün iki emperyalist süper devletin dünya çapındaki rekabetleri keskinleşiyor. Dolayısıyle yeni bir dünya savaşı tehlikesi mevcuttur ve bu tehlike büyüyor. Fakat onlar bu yeni savaşın belirleyici unsurlarına egemen değiller; oysa böyle olmasını isterlerdi. Çünkü bu savaşı eylemleriyle önleyebilecek yetenekte güçler gelişmektedir. Halkların devrimci mücadelesi derinleşiyor ve her tarafa yayılıyor. Böyle olması emperyalist savaşın unsurları karşısında devrimin perspektifini güvence altına alıyor.

Kolombiya Komünist Partisi (M-L) Merkez Yürütme Komitesi açıklamasını şöyle bitiriyor: "Biz proleter enternasyonalizmini komünist ahlakın bir parçası olarak değerlendirerek ona sarsılmaz bir bağlılıkla sarılıyoruz, ki bu bizden dünya proletaryasının çıkarlarına bağlı kalmamızı ve sosyalizme ve komünizme doğru yürümemizi gerektiriyor. Bu, proletaryanın genelinde insanın insan tarafından sömürülmesini tümüyle ortadan kaldırmak amacıyla kapitalizm karşısında birleşmesi zorunluluğunu ortaya koyan Marksizmin en büyük öğretilerinden biridir. Partimiz, proletaryanın mücadelesine evrensel bir nitelik kazandıran ve halkların sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe, gericiliğe, emperyalist ve revizyonist güçlere karşı mücadele deneylerini birleştiren proleter enternasyonalizmini sonuna kadar uygulayacağına söz veriyor."

(KPD/M-L'NİN YAYIN ORGANI ROTER MORGEN'İN 20 OCAK 1978 TARİHLİ SAYISINDAN ÇEVRİLMİŞTİR.)

DİSK'in 11. kuruluş yıldönümünde

İŞÇİ SINIFI VE SENDİKAL BİRLİK

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu(DİSK) 1967 yılı Şubat ayında kuruldu. Bugün DİSK'in için de 500 binden fazla sendikalı işçi var.

Sendikalar işçi sınıfının kitle örgütleridir. Türkiye işçi sınıfı, uzun yıllar boyunca verdiği mücadelelerle toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkını almıştır. Faşist diktatörlüğe karşı verilen mücadelenin bir parçası olan sendikal mücadele aracılığıyla işçiler ekonomik haklar kazanabilir;ekonomik buhranın tüm sonuçlarını sırtlarına yüklemeye çalışan burjuvaziye grev gibi araçlarla belli bir düzeyde karşı koyabilirler. Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmayacağı gibi, kitleye dayanmayan bir öncü de varlığını sürdüremez. Proleter devrimci öncünün işçi sınıfıyla arasındaki can damarları kitle bağlarının en önemlilerinden olan sendikalarda yüzbinlerce işçi vardır. Toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı Türkiye işçi sınıfının 20. yüzyılda döktüğü kanlar pahasına alınmıştır. Burjuvazi, yalnızca yasaları, jandarması ve polisiyle sendikaların karşısına dikilmiyor.Burjuvazinin ajanları sendikal hareketin kendi içinde vardır. Burjuva ideolojisi, bugün sendika ağaları aracılığıyla da işçilerin ekonomik, demokratik mücadelesini kendine bağlamaya çalışıyor. Burjuva dünya görüşünün birbirini tamamlayan temsilcileri, revizyonist ve reformist sendika ağaları bugün DİSK içinde çoğu sendikaların yönetiminde bulunuyorlar.



Revizyonizm, Marksizmin çarpıtılıp tersyüz edilerek burjuvazinin kabul edebileceği ve proletaryaya karşı yararlanacağı hale getirilmesidir. Sendikal mücadelede bunun yaygın biçimlerinden birisi ekonomizmdir. Ekonomizme göre, işçi sınıfı ücret artışı gibi ekonomik talepler için mücadeleyle yetinmeli, hakim sınıfların devlet cihazını parçalamak amacıyla Marksizm-Leninizm önderliğinde siyasi mücadeleye, yani iktidar mücadelesine girişmemelidir; ekonomizme göre, işçiler kısmi haklarını yavaş yavaş artırarak düzeni "değiştirebilirler". Siyasi iktidar için mücadele gereksizdir.Gördüğümüz gibi ekonomizm, revizyonist sendika ağalarının olduğu gibi reformcuların da ideolojik temelidir. Sovyet sosyal-emperyalizminin uşağı Kemal Türkler kliğinden şimdiki DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'e kadar bütün revizyonist ve reformcu sendika ağaları, 80 yıllık geçmişi olan işte bu ekonomist sendika anlayışı ile 1977 Haziran seçimlerinde CHP'yi desteklemişlerdir. Revizyonist ve reformist sendika ağaları, Marksizm-Leninizmin ve proletarya partisinin öncülüğü olmaksızın işçilerin kesin ve son kurtuluşunun imkansız olduğunu, sendikal mücadeleyi proletarya diktatörlüğünü ve nihayet sınıfsız toplumu kurmak için verilen siyasi mücadeleye bağlamadan, işçilerin ekonomik durumunda köklü değişikliğe doğru ilerlemenin imkansız olduğunu işçilerden gizlemeye çalışıyorlar.Oysa milyonlarca emekçinin her gün katlandığı acılarla gördüğü gibi, işçi ücretlerindeki artış günlük tüketim maddelerindeki artışın çok gerisinde kalmaktadır ve işçiler, ağırlaşan hayat şartları karşısında greve gittiklerinde karşılarına dikilen faşist diktatörlüğün jandarmasıdır, polisidir; yani devlet cihazıdır. Revizyonist ve reformist sendika ağaları, devletin işçiler üzerinde bir baskı aracı olduğunu gizledikleri gibi, grev ve direniş mücadeleleri sertleşince hemen her zaman patronlarla anlaşıyor, grev kırıcılığı yapıyor, direnişi satıyor ve devrimci işçileri ihbar ederek işten attırıyorlar.. Maden-İş'in başındaki sosyal-faşistler daha bir hafta önce Alibeyköy Demirdöküm fabrikasından 19 işçiyi polis çağırarak attırdılar.

Sendika ağaları içinde en tehlikeli olanlardan biri de sosyal-faşistlerdir. Çünkü onlar sadece burjuvazinin temsilcileri arasında yer almıyorlar, aynı zamanda sosyal-emperyalizmin çıkarlarını savunmaktadırlar. Kruşçev-Brejnev kliği 20 yıl önce yaptığı bir darbeyle yüce Lenin'in ve izleyicisi Stalin'in partisinin yönetimini ele geçirdikten sonra, fabrikaları merkezi planlamadan çıkardı, aynı kapitalist ülkelerde olduğu gibi, kâr esası üzerinde çalıştırmaya başladı ve Sovyet devletinin artık proletarya diktatörlüğünü uygulamayacağını, burjuvazi de dahil bütün halkın devletine dönüştüğünü açıkça ilan etti. Bugün Sovyetler Birliği başka ülkeleri sömüren bir sosyal-emperyalist devlettir ve Amerikan emperyalizmiyle birlikte dünya halklarının baş düşmanıdır. İşte son kongreye kadar DİSK'in başında bulunan ve bugün de Maden-İş'in yönetimini gasbetmiş olan Kemal Türkler, Mehmet

Dev.sa.7.sü.1'de

ANKARA EMAŞ'TA ÇALIŞAN BİR MATBAA İŞÇİSİ İŞYERİNDEKİ BASKILARI VE BASIN-İŞ GENEL KURULUNDAKİ SENDİKA AĞALARINI ANLATIYOR

120.401 üyesi olan(aidat ödeyen üye sayısı 100 bin) Genel-İş reformistlerin etkin olduğu bir sendikadır. Aynı zamanda DİSK'in genel başkanlığını ele geçiren Genel-İş'in reformist yöneticileri neler yapıyorlar, ona bakalım:

100 bin işçinin aidatlarıyla büyük bir sermaye biriktiren sendika ağaları EMAŞ'ı (Emekçiler Anonim Şirketi) kurdular. 1976 temmuzunda 10-15 milyon lira değerinde bir matbaanın kuruluşuna devrimci geçinen bazı yazarlar da ortak oldular. Vatan gazetesi yazarı İlhami Soysal, Yedigün dergisi sahibi Kurtul Altuğ ve Genel-İş Başkanı Abdullah Baştürk ortaklar arasındadır. Yedigün dergisi sahibi tepeden inme müdür oldu. EMAŞ'ın kuruluşundan beri işçileri 8 saatten fazla çalıştırıp, mesai vermeyen onları tepeden inme emirlerle baskı altında tutanlar, bu baskılara Makina Şefinin ve işçilerin karşı koyması üzerine çeşitli biçimlerde sürdürdüler. Haksızlıklara boyun eğmeyenleri işten atmayı planladılar. Makina Şefinin işine son verdiler. Aynı gün işe aldıkları bir arkadaşa "Sen bizdensin,aleyhimize söylenenleri bize ilet, yani bizim hesabımıza ajanlık yap" diye baskı yaptılar.Ama istedikleri boşa çıkınca başka ajan aramaya başladılar. İşçiler arasında ikilik yaratmaya çalıştılar. Vardiyalar arasında, sözde bir vardiya ötekisinden daha iyi çalışıyormuş gibi, bir ikilik yarattılar. Ama bu oyunların hiç biri sökmedi; işçileri birbirine düşürmeyi başaramadılar.

Bu işçi düşmanı sendika ağaları, işçi fazlası var, diyerek 8 arkadaşın işine son verdiler.Kayıtlı olduğumuz Basın-İş Sendikası ise işten atılan işçi arkadaşların uğradığı haksızlığa karşı çıkmak şöyle dursun, tazminatlarını almaları için dahi çaba göstermedi. İşten atılan arkadaşlar kendi çaba ve gayretleriyle üç-dört ay sonra ancak tazminatlarını alabildiler.

Toplu sözleşme döneminde Müdür, işçilerle karşı karşıya gelip konuşmaktan korktu. Basın-İş'in sendika ağalarıyla gizli kapılar arkasında dümenler çevirip, toplu sözleşmeyi oldubittiye getirip kabul ettirdiler. Toplu sözleşme imzalanmadan önce sözde işçilerin görüşünü almaya geldiler. İki avukat işveren temsilcisi olarak konuştular. Süslü laflar arkasında dönen dolapları gizlemeye çalıştılar. Toplu sözleşme 1 Ocak 1977'den itibaren geçerli olacaktı. Ancak dört ay süren uzun görüşmelerden sonra, 1 Nisan 1977'den itibaren geçerliliği kabul edildi. İşveren vekili avukatlar dört aylık toplam parayı veremeyeceklerini ileri sürdüler. Toplu sözleşmenin kabul edilmemesi halinde işlerin uzayacağını, Müdürün de geziye çıkacağını hatırlatan bu "işçi dostu" avukatlar "bize yazık" olacağı için "üzülüyorlardı". Bizim elimize zaten ayda 1200 lira geçiyor. Ezileceğimiz kadar ezilmiş, sömürüleceğimiz kadar sömürülmüşüz.

Sendika ve patronlar toplu sözleşmede ellerinden geldiği kadar işçi haklarını kısıtladılar. Sosyal haklarımızın ise hiç biri zamanında ödenmedi. İşçilerden yanaymış gibi görünen bu reformistler, iki lafın arasında "işçilerin haklı olduklarını" söyleyip ikiyüzlüce, sahtekarca, kazançları az olduğu için işçilere istediklerini veremediklerinden dolayı duydukları üzüntüyü(!) dile getirmeye çalışıyorlar.

Patronun ustaca uyguladığı avutma politikasının baş destekçisi Basın-İş'in sendika ağalarıdır. Onlar patrona verdikleri her tavizin, işçileri uğradıkları haksızlıklar karşısında yalnız bırakmanın kime yaradığını bilmiyorlar mı?

Bize verilen süt parası 5 lira, yemek parası 10 lira. Bu gülünç rakamlar sefaletimizi sergilemeye yetiyor. Bugün en sadesinden bir öğün yemek 30 liradır. Bütün gün havasız, izbe yerlerde, ağır

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Maden-İş'teki sosyal-faşist yönetim sarsılıyor

Maden-İş'in yönetimini gasbetmiş bulunan sosyal-faşist klik şimdi de Ereğli Demir Çelik işçilerine karşı patronların safında yer aldı. Daha geçen hafta MESS ile imzaladıkları ihanet belgesini kabul etmeyen Demirdöküm işçilerine karşı polis çağıran Türkler-Ertürk kliği, MESS'le yaptığı pazarlığı kabul etmeyen Ereğli Demir Çelik Bölge Temsilcisi Şükrü Özbayrak ve arkadaşlarını yönetimden attığını belirtti. Oysa Ereğli Demir Çelik'te çalışan 15 bin işçi bu anlaşmayı kabul etmemekte tamamen haklıdır. Sosyal-faşistlerin kabul ettiği bütün öneriler kelimesi kelimesine MESS'in önerileridir. Nitekim onlar kıdem tazminatı olarak yasaların zaten tanımış olduğu 30 günü MESS patronlarının istediği gibi kabullenirken, bu anlaşmaya rağmen Ereğli Demir Çelik işçileri 35 günlük kıdem tazminatını kabul ettirdiler. Alınan ücret artışları da Maden-İş'in aldıklarından daha fazladır. Üstelik MESS'in başlıca tekliflerinden biri olan ve Maden-İş yöneticilerinin tükürdüklerini yalayarak kabul ettikleri grup sözleşmesi haricinde bir anlaşma imzalanmıştır.

Maden-İş'in sosyal-faşist sendika ağaları, işçilere karşı öfkeyle saldırmaktadırlar. Çünkü Ereğli Demir Çelik işçileri onların hain yüzünü gördü ve onların imzaladığı anlaşmayı tanımadı. Grup sözleşmesi ve 30 günlük kıdem tazminatı MESS patronlarının önerisidir ve Türkler-Ertürk kliği bunu bütün maden sanayi işçilerine zorla kabul ettirmek istiyorlar. Ama işte dün Demirdöküm'de, bugün Ereğli Demir Çelik'te işçiler bu ihanet belgesini yırtıp attılar.

Ereğli Demir Çelik'te Bölge Temsilcisinin görevden uzaklaştırılması, Maden-İş'in başındaki sendika ağalarının ne denli burjuva uşağı olduğunu gösteriyor. Çünkü MESS de ayrı sözleşme imzalanması karşısında Ereğli Demir Çelik İşletmelerinin MESS'den ihracı için harekete geçmiştir. Türkler-Ertürk kliği de 15 bin Ereğli maden sanayi işçisinin seçtiği yöneticileri, işçileri çiğneyerek uzaklaştırmıştır. Buna cevap olarak bölge yönetimi, bölgenin bağımsızlığını ilan etmiştir. Ereğil Demir Çelik'in 15 bin işçisi artık Maden-İş sosyal-faşist yönetimini tanımamaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalizminin ajanı sosyal-faşist Türkler, Ertürk, Tokmak, Daysal gibi hainler kliğinin saltanatı derinden sarsılmaktadır. Bugün Maden-İş Genel Merkezini tanıyan işçi sayısı 62 bin değil, 47 bine düşmüştür. İstanbul'da defalarca değiştirmelerine rağmen, 4. Bölgenin meşru yönetimi onları kabul etmiyor. Demirdöküm'de devrimci işçileri attırmalarına rağmen 14. Bölge Temsilciliği de bu sosyal-faşist kliğin elinde değildir. Bütün hainler gibi onlar da aslında güçsüzdür. Artık "Yaşasın DİSK" sloganını atmıyorlar; çünkü DİSK yönetiminden uzaklaştırıldılar. DİSK'in ismini kullanarak boşu boşuna kibirleniyorlardı. Artık Maden-İş yönetiminde de hainlerin yüzü açığa çıkmaktadır.

MESS'in bütün önerilerini kabul ederek grev kırıcılığı yapan Türkler-Ertürk kliğinin sonu yaklaşıyor. Ereğli Demir Çelik'in 15 bin işçisi gibi diğer bölgelerden işçiler de birleşecek bu hain kliğin saltanatını devirecektir.

DEMİRDÖKÜM'DEN ATILAN İŞÇİLER GERİ ALINMALIDIR !

KAHROLSUN PATRON UŞAĞI HAİN TÜRKLER-ERTÜRK KLİĞİ !

YİĞİT MENSA, TEKSA İŞÇİLERİ PATRON UŞAĞI SENDİKA AĞALARINI ALAŞAĞI ETTİLER

Adana'da tekstil dalında üretim yapan Mensa ve Teksa fabrikalarında çalışan ve Teksif Sendikası Yeşiloba Şubesine kayıtlı işçileriz. "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" şiarından hareket ederek, devrimci işçilerin her türlü mücadelesi faşist diktatörlüğü hedef aldığı gibi işçi sınıfı içindeki temsilcileri olan faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağalarını da almak zorundadır. Fabrikalar devrimcilerin kalesi olmak zorundadır. Bu kalenin gerçekleşmesi, işçi düşmanlarının, fabrikalardan temizlendiği oranda mümkündür.

Bu da ancak komprador burjuvazi ve feodal toprak ağalarının devlet mekanizmasını parçalayıp, yerle bir edip, işçi-köylü iktidarını kurmak için verilen mücadelelerle yaratılabilir.

Sendikamızı, işçi sınıfının bir okulu yapma yolundaki mücadelemizden korkan sendika ağası, işçi düşmanı Mehmet Özerkan ve uşağı sözde baştemsilci fedaisiyle birlikte bu mücadelemizi, patronlarla el ele vererek önlemeye çalıştılarsa da bunda başarılı olamadılar. Çünkü proleter devrimciler sendika ağasını alaşağı etme mücadelesini, koltuk ve sandalye mücadelesine indirgemezler. İşçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesinin bir parçası olarak ele alırlar. Çünkü "Devrim Kitlelerin Eseridir".

Son günlerde can çekişen sendika ağası, satılmış Mehmet Özerkan ve besleme uşağı Zeynel Pusuç, misilleme hareketine giriştiler. Kartları kaldırılan bir temsilci arkadaşımıza, işveren; "Ağam, sendika başkanının verdiği bilgiye göre işyerine kitap, gazete, paketlerle getirmişsin, bunlar bizim için sakıncalıdır" dedi. İşveren yakında yine 30 kişinin kartının kaldırılacağını söyledi. Bunun karşısında Mensa fabrikasında böyle çıkışlar karşısında yönetimdeki devrimci arkadaşlar daha aktif bir şekilde mücadele ettiler.

Fabrikadaki proleter devrimci yönetici arkadaşların işçilerle kenetlenmesi karşısında açıkça saldıramayan ve yönetimdeki proleter devrimcilerle birlikte yönetim kurulunun toplanmasında, sinsi amaçlarla kendini haklı çıkarmaya ve tekrar başlangıç dönemindeki gibi birlikte, kollektif çalışmaya gidilmesini öneren, bir patron uşağının işçiler karşısındaki aciz liğini, yok oluşunu gösteren bir simge idi.

Yönetimdeki devrimci arkadaşların patron uşağı Mehmet Özerkan ve yaveri Zeynel Pusuç'un kesinlikle sendikadan atılması için kendi aralarında aldıkları kararla, yönetimden iki, onur kurulundan bir arkadaşın Ankara'ya gitmesi gerektiğini, kart kaldırmanın durdurulmasının acil bir görevimiz olduğu ortadaydı.

Ankara'dan sendika Genel Yönetim Kurulundan geldiler. Heyetle birlikte yapılan toplantıda konuşan devrimci yöneticiler, "Ya seçimi gidilsin, ya da yönetim kendi arasında toplanarak demokrat bir adayı başkan seçsin!" diye karar aldılar. Kararların oya sunulması için sendika ağasının ve yaverinin sendikadaki toplantıya katılmaması gerektiği kararına varıldı. Sendikadaki toplantıya alınmayan Mehmet Özerkan, Mensa işyerine gelip, işçilere kendisinin istifa eettiğini, işçilerle veda etmeye geldiğini söyledi. Önce mutfağa giden Özerkan, selam verip 'son yemeğinizi yemeye geldim cemaat' dediğinde, mutfak ustası arkadaş, yemeğin kalmadığını, olsa da yemek vermeyeceğini söyledi Yüz bulamayan sendika ağası geri, temsilciliğe gelip yaverini yanına alıp, işverenlerle ayrı ayrı vedalaşıp, işverenden bir ricası olduğunu, kendisine bir şeflik verilmesini istediğini belirterek çekip gitmiştir.

Akşama doğru Yönetim Kurulu, aldığı kararla, sendika ağası ve yaverinin düştüğünü, yerine Yönetim Kurulu kararıyla yurtsever ve demokrat bir arkadaşın atandığını belirtmiştir.

İşçi sınıfının örgütlü mücadelesi daha nice Mehmet Özerkan gibi sendika ağalarının saltanatına son verecektir. Ta ki işçilerin, köylülerin iktidarına kadar.

YAŞASIN TEKSA VE MENSA İŞÇİLERİNİN ÇELİKTEN BİRLİĞİ !

ADANA'DAN DEVRİMCİ MENSA YÖNETİCİLERİ VE İŞÇİLERİ

HALKIN KURTULUŞU Almanya Frankfurt civarındaki turist işçilerle konuştu

HK: Almanya'ya geliş sebebini anlatır mısınız?

1.Turist işçi: Evlendim, ekmek parası, kira parası olmadığı gibi düğün masrafını bile veremedim.Daha taze evli olarak, bir asker arkadaşımdan para aldım ve yollara düştüm. 1,5 yıldır buradayım. Bu arada çocuğum dünyaya geldi onu bile göremedim.

2.Turist işçi: Ben okula gidiyordum.Okumak istiyordum. Fakat lise 1. sınıftayken babam öldü. Durumumuz kötüleşti. Dağıldık. Ekmek parası için mecburen hemşerilerimin yanına geldim. Şimdi kaçak olarak korkunç baskı altında çalışıyoruz.

Kadın turist işçi: Biz hepimiz Uşak'lıyız.Uşak'ta birçok iplik fabrikası vardır. Biz orada çalışırdık. Ben ilkokul 3 den ayrılıp fabrikaya gittim. Geçimimiz böyle gerektirdi Ben 3. sınıftan ayrılıp işçi oldum. Yani 11 yaşımda işçi oldum. O gün den beri 9 yıl böyle çalıştım. Son yıla kadar ne sigortamız vardı, ne de sendikamız. Babam işçi olarak Almanya'ya geldi. Arkasından kardeşim bakimlı olarak geldi ve kaçak çalışıyordu. Ben de babam ve kardeşime yardım için geldim.

HK- İşyerini anlatır mısın?

1.Turist İşçi: Turist işçilerin çektiği çilenin sınırı yoktur. Turistler en zor, en pis işte çalışırız, en az parayı alırız; ne sigorta, ne sendikamız vardır. Ben 1,5 yıldır kaçak olarak arkadaşlarla beton firmasında çalışıyorum. Patron Hitler zamanında bir yüzbaşıymış. Faşist geçmişiyle övünür, her gün. Şimdi resmi elbiseleri çıkarıp patron olmuş, ama hiç bir şey değişmemiştir.Faşistin biridir. Turist işçilerin sahipsiz olduklarını bilir. Baskı, zulüm, sadistlik her gün başımızda, hatta bize tokat bile atıyor iş sırasında. Ben çocukluğumdan bu yana kalıp kesip tuğla çıkarırdım. Çok ağır işlerde çalıştım. Ama şimdiki iş hepsinden beter. Biz taş yıkıyoruz, 50 kiloluk taşları su ile yıkıyoruz.Normal olarak iki kişi bir taşı kaldırır, masaya kor, sonra yıkar, temizler ve yerleştirir. Fakat patron iki kişinin işini bir turist işçiye yaptırır. Tek başımıza ağır taşları kaldırır ve yıkarız. Yalnız bu olsa yine iyi.Tazyikli su nedeniyle ıslanırız. Çalıştığımız yer açıktadır. Yağmur, kar, rüzgar vurur. Bazı günler yağmur yağarken üç-dört kazak değiştiririz. Hava bazen eksi on derece olur biz böyle ayazda çalışırız. Çok eziyor bu iş bizi.

2.Turist İşçi: Patron namussuz faşistin biridir. Tokat attığı doğrudur. Fakat o tokatların cevabı yok sanmasın. Günü gelince cevabını alacaktır işçi sınıfından. Ona olan hıncımız böyle faşist uşaklarına karşı mücadelemizi bilemekte ve bizi daha azimli mücadeleye itmektedir. Benim devrimci kavgayı benimsememde bu olay çok katkıda bulunmuştur. Her atılan tokat patronlar düzenini ölümüne daha hızlı yaklaştırmaktadır. Patronun oynadığı bi oyun da şudur: İşçileri birbirine düşürmek... Örneğin, Ortak Pazar ülkeleri işçilerini bizlere karşı kışkırtıyor. Bilinçsiz olmalarından faydalanarak, onları bize düşman yapıyor. Bu nedenle İtalyan işçilerinden bazıları bizlere turist olduğumuz için ayrıca baskı yapmağa çalışıyorlar.



Turist işçiler, Almanya'da en zor koşullar altında çalışıyorlar.

HK- Kaç işçi çalışıyor bu beton fabrikasında?

2. Turist işçi: 21 işçi çalışıyor. Bunlardan 8 tanesi Türkiyeli.Türkiyelilerden 4 tanesi turist yani kaçak işçi.

HK- Hasta olunca ne yapıyor sunuz?

1. Turist işçi: Hastalık, iş kazası vs.hep cebimizden, privat öderiz. Daha doğrusu para varsa tabi. Yattığımız yer han gibi bir yer. HAYVAN BİLE YATMAZ ORADA.

HK- Kaç para alıyor sunuz?

1.Turist işçi: Biz haftada 315 mark alıyoruz. Tabii eğer 45 saat çalışabilirsek.

2. Turist işçi: İş çok ağır olduğu için gelen işçi bir iki günde kaçıyor.

1. Turist işçi: Bu eziyete yalnız turist işçi katlanıyor.

2. Turist işçi: Bir arkadaşın eli makinaya kısıldı. 3 ay biriktirdiği parayla yattı evinde. Sonra parası bitti. Bu arada patron artık işe almam dedi. Bir kuruşu olmadan mecburen çıkıp gitti.

HK- Diğer işçiler sendikalı değil mi?

2. Turist işçi: Sendikaya girmek isteyeni patron hemen atıyor. Turist işçiler de zaten nasıl sendikaya girsin?

HK- Poliş baskın yapıyor mu?

1. Turist işçi: Polis benim kanımca patronla anlaşmış. Polislerle senli benli. Patron soygunu rahat yapsın diye, polis göz yumuyor.

3. Turist işçi: Geçenlerde bir turist işçi ile bir normal işçi kavga etti. Patronunun kışkırtması sonucu olay gelişmişti, arkasından turist işçi polis gelmeden önce kaçtı. O gün bizler de kaçtık. Arkadaşın boy boy resimleri faşist polise verildi. Polis bir cani aranmış gibi aradı ve sonunda yakalayıp Türkiye'ye sürdü.

Biz, öbür firmalarda da yer aradık ama hepsinde aynı baskı ve sömürü.Bizlere yer değiştirmekle kurtuluş yok. Her işyeri düşmanlarımızın işgalinde gibi. Haklarımızı söke söke almanın tek yolu birleşerek kenetlenmektir.

Kadın turist işçi: Ben 11 yaşımdan beri 9 yıllık işçiyim. Uşakta YÜN-İPLİK fabrikasında sigortasız bunca yıl çalıştım.Sigortacı geldiğinde patron bize talimat verirdi. "Sigortacı gelirde, sigortalı mısın diye sorarsa, ben bir haftadan beri buradayım deyin" derdi. Biz de

Dev.Sa.7.Sü.8'de

DEVRİMCİ YOL'A ZORUNLU BİR CEVAP

-1-

Devrimci Yol'un 13. sayısında " 'Üç dünya' tartışmaları üzerine" adlı bir makale yayınlandı. Bu makalenin yazarı, büyük bir Marksist usta (!) pozlarında "Üç dünya" teorisinin eleştirisini dünyada ilk kez kendilerinin yaptıklarını ileri sürüyor. Bu yüzden de yazar, kendilerine değil de "radyo istasyonlarının" eleştirilerine kulak verdiği için Halkın Kurtuluşu'na çok kızmış. Şöyle diyor Devrimci Yol yazarı: "İşin ilginç yanı 'Üç dünya teorisi'ne devrimci hareketin (Yani DY'un -HK) yönelttiği eleştirilere uzun süre kulaklarını tıkayanlar, AEP'in eleştirileri üzerine birden bire devrimcilerin iki üç yıl önce yaptıkları tespitleri savunmaya başladılar. Bu bayların eleştirilerimizi dinlemelerini sağlamak için anlaşılan yurt dışında bir radyo istasyonu kurmak gerek." (Devrimci Yol, S.13, s.13)

Böylesine bir iddiayla ortaya atılan Devrimci Yol yazarı anlaşılan megalomani hastalığına tutulmuştu. Aksi taktirde böyle bir iddiayı ortaya atmak cüretkarlığını gösteremezdi. Devrimci Yol yazarı kendi adına böyle bir iddiayı ortaya atmış olsaydı onu ciddiye almak gerekmezdi. Ama o, "devrimci" bir hareket adına konuştuğu için, ne kadar gülünç, kendini beğenmişçe olursa olsun, bu iddiayı ele almak ve cevap vermek zorunluluğu doğmuştur. Ve böylece bu kibirli küçük burjuva bayların iddialarının gerçeklere ne ölçüde uygun olduğu da ortaya çıkmış olacaktır.

Her şeyden önce "Üç Dünya Teorisi", modern revizyonizmin bir devamı ve onun en temel tezlerine sahip çıkan yeni revizyonist bir akımdır. Bununla birlikte emperyalist savaş ve yurt savunması konusundaki görüşleri ayrıca II.Enternasyonal sosyal-şövenlerinden ödünç alınmıştır. Dolayısıyla Tito ve Kruşçev'in başını çektiği modern revizyonizmin devamından başka bir şey olmayan "Üç Dünya Teorisi"ne karşı çıkmak yepyeni bir revizyonist akıma karşı çıkmakla özdeş değildir. Nitekim uluslararası Marksist-Leninist hareket, "Üç Dünya Teorisi" ile modern revizyonizm ve II. Enternasyonal revizyonizmi arasındaki kopmaz bağların arasında ısrarla durmaktadır. Demek ki, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadele aynı zamanda uluslararası Marksist-Leninist hareketin revizyonizme karşı yürüttüğü uzun dönemli mücadele tarihini de kapsamaktadır. Marksizm-Leninizmin revizyonizme karşı verdiği mücadelenin boyutları, Devrimci Yol'un kibirli küçük burjuva yazarının boyunu çok aşmaktadır. Ve yazar boyundan büyük işlere kalkışmaktadır.

En önemlisi de ülke çapında ilk olarak "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadeleyi Devrimci Yol'un başlattığı veya başlatabileceği düşünülebilir mi? Kesinlikle hayır. Çünkü modern revizyonizm ve onun bir varyantı olan "Üç Dünya Teorisi" ile mücadele edebilmek için, her şeyden önce Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerine sadık olmak, onu her şeye rağmen yılmadan savunmak ve sınıf mücadelesine uygulamak gerekir. Devrimci Yol, savunduğu teorik tezler ve izlediği siyasetle bunu yapamaz. Çünkü o, en kaba ve ilkel bir şekilde Marksizm-Leninizmin en temel tezlerini red ediyor, modern revizyonist-Troçkist kırması "teoriler" (!) savunarak Marksizm-Leninizmin eskidiğini iddia ediyor. Her türden revizyonistler gibi bu tavrını "durum değişmiştir" gerekçesiyle kamufle etmeye çalışıyor. Üstelik "kaba materyalizm","felsefi idealizm", "diyalektik" vs. kelimeleri de bol bol kullanarak. Sanki başkalarına "kaba materyalist","felsefi idealizm" denildiğinde kendilerinin en berbat sofizmle hareket ettiklerini gizleyebilirlermiş gibi...

Devrimci Yol, Mahir Çayan'ın modern revizyonist-Troçkist görüşlerine dört elle sarılmaya (teorik planda kalarak ama bunun siyasi sonuçlarından kaçarak) devam etmektedir. Bu yüzden Devrimci Yol'un ideolojik ve siyasi tezlerinin temelini kısaca ele alacağız. Ve böylece de onun "Üç dünya" revizyonizmini doğru ve tutarlı bir şekilde eleştirip eleştiremeyeceğini göreceğiz.

Bunlar, Marksizm-Leninizmin emperyalizm, savaş, barış, kapitalizmin krizi, devrim, proletaryanın partisi, geriye dönüş, işçi-köylü ittifakı konusundaki görüşlerinin esasını reddetmekte ve bunun yerine modern revizyonizmin ve Troçkizmin teorilerini savunmaktadırlar.

Örneğin, Devrimci Yol oportünizminin emperyalizm konusunda ortaya attığı görüşlerin tümü Kruşçevci modern revizyonistlerden, Kautsky'den, ve yeni-Troçkizmin entegrasyon teorilerinden ödünç alınmıştır. Emperyalistler arası çelişkinin ve emperaylist savaşın ortadan kalktığını ileri süren Devrimci Yol, getirdiği kanıtlarla Kruşçev gibi nükleer silahların varlığından dolayı savaşların imkansız hale geldiğini savunuyor. Bilindiği gibi, Kruşçev bu görüşlerden hareketle savaşın emperyalist politikacılarla kurulacak diyalog ve diplomatik temaslarla önlenebileceğini söylüyordu. Mahir Çayan ve onun sağdan devamı olan Devrimci Yol da Kruşçev'in nükleer silahların korkutucu (!) özelliğinden ötürü savaşların önlenebileceği ve dünyada barış ortamı yaratılabileceği görüşüne sahip çıkmaktadır. Böylece silahların tayin edici olduğu görüşünden hareketle emperyalistler arası savaşın çıkamayacağına karar vermektedir. "Üç Dünya" teorisyenleri de Kruşçev'in bu kötü ünlü silahların tayin edici rolüne ilişkin teorisine sahip çıkmaktan geri durmadılar. Ve emperyalistlerle sosyal-emperyalistler arasında silah dengesi kurulursa savaşın önlenebileceğini iddia ettiler. Bunlar da diğer modern revizyonistler gibi savaşın önlenmesini silahların korkutucu etkisine tabi kılmaktadırlar.

Devrimci Yol'a göre, tekelci kapitalizmin sıçramalı ve dengesiz gelişmesi, artık emperyalistler arasında bir savaşa yol açamaz (!) (x)

Devrimci Yol, emperyalistler arası savaşın çıkıp çıkamayacağını insan iradesine tabi kılmıştır. "Eşitsiz gelişim yasasının işlemesi sonucu emperyalistler arasındaki çelişki giderek derinleşmektedir, derinleşen ekonomik çelişkilerin politik planda genişleyen çatışmaların, askeri plana sıçraması ile oluşacak bir paylaşım savaşı ile çözüme ulaşması mümkün olamamaktadır." (DevrimciYol, Bildirge, s. 10) Demek ki, emperyalistler arası çelişki ve mücadele hep barışçıl mücadelelerle sınırlı kalıyor (!) ve şiddete dönüşmüyor (!) Emperyalistler arası çelişkilerin şiddete dönüşmemesinin tek garantisi emperyalist politikacıların sağ duyusu olmalı ?! ve sağ duyulu emperyalist politikacıların sayesinde emperyalistler arası rekabet hep barışçıl yöntemlerle "halledilmeye" çalışılacak (!)

Emperyalistler arası savaşı, tekelci kapitalist ekonominin ve tekelci gruplar arasındaki rekabetin zorunlu bir sonucu değil de, siyasetçilerin iradesine tabi bir olgu olarak görenlerin başında Kruşçev revizyonistleri geliyordu. Bu görüşlere "Üç Dünya"cı oportünistlerin de sahip çıktığı bilinen bir gerçektir. Onlar da emperyalistler arası savaşın birkaç "manyak" siyasetçinin işi olduğunu va'zetmekteler. Devrimci Yol oportünistleri bu revizyonistlerin bu görüşlerini paylaşmalarının yanı sıra, Leninizmin emperyalizm var oldukça, emperyalistler arası savaşlar kaçınılmazdır, yolundaki görüşünü ve bununla ilgili olarak Stalin'in 1950'lerde emperyalistler arası çelişkinin varlığından dolayı emperyalistler arasındaki savaşların kaçınılmazlığını ve emperyalizm yok edilmeden, emperyalistler arası savaşın yok edilemeyeceğini tekrar vurgulayan görüşünü eskidiğini (!), Stalin'in bu görüşünün 1950'ler için geçerli olduğunu iddia etmekteler (!). Böylesine boğazına kadar revizyonizmin batağına gömülmüş olanların, emperyalistler arasındaki çelişkiler sona ermiştir, sonsuz barış dönemi başlamıştır (!) hayallerini yayanların bir de kalkıp "Üç Dünya" revizyonist teorisini ilk kez kendilerinin eleştirdiğini (!) ve AEP'in buna iştirak ettiğini söylemelerinden daha gülünç ne olabilir?

Devrimci Yol'un meşhur "üçüncü bunalım dönemi" teorisinin revizyonist- Troçkist özellikleri göz önüne alındığında, bunların modern revizyonizmin "kapitalist olmayan yol" ve "Üç Dünya" oportünistlerinin "yeni ekonomik düzen" görüşlerine karşı çıkmaları kadar anlamsız bir şeyin olamayacağı son derece açıktır. Çünkü, Troçkizmin safsatalarına dayanarak aynı şeyleri başka bir biçimde kendileri de savunmaktalar. Hem de Marksizmi en kaba bir biçimde revize ederek. Mahir Çayan'ın TİP'li revizyonistlerden ve Troçkistlerden ödünç aldığı, "emperyalizm üretici güçleri geliştiriyor" (!) şeklindeki görüşe Devrimci Yol hararetli bir şekilde sahip çıkmakta, ve emperyalizm sayesinde yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisinin tasfiye olduğunu ve ülkenin sanayileşmiş kapitalist ülke haline geldiğini ileri sürmektedir.

"Ülkemiz, 1900'lerden bu yana demokratik devrim süreci içindedir. Bu süreç burjuvazinin önderliğinde evrimci (reformcu) bir rota izleyerek gelişmektedir."(DY agy, s. 11)

Demokratik devrimin burjuvazinin öncülüğünde evrimci bir süreç izlemesi, sanayi kapitalizminin önünde engel teşkil eden feodal kalıntıların gelişen sanayi kapitalizmi tarafından tasfiye edilmesi ve esasını bu teşkil etmek üzere siyasi demokrasinin taleplerinin reformcu yoldan elde edilmesinin mümkün olduğu anlamına gelir. Bu izah aynı zamanda, kapitalizmin ilerici dönemini yaşadığını, burjuvazinin öncülüğünde ve kapitalist ekonomiye dayanılarak sanayileşmemiş geri bir ülkenin, sanayileşmiş bir ülke haline gelebileceğini de öngörür. Dolayısıyla bütün bunlar, kapitalizmin emperyalizm aşamasına girerek gericileştiğinin, üretici güçlerin gelişmesinin önündeki esas engeli, gerici, asalak, rantiyeci emperyalist sermayenin oluşturduğunun, ve yine emperyalizmin her türlü gericilikle ittifak kurduğunun, feodal kalıntıları yaşatmaya çalıştığının, bunlara dayanarak emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkeler halklarının sırtından aşırı kârlar sağladığının inkarı anlamına gelir.

Devrimci Yol'a göre, emperyalist dönemle, emperyalizm-öncesi dönem arasındaki farklılık sadece burjuvazinin bu işi devrimci bir tarzda yapıp yapamayacağı meselesine ilişkindir. Sanki serbest rekabetçi dönemde burjuvazi her şart altında feodalizmin tasfiyesini ve sanayileşmenin gerçekleşmesini devrimci bir tarzda gerçekleştirmiş gibi! Halbuki, serbest rekabetçi dönemde dahi, çoğunlukla, kapitalizmin üretici güçlerin gelişmesini gerçekleştirmesi, feodalizmin devrimci yoldan tasfiyesiyle birleşmemiştir. Burjuvazi, genel olarak bu tasfiye işlemini reformcu bir tarzda yerine getirir. İster devrimci, ister evrimci yoldan olsun kapitalizmin gelişmesini ve feodalizmin tasfiyesini sağlayan, bu gelişen kapitalist üretim ilişkilerinin tarihi olarak taşıdığı ilerici niteliktir. Emperyalizmin üretici güçleri geliştirebilmesi ve feodalizmi tasfiye edebilmesi için bu ilerici niteliğini muhafaza etmesi gerekir. İşte Devrimci Yol'un bütün revizyonistlerle birlikte iddia ettiği de budur. Her türden revizyonist, Marksizm-Leninizmin çağımızda, üretici güçlerin gelişmesinin önündeki en büyük engelin emperyalizm olduğunu ileri süren teorisini sözümona geçersiz kılmak çabalarında birleşiyorlar. Devrimci Yol da öteden beri bu kervanın bir yolcusudur. Sözde bu oportünistler "kapitalist olmayan yol", "yeni ekonomik düzen" gibi revizyonist safsatalara karşı çıkıyorlar(!) Oysa, bu teorilerin hepsi son tahlilde revizyonizm ve Troçkizmin "emperyalizm üretici güçleri geliştiriyor" şeklindeki görüşlerinden kaynaklanmaktadır. Bu, emperyalizm çağında, burjuvazinin öncülüğünde ve de kapitalist ekonomiye dayanarak sanayileşmenin gerçekleştirilebilmesinin ve milli ekonomilerin inşa edilebilmesinin maddi şartlarının varlığını kabul etmek anlamına gelir. Kimi revizyonistler bunun, "sosyalist ülkelerin" yardımıyla, kimisi de "üçüncü dünya ülkelerinin birleşmesiyle", Devrimci Yol gibileri ise, bizzat emperyalizmin kendisi tarafından gerçekleştirildiğini ileri sürüyorlar. Aslında Devrimci Yol'un bu diğer revizyonistlere itirazı, "emperyalizm zaten bu işi gerçekleştiriyor, neden bunun için bir de 'kapitalist olmayan yol', 'yeni ekonomik düzen' gibi yeni reçeteler arıyorsunuz" bakış açısından kaynaklanan bir itirazdır(!) Devrimci Yol, bu konudaki Troçkist-revizyonist görüşlerini o kadar ileri götürmüştür ki, "açık faşizmin" (!) yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisine karşı olduğunu ve onu tasfiye ederek, üretici güçleri geliştirdiğini söyleyebilmektedir. Çünkü ona göre, hâlâ üretici güçlerin gelişmesinden yana "ilerici" bir sınıf olan(!) tekelci burjuvazinin tek başına iktidarını ifade eden "açık faşizm", bu niteliği dolayısıyla feodalizme düşman kesilmekte ve onu tasfiyeye yönelmektedir(!) Devrimci Yol, böylesine yoz burjuva-revizyonist görüşleri savunduğu için utanç duyacağına, bir de kalkmış, "Üç Dünya" revizyonizmine karşı ilk defa kendisinin mücadele ettiğini ileri sürüyor.

DEVRİMCİ YOL OPORTÜNİSTLERİ, PROLETARYANIN DEVRİMDEKİ ÖNDERLİĞİ VE PROLETARYA PARTİSİ KONUSUNDA REVİZYONİSTLERLE AYNI GÖRÜŞLERİ SAVUNUYORLAR

Şimdi bir de Devrimci Yol'un proletaryanın devrimdeki önderliği ve proletarya partisinin devrimdeki rolü konularında neler savunduğuna bakalım.

Proletaryanın devrimdeki öncü rolünü "ideolojik önderliğe" indirgemek, burjuvazi önderliğinde "sosyalizmin" inşa edilebileceğini kabul etmekle özdeştir. Bunun kanıtı mı aranıyor? İşte, proletaryası olmayan veya etkinliği çok az olan Mozambik gibi ülkelerde küçük burjuva yurtsever demokratlarının önderliğinde yürütülen mücadele sonucu "sosyalizmin" kurulduğu iddiası! Bu düşünceden hareketle, küçük burjuva aydınlarının, sözde "Marksizmin öğretilerini benimserlerse", proletaryaya hiç gerek duymadan sosyalizmi inşa edebilecekleri yolundaki safsata da sözde doğrulanmış oluyor(!) "İki sapma dışında yer alan Vietnam, Kore, Kamboçya, Mozambik, v.s."(Devrimci Yol, S.13) Görüldüğü gibi, Mozambik sosyalist ülkeler kategorisine sokulmaktadır. Kruşçev'in kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş(!) revizyonist teziyle ispat etmeye çalıştığı tam da bu değil miydi? Devrimci Yol, bugün artık "proletaryanın devrimdeki önderliğinin ideolojik bir önderlik" olduğunu iddia etmekte olan "Üç Dünya"cı revizyonistlerle bu konuda da tam bir anlaşma halindedir. Bu da gösteriyor ki, revizyonizmin kaynağı birdir ve bütün revizyonistler aynı soydan gelirler. Devrimci Yol, bu konudaki görüşlerini biraz daha geliştirmek isterse, Aydınlık dergisini incelemelidir. Orada kendi görüşlerini çok daha gelişmiş bir biçimde bulacaktır.

Devrimci Yol oportünistleri, proletarya partisi konusundaki görüşlerinin hepsini Karillo, Marşe gibi en pespaye modern revizyonistlerden ödünç almışlardır. Proletarya ile sözde "Marksizmi benimsemiş" kendileri gibi küçük burjuva aydınlarını aynı düzeyde tutmakta, hatta küçük burjuva aydınlarına öncelik tanımaktalar. Devrimci Yol'a göre, proletarya partisinin kadrolarını ilk önce burjuva ve küçük burjuva aydınları oluşturur (!) sonra kısmet olursa, sıra proletaryaya gelir(!) Marksizm-Leninizm ile proletarya hareketinin kaynaşması temellerinde yürütülen mücadele içerisinde proletaryanın en ileri, en fedakâr unsurlarının parti çatısı altında toplanması, her şart altında parti kadrolarının bileşiminde esas unsuru proletaryanın teşkil etmesinin gözetilmesi ve parti kapılarının küçük burjuva aydınlarına dar, proleter ve diğer emekçi unsurlara geniş tutulması konusundaki Leninist görüş, bu baylara göre "ekonomizm"miş(!) Proletaryanın sınıf olarak önemini ve üretim içindeki konumunun ona kazandırdığı özellikleri kavrayamayan sofist kafalı bu şarlatan küçük burjuva aydınlarının Devrimci Yol'unki gibi bir parti anlayışına sahip olmalarında şaşılacak bir şey yoktur. Proletarya partisini bir "koordinasyon komitesi"ne indirgeyen, proletaryanın dışında Marksizmin öğretilerini pratiğe uygulayabilecek sınıfların da bulunabileceğini iddia eden revizyonistlere rastlamak her zaman mümkündür, ama bu işi Devrimci Yol gibi kaba ve acemi bir şekilde yapanına rastlamak pek kolay olmasa gerek.

Devrimci Yol oportünistlerinin savunduğu anti-Marksist, revizyonist-Troçkist kırması görüşler, sadece bu söylediklerimizden ibaret değildir. Bütün bu görüşleri tek tek ele alıp çürütmek ve teşhir etmek, bu yazının boyutlarını aşar. Ama bu işi yerine getirmek ve "keskin devrimci" havalarında ortalıkta dolaşan bu sağcı, revizyonist-Troçkist kırmalarını teşhir etmek boynumuzun borcudur.

Hem, "Üç Dünya Teorisi"nin de bir parçasını teşkil ettiği modern revizyonist tezleri, özünde olduğu gibi savunacaksın, hem de revizyonizme karşı olduğunu iddia edeceksin. Devrimci Yol oportünistlerine soruyoruz: Bu, "siyasi ahlakla" çok mu bağdaşmaktadır?

DEVRİMCİ YOL OPORTÜNİSTLERİNİN "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"Nİ ELEŞTİRİLERİ, SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN AKLANMASINA HİZMET EDİYOR

Şimdi de, Devrimci Yol oportunistlerinin nitelikleri gereği çeşitli biçimlerde aynı görüşleri paylaştığı "Üç Dünya" oportünistlerine karşı kapsamlı bir mücadele yürütemeyeceklerini bir kenara bırakarak; bunların "Üç Dünya Teorisi"nin eleştirisi adına neler söylediklerine bakalım. Görülecektir ki, bu konuda söylenenler, uluslararası Marksist-Leninist hareketin tezlerinden kavranmadan kopya edilmiş ve modern revizyonizmin aklanmasına hizmet edecek şekilde kullanılmaya çalışılan birkaç cümleden ibarettir.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı uluslararası Marksist-Leninist hareketin açık tavır alması 6 Kasım 1976'daki AEP 7. Kongresine rastlar. Başta AEP olmak üzere, birçok Marksist-Leninist parti, bu teoriye karşı başından beri tavır aldılar ve hiç bir zaman benimsemediler. Aksine, uzun süre bu teoriye karşı çeşitli biçimlerde mücadele ederek, halkların yanıltılmasını önlemeye çalıştılar. Devrimci Yol, AEP 7. Kongresi öncesi ve birçok noktada şimdi, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı yönelttiği eleştirilerle, Marksizm-Leninizmin savunulmasına değil, Sovyet sosyal-emperyalizminin dünya hegemonyası emellerinin gizlenmesine hizmet ediyor. Nasıl ki, "Üç Dünya" oportünistleri Sovyet sosyal-emperyalistlerini bahane ederek ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist blokun saldırganlığını gizlemeye çalışıyorlarsa; Devrimci Yol da, kucak kucağa yaşadığı modern revizyonistlerle birlikte "Üç Dünya" teorisinin yanlışlığını bahane ederek (bugün de aşağı yukarı aynı şeyi yapıyorlar) sosyal-emperyalizm olgusunu ve sosyal-emperyalizmin yayılmacılığını örtbas etmeye çalışmaktadırlar. AEP 7. Kongresi öncesinde Devrimci Yol'un "Üç Dünya Teorisi"ne yönelttiği eleştiriler, tamamen Brejnev'in, Suslov'un cephaneliğinden alınmış eleştirilerdi. İşte, "Üç Dünya" teorisini eleştirdik, dedikleri budur. Yani modern revizyonistlerin ağzıyla "Üç Dünya" teorisyenlerine sövmek. Bir örnek göstermek gerekirse, Devrimci Yol, "Üçüncü Dünya Ülkeleri" denilen ülkelerin Amerikan emperyalizminin güdümünde Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkmasına muhalefet ederken, aslında sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin "sosyalist bir ülke"(!) olduğu noktasından hareket ediyordu. Ona göre, bu hareketlerin "anti-emperyalist" hareketler olarak gösterilememelerinin nedeni "sosyalist"(!) bir ülkeye karşı yönelmiş olmalarıydı. "Örneğin, dünün 'kapitalist olmayan yol'un yolcusu Mısır, bugün de 'Üçüncü Dünya Ülkesi' olarak, 'Sovyet emperyalizmine' karşı çıkmaktadır!"(Devrimci Gençlik, S.14, s.7) Başka yazılarında da Sovyet sosyal-emperyalizmine sitem ederek, "Kapitalist Mısır'a yardım ettiniz, onun kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçeceğini umdunuz; halbuki o, emperyalizmin yanına gitti"(!) anlamına gelecek laflarla, sözde "sosyalist"(!) bir ülkenin yanlış siyasetini eleştiriyordu(!)

İşte Devrimci Yol'un "üçüncü dünya ülkelerinin birliği" konusunda bulduğu yanlış budur. Bunlara göre, "üçüncü dünya ülkesi" olarak lanse edilen Mısır sosyal-emperyalizme değil, "sosyalist"(!) ülkeye karşı çıktığı için gericiliğin saflarında yer alıyor ve emperyalistlerle birlikte hareket ediyor; bunun tersi olsaydı Mısır pekala " anti-emperyalist" bir ülke olabilirdi (!)

Oysa aynı tarihte Halkın Kurtuluşu da Mısır'ın anti-emperyalist bir ülke olarak lanse edilmesine karşı çıkıyordu; ama Devrimci Yol gibi Mısır sözde "sosyalist" (!) ülkeye karşı çıktığı için değil, Mısır'ın bu hareketi emperyalizmin sınırları içerisinde kalan ve ona karşı yönelmeyen bir hareket olduğu için...

"Üçüncü dünya ülkeleri", "yoksul ülkeler", "kalkınmakta olan ülkeler"in emperyalizme karşı sözde bir güç oluşturduklarını ilk olarak ortaya atan, bunu tezgahlamaya çalışan "Üç dünya"cı oportünistler değildi. Bu tezi ilk kez Tito savundu, daha sonra Kruşçev-Brejnev revizyonistleri de bu kervana katıldılar. Bugün de hala Sovyet sosyal-emperyalizmi "üçüncü dünya ülkelerinin birliğinin" hararetli bir destekleyicisidir. Onların bu desteğinin amacı emperyalist yayılmacılıklarında bu "birlik"ten bir sıçrama tahtası olarak yararlanmaktır. 1974'lerden itibaren bu kervana "Üç dünya"cı oportünistler de katıldı. Uluslararası Marksist-Leninist hareket, revizyonizmin sahte "anti-emperyalist" güçler yaratma oyununu başından beri teşhir etti. Bu anti-Marksist, revizyonist görüşlere karşı amansız bir ideolojik mücadele yürüttü. Marksist-Leninistler, "bloksuzluk hareketinin savunucusu" Tito'ya karşı mücadeleyi başlattıklarında, Devrimci Yol siyasi bir hareket olarak henüz doğmamıştı bile.

Devrimci Yol'un sözde "Üç Dünya Teorisi"ni eleştirdiği son makalesinde dahi "Üç dünya"cı oportünistlerin görüşleri kabul edilmektedir.

Her türden revizyonistler gibi, bunlar da, emperyalizmin yeni-sömürgeciliği olgusunu gizlemek veya onun siyasi bağımlılığı da içerdiğini örtbas etmek için, İkinci Emperyalist Savaş sonrasında sömürgecilik sisteminin çöktüğünü söylemekteler. "... İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, sömürgeciliğin hızlanan tasfiyesi sürecinde sömürge ülkelerde ortaya çıkan bağımsızlık eğilimini mutlaklaştıran" (DY.S.13, s.12) "Bu politikanın (ülkeler bağımsızlık istiyor politikası -HK) bizim gibi ülkelerdeki sonucu ise siyasi bağımsızlık eğiliminin abartılarak" (agy, s. 12)

Demek ki, Devrimci Yol'a göre de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemen sınıf olduğu ülkeler de dahil olmak üzere tüm geri ülkeler "siyasi bağımsızlık eğilimini" bağırlarında taşımaktalar! O zaman, mesele sadece bu eğilimin abartılmasından çıkmaktadır. Dolayısıyla da "Üç dünya"cı oportünistlerin yanlışlığı komprador burjuvazi ve toprak ağaların da var olan! emperyalizmden siyasi bağımsızlık eğiliminin tespitinden! değil, "abartılmasından" ileri geliyor. "Üç dünya"cıların yeni-sömürgeciliğe "alkış tutması"nın sebebi buymuş (!) Örneğin İran Şahı'nın, Pinoşe'nin, Türkiye'nin komprador-feodal sınıflarının "emperyalizmden siyasi bağımsızlık eğilimleri"nin varlığı söz konusudur! ama bu "abartılmamalıdır"! Dolayısıyla bunların emperyalizmden siyasi bağımsızlığı elde etme ve var olanı koruma çabalarının bulunduğu da kabul edilmiş olunuyor. Aydınlık-Halkın Sesi revizyonistleri de bundan başka bir şey söylemiyorlar. Zaten Devrimci Yol oportünistleri de, Aydınlık oportünistleri de ülkemizdeki komprador burjuvaziyi, üretici güçlerin gelişmesinden yana olan milli ve ilerici bir sınıf olarak gördükleri için, onların bu konuda da birleşmelerinde şaşılacak hiç bir şey yoktur. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları bizimki gibi ülkelerde emperyalizmin sosyal dayanağını ve sömürüsünü gerçekleştirmesinin aracını teşkil ettiklerinden, onların emperyalizme karşı siyasi bağımsızlık diye bir eğilimleri yoktur; tersine ekonomik, mali, siyasi, askeri her alanda ona bağımlılık eğilimi taşırlar.

Devrimci Yol oportünizminin AEP'in 7. Kongresinden altı ay sonra yayınladığı "Devrimci Yol Bildirgesi"nde "Üç Dünya Teorisi"ne karşı yönelttiği eleştiriler bir paragrafı geçmemektedir ve bu eleştirilerin bir çoğu da Enver Hoca yoldaşın 7. Kongreye sunduğu rapordan, kavranmadan alınmıştır. "Bu tahlile göre, dünya üç kategori altında toplanıyor. Birincisi, 'İki süper devlet' diye ifade edilen Sovyetler ile ABD tarafından oluşturuluyor. İkinci kategoriyi diğer 'ileri kapitalist' ülkeler oluşturuyor. Üçüncüsünü de Şili'den İran'a, Mısır'dan Çin'e kadar tüm "üçüncü dünya!' Bu tahlile göre, iki süper devletle ikinci ve üçüncü dünya arasındaki çelişme baş çelişmedir. İki süper devlet içinde de baş tehlike Sovyetler Birliğidir. 'Üç dünya' tahlili her şeyden önce proletarya burjuvazi çelişmesini ve bunun dünya çapındaki ifadesi olan sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişmeyi ihtava etmeyen, sınıfsal temele dayanmayan bir tahlildir."

"Bütün bir tarihi döneme (emperyalist döneme) damgasını basan çelişme ihlal edilmekte, emperyalist-kapitalist sistemin alternatifini oluşturması gereken bütün bir sosyalist güçleri üçüncü dünya içinde bir alt başlık olarak ele almakta tali plana itmektedir." (DY, Bildirge, s.12)

Devrimci Yol'un en kapsamlı "Üç Dünya" eleştirisi bundan ibarettir. Görüldüğü gibi bu eleştiri de birçok yanlışları taşımaktadır. Revizyonist bakış açısıyla "Üç Dünya" oportünist teorisini eleştirmeye kalktın mı, kaçınılmaz olarak Devrimci Yol'un düştüğü duruma düşersin.

İlk defa, bu yazılarında "Üç Dünya" teorisinin sınıfsal temele dayanmadığını, sosyalizmle kapitalizm arasındaki çelişmeyi örtbas ettiğini (ki Devrimci Yol bunu emperyalizmle sosyalizm arasındaki çelişme olarak adlandırıyor; bunun yanlışlığına daha sonra gireceğiz) bahsetmektedir. Daha önce, "Üç Dünya Teorisi"ne yöneltti-ği eleştirilerin odak noktasını Sovyet emperyalizmine karşı alınan tavır teşkil ediyordu. "Sosyalist"(!) ülkeye karşı tavır alındığı için emperyalizm ve gericiliğin saflarında yer alınmış, onlarla birlikte hereket edilmiş olunuyordu (!) Bugün dahi aynı bakış açılarını koruyorlar; böyle olunca da onların uluslararası Marksist-Leninist hareketin belgelerinden yapmış oldukları alıntılar (onlar bunu kendi fikirleriymiş gibi sunmayı tercih ediyorlar) bütün anlamını kaybediyor.

İşte örneği: "En gerici anti-sovyetik hareketlerin ve (NATO vs. gibi emperyalist politikaların desteklenmesine kadar varmaktadır ve işte tam bu noktada bu politika sosyal-şoven, sosyal-emperyalist bir muhtevaya bürünmektedir.)" (agy, s.13)

Görüldüğü gibi yine burada da "Üç Dünya"cılara karşı yöneltilen eleştirinin mihenk taşını Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı alınan tavır oluşturuyor. Bunlar bir emperyalizmin ve ona bağlı gericiliğin diğer emperyalizme karşı olmasını ve buna uygun bir politika takip edilmesini sosyal-şoven, sosyal-emperyalist bir politika izlenmesi olarak tanımlıyor ve böylece bu kavramların içeriğini yozlaştırıyorlar.

Marksizm-Leninizm hiç bir şekilde emperyalizme veya sosyal-emperyalizme karşı olmayı, sosyal-şovenlik olarak nitelendirmedi ve nitelendirmez. İsterse bu karşı olma emperyalistlerin ve gericilerin birbirlerine karşı olmalarını ifade etsin. Sosyal-şovenlik suratında sosyalizm maskesi ile halka ve devrime karşı, emperyalistlerin ve gericilerin saflarında yer almak demektir. Devrimci Yol, modern revizyonistlerin kuyruğunda yürüyerek, sosyal-emperyalizme karşı olmayı sosyal-şovenlikle damgalamaktadır. Devrimci Yol'un "Üç Dünya Teorisi"ne yönelttiği eleştiriler uluslararası Marksist-Leninist hareketin bir kısım tezleriyle esas olarak da modern revizyonistlerin cephaneliğinden alınmış olan diğer bir kısım görüşlerin eklektik bir biçimde kaynaştırılmaya çalışılmasına dayanmaktadır. Oysa bu iki görüş birbirine taban tabana zıttır ve birbirini inkar etmek zorundadır. Devrimci Yol'un kavramadığı budur. O, böyle davranmakla aslında "Üç Dünya" teorisyenlerinin eline koz vermektedir.

(DEVAMI VAR)

HALKIN BİRLİĞİ'NİN TAVRI BİRLİĞE, PARTİ GÖREVİNE VE DEVRİME HİZMET ETMİYOR

Ülkemizin proleter devrimcileri olarak, bugün önümüzde duran en temel görevin gerçekleştirilmesi, proletarya partisinin inşası yolunda yürüyoruz.

Bütün gelişmeler artık bu görevin yerine getirilebilmesi için şartların gittikçe olgunlaşmakta olduğunu gösteriyor.

Partinin inşası yolunda proleter devrimciler olarak görevimizi Marksist-Leninist bir programı ortaya koymak ve bu program üzerinde ülkemizdeki bütün proleter devrimcilerin birliğini sağlamak olarak tespit ediyoruz. Yolumuz buradan geçecek, ülkemizdeki bütün proleter devrimcilerin birleştirilmesi bu yolla olacaktır.

Bu yolda yürürken bir yandan Marksizm-Leninizmin yüce ideolojisine gerçekten ve sımsıkı sarılmalı ve düşüncelerimizi, siyasetlerimizi, tahlillerimizi, tezlerimizi sürekli olarak Marksizm-Leninizmin süzgecinden geçirmeli ve hatalardan arınmalıyız. Hatalardan arınmada korkusuz, kararlı, açık ve dürüst olmalı; hataları ortaya koymanın, gösterilenleri kabul edip dürüst bir özeleştiri ile düzeltmenin zayıflık olduğunu zannetmemeli ve bu yolda her türden grupçu ve bireyci anlayıştan kurtulmalıyız.

Öte yandan, ideolojik mücadele ve ikna yoluyla diğer proleter devrimcilerin yanlışlarını da düzeltmeye çalışmalı ve birbirimizden öğrenmede istekli olmalıyız.

Ortaya konulan eleştirileri ciddiye almalı, birlik için hareket etmeli; her türden grupçuluk anlayışından ve duygusundan arınarak, eleştirilerden ve bu yolla birbirimizden öğrenmeye çalışmalıyız. Eleştirileri ciddi bir şekilde incelemeli ve doğruyu bulmaya ve öğrenmeye çalışmalıyız.

Proleter devrimciler olarak biz, ideolojik-siyasi konulardaki eleştirilerimizi, doğrularda, Marksizm-Leninizm temeli üzerinde birlik isteği ile yapıyoruz. Bunlara yaklaşırken de grupçu olmamalı, Marksizm-Leninizmin, proletaryanın ve halk kitlelerinin çıkarlarından hareket etmeliyiz.

Bizim bütün diğer proleter devrimcilere yaklaşımımızın esasını, onlara yönelttiğimiz eleştirilerin temelini işte bunlar oluşturmaktadır. Ve biz kendine proleter devrimci diyen ve birlik yönünde, parti yönünde ilerlediğini söyleyen herkesten de -eğer gerçekten de bu niyette ise- böyle bir anlayış bekliyoruz.

Bilinmelidir ki : düşünceleri gözden geçirmede kararlı, hataları düzeltmede korkusuz ve birbirinden öğrenmede istekli olunduğu takdirde, ancak bu takdirde Marksizm-Leninizm temeli üzerinde bütün proleter devrimcilerin birliğini sağlayabiliriz. Kendine proleter devrimci diyen ve parti yolunda yürüdüğünü söyleyen herkes bu anlayışı esas almalı ve kendini her türlü grupçu, bireyci tavır ve düşünceden, ve burnu büyüklük duygusundan arındırmalıdır.

Karmaşık ve zor bir yolda yürüyoruz ve henüz esas meselelerin tümünde anlaşmış, hatta tümüyle zorlu bir ideolojik mücadele ve ikna sürecinden geçmiş değiliz. Aramızda mutlaka giderilmesi gereken ve bir kısmı ayrı sınıf ideolojilerinden kaynaklanan, bir kısmı ise grupçu ve "dediğim dedik" anlayışların ürünü olan ideolojik-siyasi farklılıklar var. Hatta bunların bir kısmı doğrudan doğruya esasa ilişkin meselelerdir

Diğer bir mesele ise şudur: Birlik, elbette ki, bir iç arınmanın, bir iç sınıf mücadelesinin ve bu yolla gruplar içindeki yanlış ideolojilerin dışarıya atılmasının da bir sonucu olacaktır. Ve kimi hareketler bu arınmadan geçtiği ve revizyonistleri, hizipçileri dışarısına attığı halde, kimileri henüz böyle bir arınmayı ortaya çıkaracak bir iç mücadeleden bile geçmiş değillerdir.

Bütün bunları gözönüne aldığımızda "kendi gücümüze güvenmeliyiz". Bu doğrudur. "Kendi gücümüze güvenmeli" ve proleter devrimcileri birleştirmeyi hedeflemeliyiz. Bunlar birbirine zıt şeyler değil, aksine birbirinin tamamlayıcılarıdırlar ve günümüz şartlarında doğan objektif gerçekler ve gerekliliklerdir.

Ama, "kendi gücüne güven" ilkesini grupçuluk, dar çıkarcılık ve "dediğim dedik" anlayışı olarak da ele alamayız. Siyasi çizgimize ve Marksizm-Leninizme güvenli; ancak, Marksizm - Leninizm doğrultusunda düşüncelerimizi sürekli gözden geçirmede ve arındırmada kararlı, hatalardan arınmada korkusuz ve alçakgönüllü ve birbirimizden öğrenmede istekli olduğumuz sürece "kendi gücümüze" güveniyoruz demektir. Ve daha da önemlisi, "proleter devrimcilerin birliği" bizim için burnu büyüklüğümüzü saklamak için kullandığımız hoş bir söz değilse ve ülkemizdeki işçi sınıfı hareketinin bugünkü durumunun ortaya koyduğu bu objektif görevi gerçekten benimsiyorsak ; birleşmeyi düşündüğümüz diğerlerinin ve işçi sınıfı ve diğer halk kesimlerinin güvenini de ancak bu yolla hakederiz.

İşte bizce Marksizm -Leninizm, proleter devrimcilerin birliği ve parti inşasının gerçekleştirilmesi yolunda yürümenin esasları bunlardır. Biz diğer hareketlere karşı tavırda, onları eleştirmede vb. daima bu esaslar ışığında hareket etmeye çalışıyoruz. Ve herkesin de böyle davranması gerektiğini düşünüyoruz.

HALKIN BİRLİĞİ'NİN TAVIRLARI ÜZÜCÜDÜR

Bu açıdan baktığımızda Halkın Birliği dergisinin özellikle son iki sayısında yer alan, konu ile ilgili yazılarındaki tavırları son derece düşündürücüdür.

Yazılarda yansıyan tavır, proleter devrimcilerin birliğinin ve parti inşası görevinin gerçekleştirilmesinin şartlarının hızla olgunlaştığı günümüzde, bu konuda hızlı ve önemli adımların atıldığı bir dönemde: önümüzde grupçuluğa ve bireyciliğe dayanan ve proleter düşünceye katiyetle uygun olmayan engellerin bir hayli köklü ve güçlü olduğunu göstermektedir.

ULUSLARARASI MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN ÇİZGİSİNE BAĞLILIKTA SAMİMİ İSEK DAVRANIŞLARIMIZ DA BUNA UYGUN OLMALIDIR

Biz Halkın Birliği'nin oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmesini ve uluslararası plandaki mücadelede Marksizm-Leninizmin safında yer almasını olumlu karşıladık. Bu bizi sadece sevindirdi.

Halkın Birliği'ne yaklaşmada tavrımızı biz bu temel üzerinde yükseltiyoruz. Gerek Halkın Kurtuluşu'nun, gerekse Halkın Birliği'nin uluslararası plandaki mücadelede aynı çizgide saf tutması bugün aramızda kuvvetli bir ortak temel oluşturmaktadır. Bu şu anlama gelir: Birincisi, bugün bu ortak temelden hareket ederek ve uluslararası Marksist-Leninist hareketin çizgisine ortaklaşa bağlı kalarak aramızdaki ideolojik -siyasi ayrılıkları giderebiliriz. Özellikle ülkemizle ilgili ve ülkemiz devriminin yolu, özü ve muhtevası, dostları ve düşmanları konusunda, bugün ülkemizde merkezi görev konusunda, bu ortak temelden hareket ederek, birliğe hizmet edecek bir ideolojik-siyasi mücadele yürütebilir ve bu meseleleri doğru bir şekilde çözümleyebiliriz. Eğer uluslararası komünist hareketin safında yer tutmada samimi isek, bu mümkün ve gereklidir.

Biz bugün Halkın Birliği'ne hem uluslararası meseleler hem de ülkemiz devrimi açısından yönelttiğimiz eleştirilerde işte bu ortak temelden ve bu anlayış ve niyetle hareket etmekteyiz.

İkincisi, bugün acilen mücadele etmemiz ve haklarından gelmemiz gereken ortak düşmanlarımız, işçi sınıfına oportünist ağular kusmaya çalışan tehlikeli çizgiler vardır. Bunlara karşı tavrımız ile, örneğin bizim Halkın Birliği'ne karşı tavrımız birbirine taban tabana zıttır. Biz Halkın Birliği'ni ortak bir temele sahip olduğumuz ve birliği sağlamakla görevli olduğumuz bir dost, "Üç Dünya"cı oportünistleri ise haklarından gelinmesi gereken zararlı unsurlar olarak görmekteyiz. Eleştirilerimizde kullandığımız dil, yaklaşımdaki tavrımız ve niyetimiz de buna uygundur.

Arkadaşlar ! Biz sizin son sayılarınızda yansıyan tavrınızın yukarıda söylediklerimize uygun olmayan, proletaryanın davasına uygun olmayan bir tavır olduğunu düşünmekteyiz.

Düşmana hitap ağzı, bugün ortak davaya ve proletaryaya değil düşmana hizmet edecektir. Oportünistlere hizmet edecektir. Biz sizin bu tavrınızı değiştirmenizi istiyoruz.

Eğer uluslararası Marksist Leninist hareketin genel çizgisinde birlik olduğumuz konusunda ve bu çizgiye bağlılıkta samimi iseniz: bizce, oportünistlerden, PDA yazarlarından alınmış bir dili bir kenara bırakınız. Bu bizim karşılıklı kullanmamız gereken bir dil olamaz.

Öte yandan dostlar da, düşmanlar da bizlerin sadece sizin deyiminizle "yazarlar" denebilecek kalemşorlar olmadığımızı, sadece kalem tutmadığımızı çok iyi bilmektedir. Geçmişte bu ülkede sadece kalem tutulmadı. Siz herhalde bir an için bizleri "Üç Dünya"cılarla karıştırdınız.

Biz bu terimleri sadece sınıf işbirlikçisi, pasifist kalem efendileri için kullanırız. Dostlarımız için ise böyle bir dil kullanmamaya azami bir gayret sarfederiz. Sizin de herhalde bir alışkanlığın dikkatsizce bir devamı olan bu tavrınızı düzelteceğinizi düşünmekteyiz.

Arkadaşlar ! Bugün bizim ideolojik-siyasi mücadelemizin esas doğrultusu modern revizyonizme ve özellikle onun bir biçimi olan oportünist "Üç Dünya Teorisi" ve onun ülkemizdeki uzantısına yönelmiştir. Biz bütün gücümüzle ülkemizde bu mücadeleyi sürdürmeye ve Marksizm-Leninizmin, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisinin zaferini sağlamlaştırmaya çalışıyoruz. Öte yandan kendi görüşlerimizi bu genel çizgi ışığında gözden geçiriyor ve bu genel çizgiye uygun bir siyasi çizgi ortaya koyuyoruz. İdeolojik mücadele ve ikna yoluyla diğer farklılıkları da gidererek uluslararası planda Marksist-Leninist genel çizgiye bağlı grup ve hareketlerin birliğini sağlamaya çalışıyoruz.

Sizin uygun olmayan deyiminizle, "reklamını" yaptığımız, "yaygara"sını yaptığımız şeyler işte bunlardır.

Arkadaşlar, siz "baş düşmanınızı" yanlış seçtiniz. Sizin bu seçiminiz devrime ve proletaryaya değil, düşmanlarımıza yaramaktadır. Böyle sözler bizlere yakışmaz. Ortak bir temele sahip olduğumuz ve bunun önümüze daha ciddi görevleri koyduğu bugünkü şartlarda bu tavır bizim tavrımız olamaz. Uluslararası Marksist-Leninist hareket, tek tek her ülkede de parçalı bir şekilde değil, bir bütün olarak temsil edilir. Bugünkü durum sizin bu davranışlarınızın aksine, külahı öne koyup düşünmemizi ve birlik görevini nasıl gerçekleştireceğimiz üzerinde kafa patlatmamızı ve birlik için mücadeleyi hızlandırmamızı gerektirmektedir.

"Aslında Halkın Kurtuluşu yazarlarının tüm çabaları iki süper devletin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının da baş düşmanı olduğu reddetmektir." (Halkın Birliği 28, s.9)

Arkadaşlar, bu ve benzeri sözleriniz ciddi iddialardır. Bu iddiaları ortaya sürmek, eğer bunlar bugün Marksizm-Leninizme karşı mücadeleyi kendilerine meslek edinmiş Üç Dünya"cılarla aynı niyetten kaynaklanmıyorsa sorumluluk ister. Üstelik uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisini ortaklaşa savunduğumuz ve bunun bizlere yukarıda sıraladığımız görevleri yüklediği günümüzde bu davranışlar düşündürücüdür.

BİZ BİR TEK DEVRİMCİNİN ENERJİSİNİN BİLE HEBA OLMAMASINI, OPORTÜNİZME HİZMET ETMEMESİNİ İSTİYOR, BU UĞURDA MÜCADELE EDİYORUZ

Şöyle diyorsunuz:

"İşte böylece ortaya çıkan 'bütünlüklü çizgi' sadece, Halkın Kurtuluşu yazarlarının Marksist-Leninist hareketin doğru çizgisini kabul edeceklerine, yanlışlarda ayak diremelerinin, devrimci kadroların Marksist-Leninist hareketin doğru çizgisinde birleşmesini önlemek için barikat kurmalarının ve onların gözünü görünüşte yaldızlı laflarla küllemeye çalışmalarının bir ifadesidir."

Arkadaşlar! Ya siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz, ya da gelişmeler karşısında bazı proletaryaya uygun olmayan, küçük burjuva sınıfına ait duygu ve düşüncelere kapılmışsınız.

Daha önce de söylediğimiz gibi, bizim bugünkü çabamızı ve mücadelemizi, Marksizm-Leninizmin ve uluslararası Marksist-Leninist çizginin ülkemizdeki zaferinin sağlamlaştırılması ve bütün proleter devrimcilerin bu temel üzerinde birliğinin sağlanması oluşturmaktadır. Biz bir tek devrimcinin bile oportünist saflara kapılmasına razı değiliz.

Ancak söylemek istediğiniz şey ler eğer başka ise onları açık açık söyleyiniz. Bizim ilk hedefimiz, ülkemizin bütün proleter devrimcilerinin Marksizm-Leninizm etrafında ideolojik-siyasi birliğini sağlamaktır. Bunun içindir ki, biz çizgimizi uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi ışığında gözden geçirdik. Bunun içindir ki, biz, saflarımızı mücadeleyle hizipçilerden revizyonist ve oportünistlerden arındırdık. Bunun içindir ki biz, ortaya bütün proleter devrimcilerin birliğini sağlamak üzere bir azami-asgari program koyuyoruz. Bunun içindir ki biz, uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisi ortak temelinden kalkarak sizlere ciddi eleştiriler yöneltiyoruz.

Eğer siz başka şeyleri, özellikle de "Parti" meselesi ile ilgili başka şeyleri söylemek istiyorsanız, bunları açık açık ortaya koymalısınız. Bu, hem genel olarak proleter devrimcilerin birliği için mücadele eden ve bu anlayışı taşıyan ülkemizin bütün proleter devrimcileri, hem de özel olarak Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği taraftarları için iyi

Dev.sa.7.sü.3'de

Aydınlık _ Halkın Sesi çizgisini terkederek, proleter devrimci hareketin saflarına katılan Eskişehirli 11 proleter devrimcinin özeleştirisi ve çağrısı

Bugün bütün ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de Marksizm-Leninizm ile yeni-oportünizm arasındaki mücadele sürmekte, saflaşma ve ayrışma hızlanmakta, devrim isteyenler sınıf işbirliği vaazeden oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kararlılıkla reddederek devrimci proletarya hareketine katılmaktadır.

Devrimci proletarya hareketinin safları giderek gelişmekte ve güçlenmektedir.

Bugüne kadar Aydınlık ve Halkın Sesi'nin temsil ettiği siyasi hareketin saflarında yer alan Eskişehirli 11 devrimci, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ni reddederek, ve Aydınlık siyasi hareketinin sınıf işbirliği çizgisini mahkum ederek devrimci proletarya hareketinin saflarına katılmışlardır. Eskişehirli 11 proleter devrimci gazetemize gönderdikleri mektupta, devrim isteyen bütün insanların bu yolu izlemesi gerektiğini söylüyorlar.

Eskişehirli 11 proleter devrimcinin özeleştirisini ve çağrısını aynen yayınlıyoruz.

Bizler Eskişehir'de uzun süre saflarında bulunduğumuz Aydınlık-Halkın Sesi'nin sağ oportünist, karşı-devrime doğru giden çizgisini görerek, iki çizgi mücadelesinde burjuvazinin değil, proletaryanın, Aydınlık-Halkın Sesi'nin değil, HALKIN KURTULUŞU'nun Marksist-Leninist saflarında yerimizi almış bulunuyoruz.

Bir buçuk yıl kadar önce Halkın Sesi'nin proleter devrimcilerin birliği çağrısı ile açılan mücadelede devrimin mahiyeti, milli mesele, merkezi görev vb. kısaca Türkiye devriminin yolu meselesinde Halkın Sesi-Aydınlık Şefik Hüsnülerin sosyal-şoven sağ oportünist geçmişinin mirasını devralarak "elli altı yıllık devrimci hareket" adı altında Türkiye devriminin yolunu karartmaya, saptırmaya, proleter devrimci saflarda karışıklık yaratmaya çalışmışlardır. Tıpkı Şefik Hüsnü geçmişte nasıl Kürt halkı üzerine yapılan katliamlarda, baskılarda sosyal—şoven, sınıf işbirlikçisi bir siyaset izlemişse, Aydınlık-Halkın Sesi de bugün aynı şekilde Şefik Hüsnülerin izinden giderek devraldığı sağ oportünist mirası hızla karşı-devrime doğru götürmektedir.

Onlar; 4. Ordu'yu Sovyet sınırına, komprador burjuvazi ve toprak ağalarını emperyalizme karşı mücadeleye(!) çağırıyorlar. Hakim sınıflardan güçlü(!), istikrarlı(!) hükümetler kurulmasını istiyorlar. Okullarda can güvenliği, öğrenim özgürlüğü, faşist diktatörlük ve uşakları faşist ve sosyal-faşistler tarafından engellendiği halde, faşistlere ve sosyal—faşistlere birlik çağrısı yaparak "şebekesi olan herkes okula girsin" diyebilmektedirler. Bu örnekler daha fazla artırılabilir.

Bütün bunlar Aydınlık-Halkın Sesi'nin "Üç Dünya" ve bunun gibi sistemleştirdiği sağ oportünist teorilerden kaynaklanıyor. Uluslararası bir nitelik taşıyan "Üç Dünya Teorisi", emperyalizme bütün yönleriyle bağımlı sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hakim sınıflarını, komprador burjuvazi ve toprak ağalarını dünya devriminin temel gücü ilan ediyor. Bu ülkelerin önünde devrimci adım olan Ulusal Demokratik Halk Devrimini inkar ederek devrime karşı çıkıyorlar. Emperyalistler arasında ehven-i şer metodu izleyip kötülerin içinde kendilerine göre en iyisi olan "İkinci Dünya" olarak adlandırdıkları emperyalist ülkelerle (AET gibi) ittifakı savunarak bu ülkeleri dünya devriminin yedek gücü kabul ediyor, "Üçüncü Dünya" denen sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin, onların sömürüsü ve tahakkümü altına girmesini savunuyorlar.

Halkın Sesi-Aydınlık bununla da yetinmeyerek ABD emperyalizminin gerilediğini, dişlerinin döküldüğünü, "on parmağı on pirenin üzerinde" diyerek onun emperyalist karakterinin değiştiğini söylüyor. ABD ile yarı yarıya ittifakı savunarak yine devrimi reddediyor ve dünya proletaryasını, halklarını onun kuyruğuna takıyorlar. Bu oportünistlerin karşı-devrimci yüzü NATO meselesinde iyice açığa çıkmıştır. Dünya proletaryası ve halklarına karşı kurulmuş saldırgan bir örgüt olduğunu inkar ederek NATO'nun içinde kalınmasını savunuyorlar.

Bu siyaset açıkça ABD emperyalizmine hizmet etmekte, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini engellemeye çalışarak karşı—devrimcilik yapmaktadır.

Halkın Sesi-Aydınlık, emperyalizm ve proleter devrimleri olan çağımızı modern revizyonistlerin yolundan giderek değiştirmekte (bunu oportünist karakterinden dolayı açıkça söyleyemiyor) ve dolayısıyla Marksizm-Leninizmi reddetmektedir. "Üç Dünyanın yeni ekonomik düzen talebi" yazısında, eski iktisadi düzende emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin hammadde ve sanayilerine el attığını, böylelikle onları siyasi nüfuz alanları altına aldığını belirtiyor. Fakat, artık yerli gericilerin uyandıklarını, kendi hammadde ve sanayi ürünlerine el koyarak "iktisadi düzen birlikleri" (bankalar vb. gibi) kuracaklarını, kendi sanayilerini geliştireceklerini, hammaddelerini kendilerinin işleyeceklerini de ilave ediyor. Bu teoriye göre emperyalistler sömürge ve yarı-sömürge ülkelerle aynı masaya oturacak, eşit ilişkiler içinde bulunulacak ve böylelikle emperyalizm adım adım yok edilerek emperyalizmin, sömürünün olmadığı yeni bir topluma girilecek.

İşte Halkın Sesi-Aydınlık oportünistlerinin emperyalizm çağını değiştirerek ortaya çıkardıkları devrim stratejisi.

Oysa, Lenin bize devrimin emperyalizmin en zayıf halkalarından kopacağını ve bir reform değil, devrim meselesi olduğunu öğretiyor. Aynı şekilde devrimin proletaryanın ve ezilen halkların emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı verilecek siyasi bir iktidar mücadelesi olduğunu öğretiyor. "Yeni ekonomik düzen" safsatasının proletarya devrimiyle, halk savaşıyla hiç bir ilgisi yoktur. Marksizm-Leninizmle hiç bir ilgisi yoktur ve bunların reddidir. Bu oportünistler Marksizm-Leninizmi kendilerine maske yaparak dünya halklarını ve proletaryasını devrimden vazgeçirmeye, emperyalizmin kuyruğuna takmaya çalışıyorlar.

Aydınlık-Halkın Sesi'ni, önceleri Marksizm-Leninizmi yeterli kavrayamadığımızdan dolayı proleter devrimci zannederek bir müddet bu saflarda yer almıştık. Saflarına katıldığımız ilk anlardan itibaren bizim Marksizm-Leninizmi kavramamızı engelleyenler de zaten Aydınlık-Halkın Sesi'nin tekke şefleri oldu. Saflarına yeni katılan arkadaşlara va kadrolarına Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan "Savunma", "TİİKP Belgeleri" vb. oportünist yazılar ezberleterek, demagojik parlak sözlerle biz dürüst devrimcilerin gerçeği görmesini uzun bir süre engellemeyi başarmışlardı.

Tüm devrimcileri, tüm Halkın Sesi saflarında gözleri karartılmaya çalışılan dürüst unsurları sağ oportünist, reformist teorileri incelemeye ve Aydınlık-Halkın Sesi saflarını terk ederek proleter devrimci saflara çağırıyoruz.

Proleter devrimciler Aydınlık-Halkın Sesi'nin oportünist yüzünü açığa çıkarmaya devam etmeli, zararlı fikirlerinin yaygınlık kazanmaması için mücadeleyi yoğunlaştırmalıdırlar.

Devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelede bütün devrimcileri emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı, devrimci proletaryanın saflarına, HALKIN KURTULUŞU'nun saflarına, çağrımızı tekrarlıyoruz. Bu, kendisine devrimciyim diyen herkesin görevidir.

KAHROLSUN OPORTÜNİZM !
KAHROLSUN SINIF İŞBİRLİĞİ !
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

ESKİŞEHİR'DEN OPORTÜNİST AYDINLIK
-HALKIN SESİ SAFLARINI TERKEDEN
11 PROLETER DEVRİMCİ



Ordu içinde uygulanan faşist baskılar

Ben Çorlu'da askerlik yapmakta olan bir devrimciyim. Gazetemiz aracılığı ile faşist ordu içinde halk çocuklarına uygulanan faşist baskıları halkımıza duyurmayı devrimci bir görev sayıyorum.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun çeşitli sayılarında bu konuyla ilgili olarak yurdun dört bir yanından yurtsever, devrimci askerlerin gönderdikleri yazılar yayınlandı ve yayınlanmakta.

Bugün ordu içinde bulunan (subay, assubay dahil) gerçek yurtseverler ve devrimciler bu ordunun gerçek niteliğini kamuoyuna örnekleriyle açıklamalı ve ordu içindeki devrimci mücadelelerini yükseltmek için bütün güçlerini kullanmalı, bütün olanaklarını seferber etmelidirler.

Ordu içindeki faşist uygulamalar dayanılmaz bir hale gelmiştir. Halk çocukları üzerinde uygulanan küfür, dayak, aşağılama gibi hareketler faşist ordu yöneticileri tarafından gelenek haline getirilmiştir. Orduya gelen halk çocukları daha ilk günden başlayarak son gününe kadar ırkçı, şoven bir eğitime tabi tutulmaktadır. Güya orduda siyaset yasaktır, fakat okutulan ders kitaplarında tamamen anti-komünist propaganda yapılmaktadır. Faşistlerin propaganda çalışmaları tüm olanaklarla desteklenirken, en ufak bir devrimci ses bile en ağır cezalarla susturulmaya çalışılmaktadır. Yeni çıkarılan askeri ceza yasasına göre ordu içinde 141 ve 142. maddelerin kapsamına giren "suçların" cezası iki misline çıkarılmıştır. Askerlik yapan Kürtler üzerindeki baskı ise Kürt oldukları için daha da katmerli ve ağırdır. Bunlar üzerinde sürekli soykırımı ve asimile politikası uygulanmaktadır. Kürt olanlar en adi işlerde zorla çalıştırılmaktadır. Daha birkaç gün önce Kürt olduğu için uğradığı baskılara tahammül edemeyen bir arkadaş akli dengesini kaybetmiştir. Bu arkadaş Çorlu Askeri Hastanesinde birkaç gün tedavi gördükten sonra yine en ağır işlerde çalıştırılmak üzere birliğine götürülmüştür. Bu konudaki örnekler çoğaltılabilir.

Kısaca belirtilen bu olgular bile ordunun kimin ordusu olduğunu ve kimlere hizmet ettiğini az da olsa ortaya koyar. Şurası bir gerçektir ki, bu ordu emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ordusudur. Devletin diğer kurumlarında olduğu gibi ordu da sömürücü hakim sınıfların sömürüsünü kolaylaştırmak, onların halk üzerindeki hakimiyetini pekiştirmek ve bu düzeni devam ettirmek için kurulmuş ve geliştirilmiş bir kurumdur. Kısacası faşist bir kurumdur. Hakim sınıfların bu faşist kurumu emekçi halkın gelişen devrimci mücadelesinin önünde en büyük engeldir. Bu engelin aşılması ancak ve ancak halkın silahlı güçlerinin proletarya önderliğinde örgütlenerek Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesini başarmakla olur. Daha açık ifade etmek gerekirse halkın devrimci ordusunun oluşup tüm devlet cihazını parçalayarak yerine proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi Demokratik Halk İktidarının kurulmasıyla aşılabilir.

Bu durumda bütün yurtseverlere ve devrimcilere düşen görev sonuna kadar yılmadan mücadele etmektir. Ordudaki baskılar bizleri Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinden bir adım dahi geriletmeyecektir. Tam aksine bu baskı ve yıldırma politikası mücadele azmimizi yükseltecektir.

ÇORLU'DAN
YURTSEVER DEVRİMCİ
BİR ER

Denizli Un Fabrikası İşçileri:

"SENDİKA AĞALARINI YIKACAĞIZ

Bizler, Denizli Un Fabrikaları Kollektif Şirketi fabrikalarında çalışan işçiler olarak, sorunlarımızı, dertlerimizi devrimci basın aracılığıyla halkımıza ve bizim gibi çeşitli baskılar altında ezilen gıda ve besin işçilerine duyuruyoruz. Denizli'de bulunan üç un fabrikasında yaklaşık 100 işçi bulunuyor. Bu fabrikaların üçünde de Türk-İş'e bağlı Tek-Gıda-İş Sendikası var. Kasım ayında yapılan yeni toplu sözleşme ile günlük ücretlere birinci yıl 40 lira, ikinci yıl 40 lira olmak üzere, 80 liralık brüt zam yapılmış. Ayrıca 6 lira olan yemek parası 12 liraya çıkarılmış, 50 lira çocuk parası ve 2500 lira ikramiye alınmış. Yapılmış diyoruz; çünkü, ne toplu sözleşme yapılırken işçilerin görüşü alındı, ne de toplu sözleşme yapıldıktan sonra, alınan haklar bize bildirildi. Ancak patronların verdiği, faşist sarı sendikacılığın, patron sendikacılığının sembolü olan tutanaktan başka bir şey verilmedi. Bu tutanakta da, açıkça işçilerin satıldığı görülmektedir. Yapılan bu anlaşmada alınan 40 TL. zamla ücretlerimiz 60 liradan 100 liraya çıkmış oldu. Asgari ücretten de az olan bu göstermelik zamla bizi avutabileceğini sanan sendika ağaları, asla bizim temsilcilerimiz olamaz, işçi sınıfını temsil edemezler. Ayrıca, yeni ücretlerin 11'inci aydan itibaren geçerli olması gerekirken, 12. aydan itibaren uygulanmaya başladı. Bir aylık fark, yine sendika ağalarının bizi satmalarının karşılığı olarak ceplerine girmiştir. Fakat bizim mücadelemiz, sendika ağalarının engellerini aşarak ilerleyecektir. Zaten bize verilen 40 lira gibi aldatmaca zam, toplu sözleşmeden bir ay önce un fiyatlarına yapılan zamla yerinde saymıştır. Çünkü o unu, ekmeği alabilmek için biraz daha fazla para vermek zorunda kaldık ve değişen bir şey olmadı. Ayrıca yine patronlar, yaptıkları zam nedeniyle un satışının azalması üzerine, üretime ara verip, işçileri 1/2 ücretle izinli sayarak, kendilerinin yarattığı bunalımın faturasını bizim üstümüze yüklediler. Çalıştığımız fabrikalarda ne doğru dürüst bir yemekhanemiz var, ne de bir ısıtma sistemimiz. Soğukta çalışmak zorundayız. İçme suyumuz yoktur. Kuyudan çıkarılan ve içinde demir madeni bulunduğu tespit edilen sudan içmeye mecbur ediliyoruz. Fakat biz, bu sudan içmiyor, şehirden bidonlarla getirdiğimiz suyu içiyoruz. Bu bile, patronların insafına bağlı. Fabrikaların üçü de şehirden hayli uzakta olduğu halde, bir servis arabamız dahi yok. Ayrıca fabrika bekçilerine ruhsatlı silah verilmeyip, can güvenlikleri olmadan, fabrikayı beklemek zorunda bırakılıyorlar.

Bizi, kompador burjuvazi ve toprak ağalığı düzeninin azılı savunucuları patronlar ve onların uşağı sendika ağaları, verdiğimiz mücadeleden alıkoyamayacaktır. Tüm besin ve gıda işkolunda çalışan işçi arkadaşlarımıza sesleniyoruz:

SENDİKA AĞALIĞINI YIKARAK, SENDİKALAŞMA YOLUNDA İLERLEYELİM !

DENİZLİ UN FABRİKALARI
KOLLEKTİF ŞİRKETİ
FABRİKALARINDA ÇALIŞAN
DEVRİMCİ İŞÇİLER

Aslantaş Barajinda çalışan bir grup işçi:

"SONUNA KADAR DİRENECEĞİZ,,

Bizler, Aslantaş Barajında çalışan devrimci işçileriz. İşçiler üzerinde oynanan oyunlara her gün bir yenisi eklenmektedir.

Aslantaş'ta biz işçiler 60 lira asgari ücret, 90 lira sendika ücreti, toplam 150 lira yevmiye ile çalışmaktayız. Asgari ücret 110 lira, sendika ücretimiz 90 lira yani yevmiyemiz 200 lira olması gerekirken asgari ücret hakkımız dahi verilmemektedir.

Patron sendikası olan TÜRK BES-İŞ Sendikası, patronla anlaşarak, 90 lirayı asgari ücrete dahil etmiştir. İşe yeni giren her işçiden sendika 2700 lira kestiği halde, işçilerle hiç ilgilenmemektedir. Ayrıca işçilerden kesilen vergi paraları yatırılmamaktadır. Bir aylık ücretimiz 15 gün çalıştırılıp ödenmektedir.

Adana'dan gelen DİSK heyeti de işyerinde hiç bir araştırma yapmadan geri gitmiştir.

Tüm işçiler üzerinde devamlı baskısını sürdürebilmek için işveren kendi gibi faşist kişileri formen, çavuş yaparak işçiler üzerindeki baskıyı artırmakta, bu baskı ve terörü iyi uygulayan formen ve çavuşlara prim ve zamlı ücret ödenmektedir.

Hakkını savunan arkadaşlar tazminatsız olarak ve uydurma bir yasa ile işten atılmaktadır.

İşyerinde direniş yapmak isteyince patron tarafından kurdurtulan Aslantaş Jandarma Karakolundan getirtilen faşist beslemeler ve faşist sendikanın uşaklığını yapan satılmış gammazlarla direnişler bastırılmakta, önderlik eden arkadaşlar işten atılıp, günlerce işkence görmektedirler.

Fakat bütün bunlara rağmen tüm işçiler birlik içinde davamızı sonuna kadar savunarak direneceğiz.

ASLANTAŞ BARAJINDA ÇALIŞAN
BİR GRUP İŞÇİ

Terhis olmuş Malatyalı bir er :

" Burhan Poturna, yaptıklarının hesabının sorulacağını bildiği için korkuyor,,

Bundan 6-7 ay öncesine kadar, Burhan Poturna isimli faşistin görev yaptığı yerde, hem de 17 ay gibi uzun bir süre ben de er olarak görev yaptım. Bu sürede adı geçen şahsı, sürekli olarak, telaşlı, ürkek, değil toplumdan, kendisinden bile korkan biri olarak tanıdım, gördüm.

Aramızdaki ilişki "astlık-üstlük" ilişkisiydi. Bu durumdan öylesine faydalanıyordu ki, sürekli olarak propaganda yapıyor, yaptırıyordu. Bütün konuşmalarının bizim iyiliğimize olduğunu söylüyor, tabanı sindirmeye, ezmeye uğraşıyordu. Bu kelime oyunlarında başarılı oluyordu, ama, telaş içinde yaptığı hareketlerle, kendi ve kendi gibi olanların gerçek yüzlerini açıkça ele veriyordu. Orada bulunanların çoğu, belki de ana ocağından ilk defa ayrı kalan, dünyaya gözlerini yeni açmış halk çocuklarıydı. Bu ortamda yapılan demagojilerle, bu toplumu zehirleyebilmenin ne denli kolay olduğu açıkça görülebilir. İçinde bulunduğumuz ortamda, azınlıkta olan, aynı şahıs tarafından sürekli olarak gözaltında bulundurulan ben ve diğer arkadaşlara baskı yaparak, diğer arkadaşlarımızla konuşmamızı engellemeye çalışıyor, bunda da başarılı olamazsa, yurdun diğer bir köşesine sürüyordu. Bütün baskı ve zorbalıkları neden yaptığını diğer arkadaşlarımıza güç şartlar altında anlatmaya çalışıyorduk.

Fakat, kendi kendisine yaptığı hareketlerle, kendisinin gerçek yüzünü açıkça ortaya çıkardı. 1977 yılının 5-6 Mayıs günlerinde, tüm baskı ve zorbalığı, halk evlatlarını neden zehirlemeye çalışıp onların gözünü boyamaya çalıştığını, yoldaşlarımıza yaptığı işkence, zulüm ve bilhassa 1972 6 Mayısında ölümsüzleşen yoldaşlarımızın nefeslerini ensesinde, söylediği sözleri "DEVRİM YOLUNDA ÖLÜMÜ SEVE SEVE KUCAKLARIZ" ile kulaklarının zarlarını patlatırcasına, devamlı kulaklarını çınlatması her yıl olduğu gibi 1977 yılı 5-6 Mayısında da, kendi yaptıklarının hesabının sorulacağını bildiği için kulubesine girip, orada kendinin gerçek yüzünü bilmeyen halk çocuklarına kendilerini koruması için bir uşak gibi yalvarışını ve o anda duyduğu korkunun nasıl olduğunu anlatmak olanaksız gibi görülüyor.

Son olarak şunları da eklemek istiyorum: Halk düşmanı kişilerin, her gün, her saat, her saniye, isterlerse demir bir zırh içinde saklansınlar, sonlarının ne olacağını bizden çok daha iyi bilmektedirler. Yaptıklarının hesabının sorulacağını biliyorlar. Bunun için korkuyorlar.

TERHİS OLMUŞ
MALATYALI BİR ER

Afşin'de faşist terör

İlçemiz Afşin faşistlerin saldırı alanlarından biridir. 27 Ocak Cuma günü bu azılı halk düşmanları bazı faşist polislerin de yardımı ile bir işçi arkadaşımıza, gruplar halinde saldırarak yaraladılar.

Yoksul halkın yaşadığı ilçemizde, halkın çoğunluğu işsizdir. Mevsimlik işler dışında, yoksul olan köylüler tümden işsizdir. İşsizliğin yoğun olduğu bu yörede açılmış bulunan Afşin-Elbistan Termik işyeri de halka kapalı tutuluyor. Buraya faşistler yerleştirilmek isteniyor. Bu faşistler halka saldırarak işsiz halkın işe girmesini engelliyorlar. İşyeri halka saldırılacak bir yuva haline getirilmek isteniyor.

Akşam evine gitmekte olan işçi arkadaşa, sinsi köpekler gibi gizlenmiş olan faşistler taş, sopa ve zincirlerle saldırıyorlar, arkadaş, faşist sürülerden uzaklaşmak isterken, diğer sokaklardan 10'ar kişilik gruplar ortaya çıkarak önünü kesiyor. Çembere alınan arkadaşa vurmaya başlıyor ve arkadaşı ağır şekilde yaralıyorlar. Kendisini ölümden kurtaran yurtsever bir taksi şoförü oluyor. Saldırganların üzerine arabasını sürerek faşist sürülerini dağıtıp arkadaşı karakola götürüyor. Faşist saldırganların yanında sadece bir polis tanınıyor. Bu halk düşmanı polis ALİ AYAR sürekli Ülkü Ocaklarına da giden biridir. Hatta bu kişi şoföre kızarak: "Sen bunu kurtarırken ben oradaydım" diyerek kendini gizleme gereğini bile duymuyor.

Karakolda şoför arkadaş saldırganlardan birini tanıdığını söylüyor. Saldırgan faşist suç aletleriyle yakalanıyor. Ama diğer saldırganlar hala geziyor ve yakalanan da yok.

İşçi arkadaşın her yanı yara bere içinde kalmasına rağmen gittiği doktor ancak iki gün rapor veriyor.

Hakim sınıflar her türlü çabaya başvursalar da sonu yaklaşan ömürlerini daha fazla uzatamayacaklardır. Saldırıları halkı yıldırmayacaktır. Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesini daha da hızlandıracaktır.

AFŞİNLİ
PROLETER DEVRİMCİLER

Halkın kurtuluşu'nu hiç bir güç engelleyemeyecektir

Bizler Adana'nın Denizli ve Narlıca mahallelerinde, gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'nu her hafta sürekli olarak satmaktayız. Gazetemizin satışını, mahalle kahvelerinde ve caddelerinde yapıyoruz.

Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri Denizli ve Narlıca mahalle halkına her geçen gün daha da azgınca saldırmaktadırlar. Faşist diktatörlüğün bu resmi ve sivil uşakları, halkımızın sorunlarını yazan ve ona çözümler öneren, yol gösteren gazetemiz HALKIN KURTULUŞU'nun halka ulaşmasını engellemek istemektedirler.

1977 yılının mayıs ayında Denizli, Narlıca ve Yeşilevler semtlerinde, Halkın Kurtuluşu gazetesini satarken, faşist diktatörlüğün resmi güçleri, polisler, devrimcileri kurşunlayarak, gazetemizin kitlelere ulaşmasını engellemeye çalıştılar. Devrimciler bu olaydan sonra daha da kararlı bir şekilde gazete satışına çıktılar. Yine bundan iki ay önce mahallenin sivil faşistleri, devrimcileri gazete satarken kurşunladılar. Tüm bu saldırılar, faşist diktatörlüğün resmi güçleri ve Narlıca Ülkü Ocaklarında beslenen sivil köpekler tarafından yapılmaktadır. Daha fazla baskı ve teröre dayanamayan mahalle halkı, Narlıca Ülkü Ocaklarını basarak faşistleri dövdüler. Mahalle halkının gelişen devrimci mücadelesi sonucu, mahallemizde bulunan Ülkü Ocakları kapatıldı. Ülkü Ocaklı faşistler, saldırılarını bu olay üzerine daha da artırdılar. Mahalle halkına ve devrimcilere yapılan saldırıları faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri ortak olarak planlamaktadırlar.

Fakat devrimciler gazete satışına her hafta daha güçlü olarak çıkmaya başladılar. Yine, biz devrimciler 5 Şubat 1978 Pazar günü gazete satışına tekrar çıktık. Faşist diktatörlüğün sivil köpekleri gazete satan devrimcileri, pusu kurarak otomatik silahlarla kurşunladılar. Devrimciler ise "FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET", "HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ" sloganları atarak faşistleri kovaladılar.

İşte bunlar bize göstermektedir ki, halkın kurtuluş mücadelesini hiç bir güç engelleyemeyecektir.

Bizler inanıyoruz ki, halkın kurtuluşu ancak ve ancak, Marksizm-Leninizmin saflığını koruyan, proletaryanın kızıl güneşi altında kurulacak olan proletarya partisinin önderliğinde, halk savaşının zaferi ile gerçekleşecek olan Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile olacaktır. Proletarya ve onun partisi önderliğindeki, Devrimci İşçi-Köylü İktidarı, başta proletarya olmak üzere, köylülüğün tüm ezilen sınıfların iktidarı olacaktır.

Komprador burjuvazi ve feodal toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü yıkmak için daha da kararlı bir şekilde yürüyeceğiz.

Emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin uşakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı param parça edilip, faşist diktatörlük yıkılmadan, halkımız yarasına hiç bir sorunun köklü bir şekilde çözümlenmeyeceğini gün geçtikçe daha iyi kavrıyoruz.

Halkın kurtuluş mücadelesinde, hayatın kendisinden de öğrendiğimiz derslerle, hata ve zaaflarımızı aşarak, bu uğurdaki savaşta kararlı adımlarla yürüyeceğiz.

ADANA'DAN
BİR GRUP
PROLETER DEVRİMCİ

Çorum ve Amasya'da Sosyal-Faşistlerin ihbarcılığı

Sosyal-faşistlerin ihbarcılıkları epeyden beri süregelmektedir. Zaten bu ihbarları da biz proleter devrimciler yadırgamıyoruz. Yalnız henüz halkımız bunları sol maskelerinden dolayı sol içinde görmekte. Bu nedenle bu maskenin düşürülmesi için biz proleter devrimcilere özel bir görev düşmektedir. İşte bunun için sosyal-faşistlerin ihbarcılığını somut olaylarla açıklamaya çalışıyoruz.

İşsizliği, Pahalılığı ve Faşizmi proletesto etmek için 8 Ekim'de düzenlenen mitingden önce yazıya çıkan devrimcilerden üçü TSİP'li sosyal-faşist Ünal Sevindik tarafından ispiyon edilerek yakalattırılmış, bir öğretmen arkadaş da açığa alınmıştı.

Daha sonraları Çorum'daki bütün TSİP'liler toplanarak, Eti Ortaokulu dağıldıktan sonra orada okuyan devrimci öğrencileri dövmüşler; ertesi gün de "SGB"nin önünde toplu halde proleter devrimcilere saldırmışlar ve gerekli cevabı alınca da polise ihbarda bulunup yanlarına polisi de alarak kahve kahve devrimci yakalatmaya çıkmışlardır.

Bu sosyal-faşist hainler devrim düşmanı faaliyetlerini yalnızca Çorum'da sürdürmüyorlar. Sosyal-faşistler Amasya TÜM-DER Şubesinin 31 Mayıs 1976'da Nurhak katliamını kınamak ve devrim şehitlerini anmak için düzenlediği bir geceden sonra faşist diktatörlüğün TÜM-DER Amasya Şubesini kapatması üzerine bu olayı bahane ederek TÜM-DER Yönetimi hakkında soruşturma açmışlar ve yurtsever devrimci memurları TÜM-DER'den ihraç etmişlerdi. Devrim şehitlerini andıkları ve faşist katliamları protesto ettikleri için faşist DGM Savcısı Ali Galip tarafından dernek yöneticileri hakkında soruşturma açılmıştı. Sosyal-faşistler de komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına hizmet sunmakta faşistlerden aşağı kalamazlardı. Çünkü onlar da egemen sınıfların bir kesiminin temsilcileriydiler. Hemen harekete geçip devrimcileri çabucak yargılayarak dernekten ihraç etmişlerdi.

Dernekten ihraç edilen memurlar TÜM-DER Genel Kuruluna yakın günlerde bu faşist baskıyı protesto eden bir bildiriyi TÜM-DER üyelerine dağıtarak sosyal-faşistleri teşhir etmeye çalışırken TİP'li bir sosyal-faşist "sizinle biz uğraşmayacağız artık, sizinle burjuvazi uğraşsın, izinsiz bildiri dağıtmak yasak" diyerek bildiriyi alıp polise gitmiştir. (Olay 3 Şubat tarihinde olmuştur)

Sosyal-faşistlerin karşı devrimci her faaliyetini halkımıza teşhir edecek, bütün engelleme çabalarını boşa çıkararak mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz.

AMASYALI
YURTSEVER, DEVRİMCİ
MEMURLAR

Posof'tan bir berber

Ben Posof'ta çalışan düzenin ve CHP'nin darbesini yemiş bir berberim, 5 Haziran genel seçimlerinde, aşırı solcudur diyerek CHP'den veto edildim. Veto edildikten sonra CHP'nin ne mal olduğunu gördüm. Mahalli seçimlerde de aynışeyi gördüm. Devrimcilere dernek yeri vaad eden CHP, Belediye seçimlerini kazandıktan sonra devrimcilerin yüzüne dahi bakmamışlardır. Ve şuna tanık oldum ki CHP halkımızı kurtaramaz. Halkın kurtuluşu ancak ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE olacaktır.

Okmeydanı'nda halkın devrimci mücadelesi engellenemez!

Biz İstanbul Okmeydanı'nda devrimciler olarak faşist diktatörlüğe karşı bölgemizdeki anti-faşist mücadeleyi sınıf mücadelesinin bir parçası sayıyoruz.

Son günlerde bölgemizdeki emekçi halkımızın ve halk gençliğinin üzerinde faşist baskılar, saldırılar artmaktadır. Okullarımızda yurtsever gençliğin mücadelesini engellemek için faşist baskılar sürdürülmektedir. İşte bu okullardan Kaptanpaşa Lisesi'nde faşist müdür okulla ilgisi olmayan faşistlerle işbirliği yaparak gençliğin devrimci mücadelesini bastırmak istedi. Öğrencilerin velileri çocuklarının yanında yer alarak müdürün gerçek yüzünü görerek okuldan istifasını istemişlerdir. Bu durumda faşistler çareyi okulu bombalamakta bulmuşlardır. Yine devrimci gazete ve kitaplar satıyor diye demokrat bir kırtasiyecinin dükkanı bombalandı. Halkın oturduğu kahvelere silahlı saldırılar yaptılar.

Bölgemizdeki gecekondu halkının su, elektrik, kanalizasyon, yol, kömür vb. gibi sorunları çözümlenmemiştir. Bölge halkımız, bizler bunları çok iyi biliyoruz. Faşist diktatörlüğün sömürüsüne, zulmüne karşı ve son faşist saldırıları protesto etmek için bir miting tertiplemiştik, Halkın Yolu ve Gençlik Birliği'nden arkadaşlarla bu mitingin düzenlenmesi için valilikten izin istendi. Miting Tertip Komitesine ve miting çalışmasına katılmaları için Kurtuluş Yolu ve Devrimci Gençliğe çağrı yaptık. Fakat bu arkadaşlar bölücü bir tavra girerek çalışmalara katılmadılar. Bu arada miting için hazırlıklar sürdürüldü. Valiliğe müracaat edildi. Düzenin kendi kanunlarına göre, belirlenmiş miting güzergahının dışında kalıyor diye yapacağımız mitinge izin vermediler. Halkın ekonomik, demokratik hak ve özgürlükleri için mücadelede onun yapacağı protesto mitingini kimse engelleyemez, Faşist diktatörlüğün bu gerçek yüzünü teşhir ve protesto ediyoruz.

İSTANBUL OKMEYDANI'NDAN DEVRİMCİLER

İstanbul Esentepe'deki sosyal-faşist yalan ve demagoji iflas etti

Sosyal-faşistler, Esentepe'de yurtsever gençler içerisinde tutunamayınca faşistlerle söz birliği etmişçesine saldırılar düzenlemektedirler.

Esentepe'de bir Kültür ve Spor Derneğinin Lokali faşistler tarafından ikinci kez bombalanırken, sosyal-faşistler bunu fırsat bilerek Esentepeli yurtsever devrimci gençlere yalanlarla saldırıya geçmişlerdir.

Dernek lokali binasının ve sahasının yapımında emeği geçen yurtsever devrimci gençlere "Maocular yaptı" yalanı ile bir suç yıkılmak istenirken, faşist cinayet şebekeleri halkın gözünden uzak tutulmuş, bu olayla ilgisi yokmuş gibi gösterilmiştir.

Sosyal-faşistlerin borazanı "Politika" gazetesinde çıkan ve Esentepeli yurtsever gençlere yüklenmek istenen saldırı ile ilgili haber polise açıkca bir sahte ihbar niteliği taşımaktan geri kalmamakta, hedef şaşırtılmaktadır.

Bu yalan ve karşı-devrimci suçlamayı biz Esentepeli yurtsever devrimci gençler olarak kınıyor, faşist ve sosyal-faşist saldırı ve demagojileri tek tek açığa çıkaracağımıza inanıyoruz...

ESENTEPELİ
DEVRİMCİ GENÇLER

Bayatlı devrimciler sesleniyor

Bizler Çorumlu bir grup devrimciyiz.

Mücadelemizi şerefli bir şekilde sürdürüyoruz. Bizim bulunduğumuz Çorum'un Bayat ilçesinde faşistler çoğunlukta, fakat biz yılmadan ölümü göze alarak meydanları faşistlere bırakmıyoruz. Mücadelemizi Halkevi açarak sürdürmeye çalışacağız. Fakat buna CHP'liler karşı çıkmaktadırlar. Biz bina bulmaya çalışıyoruz onlar bizim önümüze engeller çıkartıyorlar. Fakat ne yaparlarsa yapsınlar bizi durduramayacaklardır. CHP'lilere lisedeki faşist müdürü attırın diyoruz hiç oralı bile olmuyorlar. Geçen yıl okulumuzdan 2 devrimci öğrenci atılmış, birçoğuna da işkence yapılmıştır. İşkencecilerin, faşistlerin yaptıklarının hesabını halkımız mutlaka soracaktır.

BAYAT DEVRİMCİLERİ
ADINA KEMAL TÜRKOĞLU

HÜKÜMETİN YENİ EKONOMİK

Baş.ta.sa.1'de

na çıkarılmıştır. Bugün halktan hangi kimsenin yıllık 1 milyon lira geliri vardır. Yılda 1-2 milyon lira geliri olanı en yüksek vergiden çıkarınca aradaki fark gene ücretlilere binmeyecek midir?

Nitekim IMF'nin önerileri doğrultusunda, Ecevit hükümeti okul diplomasından, nüfus cüzdanına kadar bütün harçları ve diğer dolaylı vergileri artırmıştır."

Toprak ağalarından ise gene bir kuruş vergi alınmayacaktır. Aynı kolaylık her türden aracı, tefeci, karaborsacı, vurguncuya da tanınmış ve Fiyat Kontrol Komitesi dahi kaldırılmıştır.

MALİ BÜTÇE, MC HÜKÜMETİNİN HAZIRLADIĞI BÜTÇEDİR

Öngörülen tedbirlerin hepsi MC'nin hazırladığı ve IMF'nin getirdiği teklifleri içeren eski bütçenin bir parçasıdır. Bütün bunlarla birlikte, Maliye Bakanı'nın "Tarihin en darboğazı içindeyiz" gibi sözlerle kabul edilebilir bir görünüş kazandırmak istediği büyük bir devalüasyon, uluslararası tekelci burjuvazinin mali örgütü olan IMF'nin önerilerinin taçlanması olacaktır. Mart ayında yapılacak yüksek oranlı devalüasyon sonucunda fiyatlar daha da hızla artacaktır. Ücretlerin dondurulması yönünde CHP'li sendika ağaları, faşist Halil Tunç'la birlikte "Aman fazla ücret artışı istemeyelim. İşçiler üzerlerine düşeni yapacaktır" demeye başlamışlardır bile. Oysa devalüasyon sonucunda halkın gerçek geliri hızla düşecektir. Ücretleri dondurmayı uzun zamandır isteyen Sabancı gibilerinin önerilerini işçilere yutturmaya çalışan CHP'li sendika ağaları gerçek yüzlerini açığa çıkarıyorlar.

DEVALÜASYONLA, AÇLIK VE İŞSİZLİK ARTACAKTIR

Fiyatlar yükselip gerçek ücretler düşünce halkın hayat seviyesi düşecek, halk günlük tüketim maddelerini dahi satın alamaz duruma gelecektir. Emperyalizmin buhranını da halkımıza bindirmekle yükümlü olan komprador burjuvazi mallarını kime satacaktır? Pahalılık işsizliği getirecek, açlık ve sefalet artacaktır. Emperyalizmin geliştirdiği komprador kapitalizmin doğal sonucu olarak, bugün 15,7 milyar dolar olan dış borçlar artacak, bunun da yükü emekçilere bindirilecektir. İşte bütün bu vergi değişiklikleri adı altında, "savurganlığı ve kötü gidişi önleme" adı altında CHP hükümetinin getirdiği önlemler ve nihayet devalüasyon, IMF ile yapılacak görüşmelerin temelini oluşturacaktır.

CHP hükümeti, bir yandan Amerikan Morgan's Bank, diğer yandan Dünya Bankası ile görüşüyor. Aynı zamanda mayıs ayındaki Ortak Pazar görüşmelerine emperyalistlerin güveneceği tedbirlerle gitmek istiyor. Öte yandan Sovyet sosyal-emperyalistleriyle de yeni bağımlılık anlaşmaları için bir Sovyet heyetini çağırıyor. Her türden emperyaliste bağlanarak ve onların buhranının yükünü ülkemiz halkına yükleyerek CHP hükümeti kitlelere açlık ve sefaletten başka ufuklar gösteremez.

YOKSUL HALK KİTLELERİ CHP'NİN YÜZÜNÜ DAHA İYİ GÖRÜYOR

CHP, faşist cinayet şebekelerinin pisliklerini örtmeye çalıştığı gibi, ekonomik alanda da "halk iktidarı"nın tedbirlerini değil, emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasetine boyun eğen tedbirleri uygulamaya hazırlanıyor. Ancak istediği kadar "insancıl", "barışçı" vb. tülleriyle örtünsün emperyalizm ve faşizmle uzlaşanların yüzünü halk kitleleri daha iyi görüyor. Resmi işsiz sayısı 2,5 milyonu aşmışken, pahalılık Avrupa'da en yüksek oranda artarken, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını kollayıp dolaylı vergilerle halka yük üstüne, yük bindiren bir hükümet "halk iktidarı"nı temsil edemez. İşsizlik, pahalılık ancak faşist diktatörlüğün Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle yıkılışıyla yok edilecektir.

VERGİ YÜKÜ KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARINA BİNDİRİLMELİDİR !

YAPILAN ZAMLAR GERİ ALINMALIDIR !

"ETKO" NEDİR?

Baş.ta.sa.8'de

yetin önünde durur. Bu şahıslar o gün Behiç Şahin'i ziyaret ettiler mi?

3-ETKO'nun Birecik'teki üyelerinin on beş kişi kadar olduğu, bunların silahlarının örgüt tarafından sağlandığı söylentileri var. Faşistler mahalli seçimlerde AP adayını destekledikleri için aldıkları 55 bin lirayı ETKO 'ya mı verdiler? Üyeleri arasında devlet memurlarının da olduğu doğru mu?

4-Atatürk İlkokulu Müdürü okulun içerisinde iken okulda yangın çıkmıştı. Yangın söndüğünde çatıda bulunan sopaya bağlanmış ziftli bez mi çatıyı tutuşturmuştur? Okul Müdürü hakkında ne gibi soruşturma açılmıştır?

DİSK'İN 11. KURULUŞ

Baş.ta.sa.3'de

Ertürk, Murat Tokmak, Kemal Daysal gibi sosyal-faşistler, Türkiye işçi sınıfının değil, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve aynı zamanda ülkemizdeki komprador burjuvaların çıkarlarını kollamakla yükümlü hainlerdir. Onların maskesi düştü ve işçiler tarafından DİSK yönetiminden atıldılar. Bugün Maden-İş'in yönetiminde işçileri patronlara ihbar etmeleri, Ereğli Demir Çelik'teki 15 bin işçinin temsilcilerini uzaklaştırmaları, DİSK gecesinde kendilerinden olmayan herkese küfür etmeleri bu satılmışların can çekişme belirtileridir. Maden-İş, onların ve İGD'li beslemelerin çiftliği değil, 62 bin maden sanayi işçisinin sendikasıdır.

DİSK Genel Kurulunda sosyal-faşistler yönetimden indirildi, ama CHP hükümetini destekleyen bir reformcu klik egemen oldu. Reformculuk da bir burjuva ideolojisidir. Ve reformistler bugün faşistlerle ve sosyal-faşistlerle uzlaşmaktadırlar da. Nitekim DİSK Genel Kurulunda Türkler kliğinden tam olarak hesap sorulmasını bugünkü yönetim engellemiştir. Hem komprador burjuvazinin hem de onun sömürdüğü işçi sınıfının çıkarlarını, hem ezenin hem ezilenin çıkarlarını savunan bir devlet tarih boyunca görülmemiştir ve devlet ya da sınıflı toplum varoldukça görülmeyecektir. Bugün ülkemizde üretim araçlarının, yani fabrika ve toprakların ezici çoğunluğu komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elindedir. Devlet, yani ordu, polis, mahkemeler, hapishaneler bu sınıfların elinde başta işçi ve köylüler olmak üzere tüm halka karşı bir baskı ve sindirme aracıdır. CHP hükümeti, bu sömürü ve zulmü bol vaatler ve halkın ağzına çaldığı bir parmak balla yürütmekle yükümlüdür. Nitekim işkencecilerden ve faşist katillerden hesap sormak için Kontr-Gerilla ve MİT'in cinayetlerinin açığa çıkarılması, bizzat Ecevit tarafından engellenmeye çalışılmaktadır. Emperyalizmin uşağı olarak banka ve sanayi sermayesinde tekellere sahip bulunan Koç, Sabancı, Eczacıbaşı gibi büyük burjuvalar bal peteğini kaptırmamak için, bir parmak balla durumu geçiştirebileceğini uman CHP hükümetini seve seve destekliyorlar. Sendikal hareketin yönetiminde reformcuların bulunması, sömürünün daha güleryüzlü hale getirilerek patronların saltanatının sürmesidir.

Reformizme karşı mücadele etmeden faşizme karşı mücadele olanaksızdır. Ancak revizyonist ve reformist sendika ağaları yönetimden atılarak gerçek sınıf sendikacılığı yolunda ilerlenebilir. DİSK ile Türk-İş'in birleşmesi, her türden sendika ağalığını yıkma yolunda, işçiler fabrikalardan başlayarak, bilimsel sosyalizmin önderliğinde kendi ekonomik, demokratik hakları için gerçekten söz sahibi olduğu zaman sınıf sendikacılığında ileri bir adım olacaktır. İki büyük konfederasyon, sendika ağalarının değil, işçilerin birliğini pekiştirme yolunda bütünleşmelidir.

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL- SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ - YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY—İSTANBUL - ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI - BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET - GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO:10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL - YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

CEZAEVLERİNDE

saldırı yerine geldi.

Biz devrimciler Faik Türün, Fehmi Altınbilek, Uğur Gür, Muhsin Bodur gibi işkenceci katillerin serbestçe dolaştığını biliyoruz. Tabii ki bu sömürü, zulüm ve pahalılık düzeninde işkenceci ve faşist katiller işlerini rahatça görüyorlar. Ancak şu biline, faşist katillerden, işkencecilerden halkımız ergeç hesap soracaktır. Şu da biline, onlar korkuyorlar, korkacaklar, bundan dolayı saldırıyor, öldürüyorlar. Çünkü onlar eskiyi temsil ediyorlar. Bizler yeninin temsilcisiyiz. İşçiler, köylüler, tüm emekçi halk bu köhnemiş düzeni başlarına yıkacağız. İçerde hapishanelerde ve dışarda fabrikalarda, semtlerde, köylerde, okullarda çelikten birliğimizi oluşturacağız. Bağımsız ve demokratik Türkiye gerçek olacaktır."

Sivil ve resmi faşist cinayet şebekelerinin zulmüne karşı devrimciler cezaevlerinde halkın bir parçası olarak dimdik duruyorlar, mücadele azimlerini biliyorlar. Faşist baskılara karşı İzmir Buca Bölge Cezaevinden proleter devrimciler, protesto eylemi olarak mahkemelere çıkmadıklarını belirtiyorlar:

İZMİR BUCA CEZAEVİNDE DEVRİMCİLER, PROTESTO İÇİN MAHKEMELERE ÇIKMIYORLAR

"... Buca Bölge Cezaevi iki bölümden ve her bölüm 16 koğuştan oluşmaktadır. Eski bölümde faşistler ve tutuklu mahkumlar, diğerinde ise genellikle hükum giymiş mahkumlar ve devrimciler bulunmaktadır.

Hem mahkemeye götürülürken, hem cezaevinin içinde faşistlere özel muamele yapılmaktadır. Devrimciler üzerindeki baskılar ise esas olarak Orhan Bakır isimli bir yurtseverin kaçırılmasından ve jandarma erinin ölümünden sonra yoğunlaştı. Devrimcilerin ziyaretini özel bir güne alarak haftada bir güne indirdiler. Böylelikle ziyarete gelip gidenlerin tespiti ve yakalanması kolaylaştı. Nitekim ziyaret günlerinde siyasi polis cezaevinin ziyaretçi kısmına girip birkaç arkadaşımıza gelen ziyaretçileri alıp götürdü, günlerce işkence yaptıktan sonra bıraktı. Faşistler ise diğer mahkumlarla birlikte haftada iki gün ziyaret yapıyorlar.

Mahkemeye gidiş gelişte, faşist albayın emriyle faşist jandarma başçavuşu Ahmet, tutuklu faşistlere kelepçe bile vurmazken devrimcilere, özellikle 141, 142 ve 146. maddeden yargılanmakta olan arkadaşlara kelepçe taktığı gibi sevk zinciri denen zincirle onları birbirine bağlamaktadır. Kapalı araba içinde devrimciler, köleci toplumdaki köleler gibi mahkemeye götürülmektedir. İtirazda bulunulduğunda faşist başçavuş "ben istediğimi yaparım, istersem onları (faşist tutukluları) başımın üstünde taşırım" diye cevap vermiştir.

Hakim sınıfların çanak yalayıcıları faşist albay ve başçavuş, tutuklu bulunan devrimci öğrenci arkadaşları imtihana götürmemekte ve böylece arkadaşların sene kaybına yol açmaktadır. Bu konuda cezaevi savcısı bazı girişimlerde bulunduysa da başarılı bir sonuç alınamamıştır. 1977 yılı şubat ve haziran dönemlerinde öğrenci arkadaşlar imtihana götürülüyordu. Şimdi ise jandarma komutanlığı, savcılığa yazdığı cevapta "jandarma görevleri arasında böyle bir görev yoktur" gibi bahaneler ileri sürmektedir. Buna rağmen İzmir Belediye Başkanı İhsan Alyanak'ın oğlu imtihana götürülmüştür.

1 Şubat günü devrimci marş söyleyen bir arkadaşımızı faşist başçavuş bilerek faşist tutukluların arasına koymuş ve dövdürtmüştür. Şimdiye kadar faşistlerle devrimciler ayrı ayrı mahkemeye götürülüyor ve ayrı nezaretlerde tutuluyorlardı. Olay günü arkadaş can güvenliği olmadığını belirtmesine rağmen, faşist başçavuş "marş söylemek nasılmış, bir git de gör gününü" diyerek elini kelepçelediği arkadaşımızı elleri serbest beş faşistin arasına bırakmıştır. Yediği dayaktan dolayı arkadaşa "3 gün çalışamaz, 10 günde iyileşir" şeklinde doktor raporu verilmiştir. Arkadaş başçavuştan davacı olmuştur. Cezaevi idaresi bu konuda da gerekli girişimde bulunulduğunu söylemiştir.

Aynı başçavuş, olay günü devrimci iki kız arkadaşımızı da faşist erkeklerin arasında mahkemeye götürmüştür. Oysa şimdiye kadar erkek ve kadın mahkumlar ayrı ayrı götürülüyorlardı.

Bu faşistler diğer mahkumlara ve jandarma erlerine de köpekçe davranıyorlar. Arkadaşımıza oynanan oyun bu baskıların açık ve somut ifadesidir.

Faşist başçavuşun bu kasti davranışını ve yaptığı diğer baskıları protesto ediyoruz. Bu kişi görevden alınana kadar biz devrimci tutuklular mahkemelere çıkmama kararı aldık ve 3 Şubat tarihinden beri bu eylemimizi sürdürmekteyiz. Bu kararımızı hem cezaevine, hem mahkemelere dilekçe ile bildirdik. Ayrıca İçişleri ve Adalet Bakanlığına telgraf çektik.

Ancak biz biliyoruz ki, gerek cezaevindeki baskılar ve gerekse hayatın her alanında sürmekte olan baskılar, bu düzenin ayrılmaz parçasıdır. Ne zaman ki bu düzene son verilirse baskılar da o zaman son bulacaktır. Bizim bu eylemimiz de bu düzenin son bulması yolunda yürütülen mücadelenin bir parçasıdır..."

Zulüm ve baskı yalnız devrimci tutuklulara değil, bütün mahkumlara yapılmaktadır. Amaç boyun eğdirmektir. Mahkumların yaşama koşulları çok kötüdür. Mahkumların düzene karşı nefreti gittikçe artmaktadır. Onlar, mücadele içinde devrimci tutukluların yanında yer alıyorlar. Diyarbakır cezaevinden proleter devrimciler berbat yaşama koşullarını ve baskıya karşı mahkumların mücadelesini anlatıyorlar:

DİYARBAKIR CEZAEVİNDE FAŞİST YÖNETİCİLER ŞAPKALARI ŞAPKALARINI BIRAKIP KAÇTILAR

"Bütün cezaevlerinde olduğu gibi, Diyarbakır Cezaevinde de hükümlü ve tutuklular, yaşamak için gerekli olan en temel ihtiyaçlarını karşılayamıyorlar. Her mahkum için verilen ekmek, 600 gram olması gerekirken cezaevi yönetimi ve fırıncının işbirliği sonucu çıkan ekmek 350 gram. Günde bir defa verilen yemek yenilecek durumda değil. Bu nedenle 7 yüz mahkumdan yalnız 20-25'i bundan yiyebiliyor. Verilmesi gereken 70 kilo et yerine 15-20 kilo kullanılıyor. Günün çok az zamanında su akıyor. 700 kişiye 7 tuvalet düşüyor. Su çok yetersiz olduğundan banyo ve diğer temizlik işleri yapılamıyor. Görüşmeler karanlık yerde ve oldukça kısa sürede yapılırken, hapishanede en sakin yerlerde kalan imtiyazlı kişiler arakapı denilen yerde görüştürülüyorlar. Havasızlık, pislik, çöp, çeşitli böcekler mahkumların en yakın arkadaşıdır. Sağlık koşulları çok kötü olduğu gibi, hastalananlar tedaviye gönderilmiyor. Verilen dilekçelere bir sonuç alınamayınca hastalar müracaat etme gereğini bile duymuyorlar, durumları daha da kötüleşiyor. Islah yerleri olarak adlandırılan cezaevlerinde

Baş.ta.sa.8'de

insanlar zehirleniyor, her türlü kötü ve zararlı alışkanlığa sahip oluyorlar. Esrar ve diğer uyuşturucu maddeler cezaevi yönetiminin bizzat teşvikiyle, kendilerine bağlı şebekeyle içeriye sokuluyor. Bundan büyük miktarda kâr elde ediliyor. Mahkemeler zengin ve imtiyazlı kişilerin duruşmalarına daha hızlı bakarken ve genellikle bu tip kişileri salıverirken yoksul, kimsesiz olanları aylarca sorgusuz sualsiz duruşmaya çıkarmadan bekletmekte ve yıllara mahkum etmektedir.

Bütün bunlara karşı hükümlü ve tutukluların kin, öfke ve mücadele azimleri giderek artıyor. 1 Şubat gecesi saat 21'de içinde bir savcı, bir albay, bir yüzbaşı ve bir komiserin yer aldığı 100 polis, jandarma, gardiyan cezaevini aramaya geldi. Çok şımarık ve otoriter(!) davranarak işe başladılar, ayakkabılarıyla yatakların üstüne çıktılar. Ancak koğuştaki mahkum ve tutuklular hep birden karşı koydular. Bunun üzerine aramaya gelenler kaçmaya koyuldular. En önde kaçmak için birbirlerini kapıya sıkıştırıyorlardı. Savcı, albay, yüzbaşı ve komiser başta olmak üzere hepsinin ne kadar ödlek olduğunu gördük. Önce bağırıp çağırarak içeri giren bu baylar, sonradan yalvarmak zorunda kaldılar. Koğuşta ve bahçede coplarını, şapkalarını bıraktılar. Mahkumlar bütün kapıları kırdılar ve birleştiler. Kendilerini dışarı atan faşist elebaşıların emriyle cezaevi kurşunlandı. Daha sonra savcılar ve cezaevi yönetimi mahkumların bütün sorunlarını çözeceklerini söylemek zorunda kaldılar.

Ancak, cezaevindeki mücadele örgütsüzdü. Mücadeleye siyasi muhteva kazandırmak, mahkumların daha sağlam birliğini kurmak, olaylar karşısında insiyatifli olmak, mücadeleye yön vermek, en doğru eylem anını ve biçimini saptamak mümkün olmadı. Siyasi tutuklu olarak gelen sosyal-faşistler dışarda olduğu gibi mücadeleyi pasifize etmek, mahkumların mücadele azmini kırmak için her türlü baskı ve zulmü kader olarak gösteriyorlar. Bunun en somut örneği son olayda Belediye Başkanı Mehdi Zana'nın savcılarla birlikte gelerek mahkumların bütün sorunlarını çözeceği yalanını yaymasıdır. Belediye seçimlerine girdiği zaman da halkın bütün sorunlarını çözeceği yalanını yayıyordu...

Sağmalcılar, Elazığ, Malatya, Diyarbakır cezaevlerindeki direnişlerin ve dünyanın diğer birçok ülkesinde mahkumların direnişlerinin gösterdiği gibi cezaevleri de mücadele alanlarıdır. Cezaevlerindekilerini de devrim mücadelesine hazırlamak için onların somut talepleriyle de ilgilenerek yardımcı olmalıyız..."

Şimdilerde Adalet Bakanı iyi hali görülen mahkumlara yarı açık cezaevlerinde yattıkları sürece yarı yarıya infaz tanınacağını belirtiyor. Ancak bu öneri 1975 yılından beri çıkacağı yalanı uydurulan İnfaz Yasası'nın küçük bir kısmıdır. Adalet Bakanı 70 bin mahkumu hangi yarıaçık cezaevine gönderecek? Yoksa, yasaların tanıdığı üçte bir infazı da savcı ve müdürün insafına mı bırakmak istiyor? Bugün tüm mahkumların talebi zindanların boşalmasıdır. Üç senedir sürüncemede olan bir teklifin bir parçası, boş vaad ve ağıza çalınan hayali baldır. Mahkumların direnişini kırmak ve birliği bozmak için verilen boş sözlerdir. Düzen 1974'deki aynı faşist düzendir. Bugün de hapishane kapılarının açılması bütün halkın bir talebidir.

MAHKUMLAR ÜZERİNDEKİ FAŞİST BASKI VE ZULME SON !

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF !

HALKIN BİRLİĞİ'NİN TAVRI

Baş.ta.sa.5'de

ve açıklayıcı bir şey olacaktır.

İÇİ BOŞ SALDIRILAR VE DÜŞMANLIK HAVASI ESTİRMEK BİZLERE YARAMAZ

Neden bizim eleştirilerimiz üzerinde düşünmek yerine, onlara alelacele cevaplar yetiştirmeye çalışmak yolunu seçiyorsunuz?

Neden birbirimizden öğrenmekten utanıyor ve bunun "zayıflatıcı birşey" olduğunu zannediyorsunuz?

Neden temel konulardaki eleştirilerimizi ciddi bir şekilde ele alıp, onlar hakkındaki düşüncelerinizi kapsamlı bir şekilde ortaya koymak yerine düşmanlardan alınmış bir dil kullanarak içi boş saldırılar düzenliyorsunuz?

Arkadaşlar bunlar bizlerin tavrı olamaz. Olsa olsa meseleleri bulandırmaya ve proletaryaya karşı oportünist duvarlar örmeye çalışan oportünistlerin tavrı olabilir.

Bizim eleştirilerimize alelacele cevaplar düzenlemek zorunda değilsiniz. Çünkü biz bu eleştirileri birlik için yapıyoruz. Birlik ise ciddi bir meseledir. Eğer uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine bağlılıkta samimi isek, bunun başka yolu yoktur. Bir mücadele ve ikna sürecinden geçeceğiz. Ortak temele dayanarak yanlışlarımızı gösterecek ve bunları düzelteceğiz. Parti, uluslararası Marksist-Leninist harekete bağlılık ve bunlar gibi değerler, bizler için boş sözler değilse, bunun başka bir yolu yoktur.

Arkadaşlar! Oportünist yazarlar bizlere saldırırken ve tabanlarında Halkın Kurtuluşu düşmanlığı yaymaya çalışırken onların niyetleri aslında tabanlarını Marksizm-Leninizme ve proleter devrimcilerin birliğine karşı kemikleştirmek, oportünist tekkelerini ayakta tutmaya çalışmaktır.

Bizlerin böyle bir gereksinmesi olmamalıdır. Bizler uluslararası Marksist-Leninist harekete bağlılığımızı ortaya koyuyoruz. Bu ise bize acil olarak birlik ve parti inşası görevini ve bunun ideolojik ve siyasi planda ön şartlarını hızla yerine getirmemiz görevini yüklüyor. Bizim için ayakta tutulacak tekke vb. şeyler yoktur. Bizim için Marksizm-Leninizme göre düzeltmeyeceğimiz görüşümüz olamaz.

BİRLİĞİN TEMELİ BUGÜN AÇIKTIR

Gerek uluslararası işçi sınıfı hareketi içindeki ve gerekse onun bir parçası olarak ülkemizdeki büyük mücadelelerden sonra proleter devrimcilerin birliğinin siyasi temeli ve sınırları bizce açıktır. Artık sadece başlıklardan ibaret olan "14 ilke" ve benzerleri aşılmıştır.

Devrimci proletaryanın mücadele platformu, ülkemizde proletaryanın azami ve asgari programı bugün formüle edilmiş durumdadır. Ve bunlar uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine ve ülkemizin gerçekliklerine bütünüyle uygundur.

Biz soyut şeylerden bahsetmiyoruz. Ortaya üzerinde birleşmemiz gereken bir program sürüyoruz. Bu program çok yakında yayınlanacaktır. Ancak şimdiden de bir sır değildir. Çünkü bu programın temelini daha önce gazetemizde yayınlanan "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden ve uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisini ortaya koyan yazılarımız ve ülkemizin yapısı ve devrimin bugünkü aşamasını, özünü, muhtevasını, yolunu, ve devrimdeki dost ve düşmanlarımızı ortaya koyan Ulusal Demokratik Halk Devrimi yazılarımız oluşturmaktadır.

İşte biz bu temellerden kalkarak bir program inşa ediyor ve bu temellerden kalkarak sizlere ciddi eleştiriler yöneltiyoruz. Daha önce de söylediğimiz gibi biz birlik amacıyla hareket ediyor ve bu temeller üzerinde önce ideolojik-siyasi bir birliğe varmı hedefliyoruz.

Marksizm-Leninizme ve onun bugünkü ifadesi olan uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine bağlı; düşüncelerimizi gözden geçirmede cesaretli; hataları düzeltmede korkusuz; birbirimizden öğrenmede istekli ve her türden grupçu ve dar çıkarcı burjuva sınıf tavrından arınmış olmalıyız.

Biz Halkın Birliği'nin gerek "Halkın Birliği 2. Yılına Girerken" ve gerekse "Halkın Kurtuluşu'nun Baş Çelişki, Baş Düşman Anlayışının Eleştirisi" yazılarında en açık bir biçimde yansıyan tavırlarını gözden geçireceğini ve düzelteceğini umuyoruz.

Halkın Birliği'nin eleştirilerimizi geçiştirmeye çalışmayacağına, bunları birlik meselesinde kuvvetli bir silah olarak alacağına ve birlik için mücadelenin gereğini proleter devrimcilere uygun bir şekilde yerine getireceğine inanıyoruz.

Arkadaşlar ! Uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisine bağlı olduğunu söyleyen ve bu sözün ne anlama geldiğini ve bizlere ne gibi görevler yüklediğini kavrayabilecek proleter devrimciler olarak bizler, proletaryaya, Marksist-Leninistlere proleter devrimcilere uygun olmayan her türden grupçu, bireyci, dar çıkarcı davranıştan, fırsatçılıktan ve içi boş saldırılardan kendimizi süratle arındırmalıyız. İlkesiz düşmanlıklar peşinde değil, ilkeli birliğe doğru koşmalıyız.

Uluslararası komünist hareketin ve ülkemiz işçi sınıfının çıkarları da bunu gerektirmektedir.

Üstelik böyle şeylere tevessül edilecek olsa bile, bunlar, bugün gelinen noktada, ülkemiz işçi sınıfı hareketi saflarındaki bugünkü ideolojik ve siyasi seviyede ve dünyada ve ülkemizdeki bugünkü ilkeli ve hızlı saflaşma şartlarında, barutu tükenmiş silahlar olarak kalmaya mahkumdurlar.

Arkadaşlar ! Her iki yazıda ortaya koyduğunuz ideolojik- siyasi konulardaki görüşlerinize ve eleştirilerinize gelince; gerek yeni eleştiriniz sonucu 27. sayıda ittifaklar, cephe anlayışı, CHP tahlili vb. konularda yeniden ortaya koyduğunuz tezleriniz ; gerekse "baş çelişme", "baş düşman" ve "Faşizm Ölüm Halka Hürriyet" sloganı hakkında 28. sayıdaki yazınızda ortaya koyduklarınızı bir başka yazıda ele almak üzere şimdilik bir kenara bırakıyoruz. Zaten özellikle 28. sayıdaki yazınızda bu unsurlar bizce sadece ortaya koyduğunuz yanlış tavrı süsleyen unsurlar olarak yer almaktadır.

ANKARA EMAŞ'TA

Baş.ta.sa.3'de

koşullarda, kurşun zehirlenmesiyle karşı karşıya çalışıyoruz. Bu pahalılıkta kendimizi ve ailemizi geçindirmenin şartları yoktur. Üstelik işveren süt ve yemek parası için fatura getirmeyenlere bu parayı da vermiyor.

İşte işverenin işçiler üzerindeki baskısına bir örnek daha: Bir arkadaşımız akrabası öldüğü için bir günlük izin almıştı, ama bir gün sonra işe geldiğinde disiplin kurulu kararı olmaksızın, Müdür Kurtul Altuğ, arkadaşımızın işine son verdi. Sendika temsilcisi arkadaş, duruma müdahale edip, arkadaşın uğradığı haksızlığa karşı koymak istedi. Müdür temsilci arkadaşa bağırıp, çağırdı. Temsilci arkadaş, işveren karşısında boyun eğmedi. Ancak işçi arkadaşın işten atılmasına engel olunamadı.

BASIN-İŞ GENEL KONGRESİNDE OLANLAR

Matbaa işçilerinin uğradıkları haksızlıkları uzaktan seyirci gibi izleyen, onları korumak için kollarını dahi kıpırdatmayan Basın-İş'in sendika ağaları, işverenle pazarlık söz konusu olunca hiç de geride kalmıyorlar. 21 Ocak'ta yapılan Basın-İş Kongresinde olanlar bu sendika ağalarının iç yüzünü iyice sergiliyor.

Daha kongreden önce sendika ağaları arasında koltuk kavgası başladı. İşçilerden tecrit olan revizyonistler geriliyordu. Bu çatışmanın sonucu olarak bir süre önce DİSK Genel Kurulu sırasında, Ankara Şubesinde yönetimdeki üç revizyonisti ihraç ettiler. Bu nedenle Ankara Şubesinde yeniden genel kongre yapılması gerekiyordu. Basın-İş Genel Merkez Başkanı Burhan Şahin ile Ankara Başkanı arasındaki koltuk kavgası kızıştı. Önceleri kendi yardakçılarını etraflarında toparlamak için ayrı ayrı faaliyet yürüttüler. Ama durum pek parlak değildi. İki taraf da kendi aralarında anlaşmaya karar verdiler; ortak aday gösterdiler.

Bu gerici sendika ağaları işçilerin muhalefetinden, işçilerden öylesi ne korkuyorlardı ki, Genel Kurulun tarihini işçilerden gizlediler. Onlar için Genel Kurul demek, sendika ağaları arasında koltuk kavgası ve işçileri daha çok uyutmak, kandırmak için güzel sözlerin, tatlı vaatlerin yer aldığı nutuklar atmak demektir.

Genel Kurul tarihi işçilere önceden açıklansaydı, işçilerin sendika ağalarının gerici yüzlerini açığa çıkartmak için daha çok zamanları olacaktı elbette. Bu ise onların işine gelmiyordu. Revizyonistler kendiliğinden gelişen muhalefetten ürküyorlardı. Bu nedenle işi oldubittiye getirmek istiyorlardı; bunu da yaptılar.

Revizyonistler kongrede bir bildiri dağıttılar. Toplu sözleşmede işçilere büyük haklar sağlamışlar, işçiler için çok çalışmışlar vb. bol bol yalanlarla dolu, sahtekarca sözler etmişlerdi bildiride. "İleri ekonomik düzen"in propagandasıyla bol bol revizyonist demagoji yaptılar. 1 Mayıs'la ilgili demagojilerine devam edip işçileri kandırmaya çalıştılar. Daha sonra, işçilerin söyleyeceği bir şey var mı diye sordular. 1000 kişinin katıldığı kongrede kimse söz almadı. Sadece bir işçi arkadaş kalkarak, sendika yönetiminin çalışmalarındaki bazı eksiklikleri belirtti. Eğitim çalışmalarının yapılmadığını söyledi ve ileri ekonomik düzen anlayışını eleştirdi.

1000 kişinin yer aldığı Genel Kurulda işçilerin konuşma hakkını kullanamayışında sendika yönetiminin darbeci, işçi düşmanı politikasının rolü açıkça görülüyordu. Ama öteki yanıyla devrimcilerin işçiler arasında sürekli, kalıcı bir çalışma yapamamaları, işveren ve sendika ağalarının yüzünü açığa çıkaran faaliyetlerinin yetersizliğinin bu suskunluktaki payı büyüktür.

Daha sonra proleter devrimci bir işçi arkadaş söz alarak, 1 Mayıs katliamını kimlerin düzenlediğini, buna revizyonistlerin nasıl hizmet ettiğini açıkladı. Sosyal-faşistlerin gerçek yüzünü sergiledi. Toplu sözleşmelerde yapılan hileleri, işten atılan işçilere sendikanın sahip çıkmayışını ayrıca direnişe geçmek isteyen işçilere nasıl engel olunduğunu anlattı. Konuşmacı arkadaş, bu gerici sendika ağalarını yeniden yönetime getirmemek için işçilere çağrıda bulundu. Bunun üzerine yedi sendika yöneticisinin imzasını taşıyan bir ihraç kararı hazırladılar ve konuşan devrimci arkadaşı sendikadan ihraç etmeye kalktılar. Kararı Genel Kurula sunmadan önce Zekeriya Al bir konuşma yaptı. "Bu adam Maocudur, işçi düşmanıdır" diye arkadaşa saldırdı. İşçileri ihraç için oy vermeye zorladı.

Ardından Burhan Şahin söz aldı. Daha "akıllıca" bir konuşma yaptı. "Bu arkadaş bir siyasetin yanlış bir siyasetin, etkisi altında kalmış, onu ikna etmek lazım". Kim kimi nasıl ikna edecek. Ajans Türk Matbaasından sendikalaştıkları için atılan 17 işçi kardeşimiz ve EMAŞ'tan atılan 8 işçi için kılını kıpırdatmayan, işçi düşmanı Burhan Şahin yönetimi mi devrimcileri ikna edecek. Buna kargalar bile güler.

İşçiler, bu gericilerin yüzünü iyi göremediler. Bizler devrimci olarak bu konuda gerekli çalışmaları yürütemedik. Sendikanın tehditleri karşısında devrimci arkadaşın ihraç kararı çıkartıldı.

İşten atmalar sürüp giderken, temizlik işçilerini ağır şartlarda çalıştıran, işverene karşı mücadelede işçiyi yalnız bırakan sendika ağalarının gerçek yüzünü, onların egemen sınıfların hizmetinde birer ajan olduklarını işçi sınıfı er geç kavrayacaktır.

TÜTÜN BAŞFİYATI

Baş.ta.sa.1'de

bindirmeye hazırlanmaktadır. Emperyalist tekeller bugün tütünün kilosunu 3 dolara, yani 56 liraya kapatıyorlar. Bir devalüasyondan sonra, tahminen kilo başına 20 lira, toplam 2 milyar lira, birkaç tütün ihraçatçısı kompradorun sömürüsünü pekiştirmeye yarayacaktır. Bu nedenle de bu yıl tüccar her yıldan daha fazla tütün almıştır. Yakında açılacak Karadeniz tütün piyasasında sömürü farklı olmayacaktır.

Ege tütün piyasasındaki sömürü ve yağmadan da açıkça görüldüğü gibi, Ecevit, halkın umudu olmadığı gibi, aracı tefecilere de karşı değildir. Ustaca yayılan yalanların tersine CHP izlediği politikayla yoksul ve orta köylülerin değil, büyük tüccarların çıkarlarına hizmet etmektedir. Yalnız tütünde değil pamuk ve diğer tarım ürünlerinde de, yeni hükümet, emperyalizmin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının siyasetine uygun olarak, pahalılığın yükünü üreticilere bindirecektir.

Geçmişte nasıl düşük taban fiyatlarına karşı mücadele verilmişse, bugün de yoksul ve orta köylüler sömürü ve yağmaya karşı birleşecek ve mücadeleye atılacaklardır. CHP hükümeti tarım alanında da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarının kuyruğuna takılmıştır. CHP hükümetinin politikası, üreticilere değil, tüccarlara hizmet etmektedir. CHP, düzeni değiştirmek şöyle dursun, sömürü düzeninin yükünü tüm emekçilere bindirmektedir. Yoksul ve orta köylüler, reformizmle faşizmin nasıl uzlaştığını iyice görüp devrimci mücadeleye, işçi sınıfı öncülüğünde gerçek kurtuluş yoluna kararlılıkla atılacaklardır.

ALMANYA FRANKFURT

Baş.ta.sa.3'de

öyle söylerdik. Ah şimdiki bilincim olsaydı hiç söyler miydim? Sonradan kar yapıp bizlerin haksız çıkışını verdiler. Tazminat olarak 1900 lira gibi bir para verdiler. Biz de bir devrimci arkadaşa hesap ettirdik. O bize 5000 lira alacaksınız dedi. Biz de hakkımızı istedik vermediler. İşi bıraktık. Usta geldi, o zaten patronun uşağıydı. Bizi tehdit etti. Mücadeleyi sürdürdük ve 4451 lira aldık. İŞTE MÜCADELE BÖYLE OLUR.

ECEVİT HÜKÜMETİ

Baş.ta.sa.1'de

ve demir çelik, petrol enerji gibi sanayinin temel alanlarında Sovyet emperyalizmine bağımlılığın hızlanması, Brejnev revizyonist kliğinin imzalatmak istediği bir siyasi anlaşmanın ön adımlarıdır. Sovyet sosyal-emperyalistleri, yüzlerinde sosyalist maskesi ile bir elleriyle ekonomik bağımlılık belgesini uzatırken diğerinde siyasi bağımlılık anlaşmasını gizliyorlar. Onlar, tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi dünya halklarının baş düşmanlarıdır. Vaadettikleri 1 milyar dolarlık kredi, onların yayılmasını ve ülkemizdeki komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sömürü ve baskısını artıracaktır.

BÜTÜN CİNAYET ŞEBEKELERİ

Baş.ta.sa.1'de

birliği yaparak, açıkça teşhir edilen Mehmet Acar'ı serbest bıraktırmıştır.

Ülkü Ocakları'nın yanısıra MİSK adıyla anılan, CIA'nın ve MHP'nin hizmetindeki ajan sendikası da sivil faşist cinayet şebekelerinin bir yuvasıdır. Bunların TARİŞ'teki caniliğini ve buna göz yumulduğunu geçen sayımızda yazmıştık. Ankara'da son günlerde ortaya çıkarılan cinayet şebekesinden iki katil MİSK'de önemli yerlerde bulunmaktadır. Bunların işkence edip bıraktıkları bir işçi ağır yaralı bulunmuştur. Ülkü Ocakları gibi MİSK de, MHP'ye bağlı olarak kurulan Ül Ü-Bir, Ülkü-Tek gibi diğer örgütlerle bir bütündür ve emperyalizmin, faşist diktatörlüğün halka karşı saldıran canilerini barındıran bir katil yuvasıdır.

Gerek MHP'nin, gerekse Ülkü Ocakları'nın resmi faşist çetelerle yani MİT ve Kontr-Gerilla ile ortaklaşa çalıştığını ve halka saldırdığını da defalarca yazmıştık. Nitekim Milliyet gazetesine konulan bomba Amerikan ordusuna ait bir patlayıcı maddedir. Bu gazetenin, yakalanan sivil faşistlerin fotoğrafını bastığı günün gecesi konulan bu Amerikan bombası hangi resmi faşistlerce ve nereden temin edilmiştir? Ankara'da CHP milletvekili Süleyman Genç'in evine atılan el bombası Türk ordusunda bulunan üç tip el bombasından biriydi. Milliyet gazetesine konulan bu Amerikan ordusuna ait bomba da, ordu içindeki resmi faşist cinayet şebekesi olan Kontr-Gerilla tarafından kullanılmıştır. Sivil ve resmi faşist cinayet şebekeleri dağıtılmadıkça, işkencecilerden hesap sorulmadıkça, faşistler saldırıdan vazgeçmeyeceklerdir.

CHP hükümeti ise, faşistleri daha da yüreklendiriyor. Onlardan hesap sormak şöyle dursun, birçok faşist işkenceci görevlerini sürdürüyorlar. Örneğin, 12 Mart döneminde Kontr-Gerilla'da Faik Türün ile çalışmış bulunan Şükrü Balcı, halen İstanbul Emniyet Müdür Muavini'dir. Bu işkenceci, Amerika'da polis kolejinde işkence kursu görmüş ve 12 Mart döneminde devrimci ve yurtseverlere karşı işkenceyi fiilen yönetmiştir. Halkın yeminli düşmanı ve 1969 seçimlerinde AP'den Sakarya milletvekili adayı olan Şükrü Balcı, CHP-MSP döneminde de siyasi polisin başında bırakılmıştı, MC hükümetleri döneminde Gayrettepe 1.Şube'de yapılan işkencelerin önde gelen sorumlularındandır. Bugün de görevi başındadır ve bu göreve, sözde Danıştay kararını uygulamak bahanesiyle şimdiki Ecevit hükümeti tarafından getirilmiştir. 12 Mart döneminde Kontr-Gerilla ile çalışmış bulunan bir diğer yeminli halk düşmanı Uğur Gür de, 1.Şube Ekipler Amiri olarak son günlerde gene giriştiği başarılı "operasyonlardan" dolayı televizyon ekranlarında boy göstermeye başlamıştır. Uğur Gür, proleter devrimci işçi Ökkeş'in ve onlarca devrimcinin katilidir, işkencecisidir. Ecevit hükümeti, zaten açığa çıkmış bulunan birkaç Ülkü Ocaklı faşistin göstermelik tutuklanmasıyla Kontr-Gerilla'nın, MHP'nin ve Şükrü Balcı, Uğur Gür gibi işkencecilerin halka karşı işlediği cinayetleri unutturacağını mı zannediyor? Bugün faşist canileri artık halkın kendisi yakalıyor. Halk, Türünleri, Elverdileri, Tağmaç ve Sunayları unutmadı. Oysa Ecevit 77 seçimlerinden önce söylediği sözleri çoktan unuttu.

SİVİL-RESMİ BÜTÜN FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİ DAĞITILMALIDIR !

FAŞİST KATİLLERDEN VE İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR !

Ulaş Bardakçı ve Koray Doğan'ı ölümlerinin 6. yıldönümünde anıyoruz

12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde, anti-faşist mücadelenin yılmaz iki savaşçısı Ulaş Bardakçı ve Koray Doğan hunharca katledilmişlerdi. Şubat ayının bu günleri, Ulaş Bardakçı ve Koray Doğan'ın öldürülmelerinin 6. yıldönümüdür.



ULAŞ BARDAKÇI



KORAY DOĞAN

ODTÜ'de ilk mücadele ateşini yakanlardan biri olan ve 12 Mart'ın azgın terörüne karşı boyun eğmeyen Ulaş Bardakçı 19 Şubat 1972'de İstanbul-Arnavutköy'de bir apartmanın alt katında, faşist katiller tarafından makinalı tüfeklerle katledildi.

Koray Doğan da gene aynı günlerde, 1972 Şubatında Ankara-Aşağı Ayrancı'da polisin kurduğu bir tuzaktan kaçmak isterken, arkadan atılan kurşunlarla katledildi. Koray Doğan, 1. Şube Başkomiserlerinden işkenceci katil Ümit Erdal tarafından vuruldu.

Ulaş Bardakçı ve Koray Doğan isimleri teröre ve zulme boyun eğmemenin, faşizme karşı direnişin simgesi olarak yaşayacaktır.

Türkiye halkının yükselen mücadelesi faşist diktatörlüğü yerle bir edecek ve işkenceci katillerden hesap soracaktır.

1 Martta ÇIKIYOR

BUNDAN İKİ HAFTA ÖNCE GAZETEMİZİN 94. SAYISINDA YAZDIĞIMIZ BİR BAŞYAZIDA ŞUNLARI SÖYLÜYORDUK:

"Bugün en temel ihtiyaç ülkemizde proleter devrimci hareketin bütünlüklü siyasi çizgisini ve bunun temeli olan Marksist-Leninist azami asgari programını sistemli bir şekilde ortaya koyacak; gerek geçmişte, gerekse şimdi var olan Marksizm dışı ve düşman akımlarla ve proleter devrimci hareket saflarındaki yanlış anlayışlar ve hatalı tezlerle mücadele içinde, bu Marksist-Leninist çizgi ve programı muzaffer kılacak; ve ülkemizdeki bütün proleter devrimcilerin birliğini sağlayacak olan bir teorik dergidir."

(.....)

"Bugün ülkemizde proleter devrimci hareket böyle bir dergiyi yayınlayabilecek bir duruma gelmiştir. Yani böyle bir derginin yayınlanması acil bir ihtiyaç, bir görevdir; öte yandan bu mümkündür."

İŞTE BUGÜN BİR TEORİK DERGİ DEVRİMCİ PROLETARYANIN AYLIK YAYIN ORGANI ARTIK BİR GERÇEK OLMAKTA, UFUKTAN KIZIL BİR GÜNEŞ GİBİ DOĞMAKTADIR.

PARTİ BAYRAĞI'NIN İLK SAYISI MART AYI BAŞINDA ÇIKMAKTADIR.

HALKIN KURTULUŞU BUGÜN ARTIK UFUKTA GÖRÜNEN PARTİ BAYRAĞI'NI EN İÇTEN VE KIZIL DUYGULARLA SELAMLARKEN, BÜTÜN PROLETER DEVRİMCİLERE VE EMEKÇİ HALKIMIZA DEVRİMCİ PROLETARYA HAREKETİNİN AYLIK TEORİK SİYASİ YAYIN ORGANI PARTİ BAYRAĞI'NI MADDİ VE MANEVİ YÖNDEN DESTEKLEMELERİ, PARTİ BAYRAĞI'NA GÜÇ KATMALARI ÇAĞRISINDA BULUNMAKTADIR.

PARTİ BAYRAĞI'NI GÜÇLENDİRMEK İÇİN BAĞIŞLAR AŞAĞIDAKİ HESAP NUMARASINA GÖNDERİLEBİLİR:

TEOMAN GÖRAL/TAS. H.2023 C, TÜRKİYE İŞ BANKASI AKSARAY-İSTANBUL ŞUBESİ



Bolu'da yapılan bir toplantıda oportünist "Üç Dünya Teorisi" mahkum edildi

Bolu Yurtsever Devrimci Gençlik Derneğinde 7 Ocak günü sağ oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni mahkum etmeyi amaçlayan bir seminer düzenlenmiştir. Seminere 150'yi aşkın işçi-öğrenci,öğretmen katılmıştır. Semineri veren yoldaş, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin Marksizm-Leninizmi en temel meselelerde nasıl tahrif ettiğini, dünyamızın başlıca çelişmelerini,savaş, devrim, devlet, ittifaklar vb. meseleleri açarak ortaya koymuştur.

Konuşmacı yoldaş, "Üç Dünya Teorisi"nin kapitalist ülkeler proletaryasına kendi tekelci burjuvazisini destekleme görevi verdiğini, sömürge, yarı-sömürge ülke halklarını kendi ülkelerindeki hakim sınıflarla ittifaka zorladığını, emperyalistleri ikiye ayırarak, iki süper devlete karşı "İkinci Dünya" ülkeleri denilen emperyalist ülkelerle ittifakı önerdiğini, sosyalist ülkelerle, proletarya diktatörlüklerinin zayıflatıldıklarını ortaya koydu. Ve sonuç olarak ise, "Üç Dünya Teorisi" nin Sovyet sosyal-emperyalizminden korkunun teorisi olduğunu söyledi.

Halkın Sesi'nden bir oportünist üç-beş kişilik grubu adına söz alarak bir saati aşkın bir süre konuştu. Konuşmasında "Üç Dünya Teorisi"nin ta Marks'a dayandığını, bu dönemin yüz yıllık bir dönem olduğunu söyleyerek Marks Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'u kendi sınıf işbirlikçisi, karşı—devrimci tezlerinin savunucusu olarak göstermek istemiş, ama savundukları tezler proleter devrimciler tarafından mahkum edilmiştir.

Devrimci Yol seminere çağrıldığı halde katılmamış, BYDGD'nin çalışmalarına sadece lafta katıldıklarını ideolojik mücadeleden yana olmadıklarını bir kez daha göstermişlerdir.

İstanbul'da İşçi Köylü öğrenci Gençlik Gecesi binlerce kişinin katılımı ile yapıldı



11 Şubat'ta İstanbul'da proleter devrimci gençlik hareketinin önderliğinde binlerce işçi ve öğrenci gençliğin,geniş bir halk kitlesinin katılımıyla İşçi-Köylü-Öğrenci GENÇLİK Gecesi yapıldı. Gece, devrimimizin parlak ışığı mücadeleci gençliğin, coşkun devrimci arzularını dile getirdiği,halkımızla kaynaştığı bir kitle gösterisi oldu. Gecede devrimci ozanlar türkü ve şiirlerle halkın mücadelesini dile getirdiler. Gösterilen film ve slaytlarla, yapılan konuşmalarla gençliğin ve halkımızın mücadele azmi ve fedakarlığı, faşist diktatörlük, işkenceler ve milli zulme direniş destanları sergilendi. Devrimci marşlar ve sloganlar binlerin dinmeyen devrimci potansiyelini gösterdi. Gecede oportünist, sağcı "Üç Dünya Teorisi" mahkum edildi. Geceye polisler alınmadı. Polis tarafından alınan bir proleter devrimci genç kararlı bir mücadeleyle geri alındı. Gece hakim sınıfların yüreğine korku salan büyük bir anti-faşist gösteri oldu.

(Gece hakkında ayrıntılı haberimiz GENÇLİK ekimizdedir.)

SAKARYA, SİVAS, BUCA, DİYARBAKIR CEZAEVLERİNDE BASKI VE TERÖRE KARŞI TUTUKLU VE MAHKUMLAR KARARLILIKLA MÜCADELE EDİYORLAR

Cezaevleri tıklım tıklım dolu. Faşist diktatörlük,yurtsever ve devrimcilerin yanı sıra işsizlik, yokluk, yoksulluk, burjuvazinin yaydığı ahlaksızlık sonucu suç işlemiş olarak görülen halktan kişileri zındanlara dolduruyor. Şimdi hapishanelerde 70 bin kişi var. Bunların arasında komprador burjuva ya da toprak ağası yok. Devrimciler, yurtseverler, yoksul köylüler, emekçiler,küçük esnaflar, işsizler; kısacası halk var. Faşizmin zulmü cezaevlerinde bir kat daha artıyor. Mahkumlar birleşip zulme karşı çıkınca tehdit, jandarma kurşunu ve sürgün peşinden geliyor. İşte Sağmalcılar'dan İzmit'e, Samsun'a, Sinop'a sürülenler! İşte gene Sağmalcılar'da kurşunlanıp öldürülenler!

Cezaevleri, faşist savcılar, müdürler, gardiyanlar için bir pazardır. Kimi yerde cezaevi bir ağaya kiralanır. 1974'ten önce savcı ve başgardiyan Mithat'ın işbirliğiyle kiralanan Üsküdar Paşakapı Cezaevi gibi. Korkmadan esrar satılabilen tek yer cezaevidir. Çünkü hapisane ağalarıyla kurdukları şebekeyle hap,içki, esrar satışı ve kumarı idarecilerin kendileri yürütürler. İşte Sakarya Cezaevinden bir grup mahkumun yazdıkları:

SAKARYA CEZAEVİNDEKİ OLAYLARIN SORUMLULARI SAVCILARDIR,

"... Sakarya Başsavcısı Yaşar Karamanoğlu'ndan güç olan ve onun teşvik ettiği infaz savcısı Nevzat Odyakmaz idaresindeki cezaevinde can güvenliği diye bir şey kalmamış, yolsuzluklar alabildiğine yayılmıştır. İki sene içinde dört mahkum öldürülmüş, kırka yakın yaralama olayı olmuştur. Bu olaylar karşısında savcı Nevzat Odyakmaz hiç bir tedbir almadığı gibi, failleri araştırıp gerekli işlemleri yapmamıştır. Saldırıya uğrayanlar sürgün edilmiş, fakat saldıranlar ve saldırtanlar ellerini sallayarak dolaştırılmıştır. Bu olaylar bizzat idare tarafından içeriye sokulan külliyetli miktarda hap ve esrar vasıtasıyla daha da körüklenmiştir.

En son olarak Erol Aktaş isimli mahkumun öldürülmesiyle sonuçlanan olaylar zinciri,cezaevinin bu duruma gelmesinde hiç bir sorumluluğu olmayan mahkumlar üzerinde baskı ve terörle tamamlanmaya çalışılmaktadır.

Cezaevi içerisinde yeni tertipler peşinde koşan Yaşar Karamanoğlu ile savcı Nevzat Odyakmaz, gardiyanları ve yüzbaşı İsa Çelik vasıtısıyla jandarmaları mahkumlara karşı kışkırtmaya çalışmaktadırlar. En son olarak mahkumlara dayak atılması için bir araba dolusu özel sopayı cezaevine bizzat göndermişlerdir.

Cezaevindeki her türlü yolsuzluğun, olayların sorumlusu başsavcı ve infaz savcısıdır. Biz mahkumlar olarak bu faşist uygulamalara karşı demokratik haklarımızı almak için sonuna dek mücadelede kararlıyız.

Tüm demokratik kuruluşları ve halkımızı, mahkumlar üzerindeki anti-demokratik uygulamalara karşı mücadeleye çağırıyoruz"

Mahkumlar üzerindeki faşist baskı ve terör, hem resmi,hem de sivil faşist şebekelerle sürdürülmektedir. Üç ay önce Sağmalcılar Cezaevinde kadın tutuklulara faşistlerin saldırısı bunun yalnızca bir örneğidir. Benzer bir saldırı yakınlarda Sivas Cezaevinde oldu. Bu saldırıda yaralanan üç proleter devrimci, mektuplarında faşist terörü teşhir ve mahkum ediyorlar:

SİVAS CEZAEVİNDE FAŞİSTLER MAHKUMLARA VE ZİYARETÇİLERE SALDIRDI

"... Amerikan emperyalizminin besleme örgütü MHP'li ve Ülkü Ocaklı 100 faşist köpek Sivas Kapalı Cezaevinde bizi ziyarete gelen yurtsever analarımıza,bacılarımıza saldırmışlardır. Dışardaki bu saldırıdan sonra içerdeki 30 kadar faşist, kahpeliğin, kalleşliğin en somut örneğini vererek cezaevi bahçesinde sopa,şiş ve bıçaklarla arkadan bize saldırmışlardır. Bu pusunun neticesinde bizi çeşitli yerlerimizden ağır yaralamışlardır.

Bu saldırıyı dışardan düzenleyen Ülkü Ocakları Başkanı Doğan Ürgüp isimli faşisttir. Bu saldırıda yer alan faşistler ise Şahabettin Yıldız, Necati Doğan, Sadettin Doğan, Ali Yiğit,Hayrettin Aslan, Metin Çelik, Hasan Erdoğan, Sabri Özsürekçi, Abdullah Karagöz, Eyüp Köse ve diğerleridir.

Biz yaralandıktan sonra faşist diktatörlüğün paralı bekçiliğini yapan faşist gardiyanlar bizi daha da hırpalayıp döverek idareye aldılar, yaralı olduğumuzu gördükleri halde hastaneye yollamadılar, bir saat sonra jandarmaya bildirdiler. Hastanede ise bize bakılmadı. Bir iğne yapılıp mahpus kısmına getirip attılar.

30 Ocak günü yapılan bu saldırılardan sonra MHP'li faşistler 1 Şubat günü hapishane önünde birikip içeriye saldırdılar. Amaçları, hapishanedeki yurtseverlere, devrimcilere ve düzen kurbanlarına gözdağı vermekti. Faşist diktatörlüğün jandarması ise her şey olup bittikten sonra

Dev.sa.7.sü.1'de



"ESİR TÜRKLER KURTULUŞ ORDUSU-ETKO,, NEDİR?

Birecik'te faşist tertipler açığa çıkarıldı

Yurdumuzun her yanında olduğu gibi, Birecik'te de faşistler bombalı silahlı saldırılarını azgınca sürdürüyorlar.

16 Ocak Pazartesi akşamı saat 20.05'de CHP Meydan Mahallesi Muhtarının oğlu Ahmet Mumcu 'nun -kendisi elbise temizleyicisidir ve CHP üyesidir- Bahçelievler'deki evine dinamit atıldı. Patlamadan birkaç saniye sonra da üç el silah atıldı. Patlamadan birkaç dakika önce bu sokakta görülen Müslüm Kağan (bu azılı faşist halen Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi dördüncü sınıfındadır ve Hacettepe Ülkü-Bir Başkanıdır) şikayet edildi. Birecik Savcısı Behiç Şahin "bu çocuğun bu işi yapamayacağını, o sokakta amcasının evi olduğunu, gecenin bu saatinde evinden alamayacağını" söyledi. Bir gün sonra yapılan duruşmada Savcı Behiç Şahin hazırlık dosyasında Müslüm Kağan'ın ifadesinin alınıp salıverilmesini istedi ve bu olay da "faili meçhul" olarak zabıtlara, Savcı Behiç Şahin sayesinde geçti.

Son olarak 26 Ocak Perşembe akşamı saat 19.30'a yaklaşırken (o gün ilçede enerji kısıtlaması vardı) halkın ve devrimcilerin oturduğu Belediye Park Kıraathanesine bomba atıldı. Raslantıyla ağaç dallarına çarpan bomba kıraathanenin bahçesinde suyun içerisine düştü. Sonra yine ilk olaydaki gibi üç el silah sesi duyuldu. Hiç kimseye bir şey olmadı. Yalnızca camlar kırıldı. Patlama ilçenin her yanından duyuldu. Bombanın, kıraathanenin on metre ilerisindeki Ülkü-Bir lokalinden atıldığını bilmeyen yok. Patlamayı duyan halk ve devrimciler Ülkü-Bir'in önünde toplandı. Üç yüz kişilik kitle "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" vb. sloganları haykırarak Ülkü-Bir'i kuşattı. Karanlıktan yararlanıp kaçmaya çalışan Mehmet Göktaş (ilk okul öğretmeni), Behzat Yalçın (lise öğretmeni) Ahmet Görmez (lise öğretmeni) ve Halil Tüfekçi'yi (lise mezunu) yakalayan halk,onları döverek polise teslim etti. Bunlardan Ahmet Görmez'de tabanca şarjörü, Halil Tüfekçi'de tabanca çıktı. Daha sonra, Urfa Halk Eğitim Müdürü faşist Salih Doğan'ın resmi şöförü, Ülkü-Bir'den yüz metre ilerideki Halk Eğitim Merkezinin resmi arabasına koşarken yakalandı. Üstünden kapağına başbuğlarının resmi iliştirilmiş bir Anayasa kitapçığı ve "E.T.K.O. (Esir Türkler Kurtuluş Ordusu) Tanıtma Belgesi" diye bir kart çıktı. Anayasa kitapçığını polis aldı. Kart da o kargaşada kayboldu. Halk Eğitim Merkezi arabası aradığında da, iki silah, demir çubuklar, vb. bulundu.

Olaylar bu biçimde gelişirken MHP Şube kurucularından Halil Düzyol adlı faşist (Tekel idaresine bakanlıktan yeni atanmıştı) arka caddeden bir arkadaşı ile topluluğun arasına karıştı. Bir devrimci kendisini tanıyınca tabancasını çekti, ateş etti. Kurşun Ramazan adlı bir devrimcinin başını sıyırdı. Faşist Halil Düzyol kaçarken düştü. Tabancası ateş aldı ve kendi kendini vurdu.

Hastanede devrimci arkadaşa "bir şeyi yok, başına bir demir çubuk değmiş" biçiminde rapor veren, İlçe Sağlık Ocağı Tabibi Abdülkadir Bozaykutlu, daha sonra kendi kendini vuran faşiste, nasıl bir ifade vermesi gerektiğini öğretti ve olayda olmayan arkadaşların bile adlarını söylemesini sağladı. "Bir şeyi yoktur"di ye evine yollanan Ramazan arkadaş gece rahatsızlandı, gece Gaziantep'e götürüldü, Oradan da Adana'ya havale edildi.

Ertesi gün polis devrimcileri tutuklamaya başladı. Olayla ilgisi olmayan arkadaşların kimisi tutuklandı, kimisi 2500 lira kefaletle bırakıldı.

O akşam kaçarken taban caları, şarjörleri ile polise teslim edilen Halil Tüfekçi, Ahmet Görmez, Şöför, Ülkü-Bir'den alınıp, götürülenlerden Mehmet Alpay, Behzat Çevik ve diğerleri serbest bırakıldılar.

Birecik Savcısı Behiç Şahin! Kıraathaneye bombayı kimler atmıştır? Patlayıcı maddeyi Ülkü-Bir'den attıklarını bilmeyen var mı? Ülkü-Bir'de yakalananlar hakkında ne gibi işlem yaptınız? Halil Tüfekçi ve Ahmet Görmez'de yakalanan silah ve şarjör ne oldu? Şöför için ne işlem yapılmıştır? Salih Doğan Birecik'e ne için gelmiştir?

Bugün Birecik halkı şu sorulara cevap istemektedir:

1-E.T.K.O.(Esir Türkler Kurtuluş Ordusu) nedir? Kuruluşundan devletin haberi var mıdır? MİT ve devletin resmi kuruluşu Kontr-Gerilla ile ortaklaşa mı çalışmaktalar?

2-26 Ocak günkü olayda kalabalık içerisinde dolaşan sarışın ortaboylu yabancı kimdir? Bu şahsın başka arkadaşları da o gün Birecik'te miydiler? 06 plakalı araba Birecik'e her geldiğinde acaba neden bir olay çıkmaktadır? Bu araba geldiğinde emni-

Dev.sa.7.sü.1'de

ÇAĞRI

"OPORTÜNİST ÜÇ DÜNYA TEORİSİ NEDİR? KİME HİZMET EDİYOR?" KONULU KONFERANS.

GÜN : 26 - ŞUBAT 1978 - PAZAR
SAAT: 13.00
YER : Obalar Cad. Hatun Düğün Salonu ADANA